ANDY WEIR

ARTEMIS

ANDY WEIR

ARTEMIS

Original: *Artemis* (2017)

Traducere din limba engleză și note de:
MIHAI-DAN PAVELESCU

PALADIN

2019

Capitolul 1

Am țopăit peste terenul prăfos și cenușiu, către domul uriaș al Bulei Conrad. Sasul ei, încercuit de lumini roșii, se afla neliniștitor de departe.

E greu să alergi cu o sută de kilograme pe tine – chiar și în condițiile gravitației selenare. Pare însă surprinzător cât te poți grăbi când viața îți este pusă în pericol.

Bob alerga alături de mine. Glasul i s-a auzit prin radio:

— Lasă-mă să-mi conectez buteliile la costumul tău!

— Așa o să mori și tu.

— Gaura e mare, a gâfâit el. Pot *vedea* gazul ieșindu-ți din butelii.

— Mersi pentru-ncurajare.

— Eu sunt expertul AEV[1], a zis Bob. Oprește-te imediat și lasă-mă să mă conectez!

— Negativ. Continuam să alerg. Imediat înainte de alarma de scurgere s-a auzit un pocnet. Oboseala metalului. Probabil că-i ansamblul de supape. Dacă te conectezi, o să-ți perforezi conducta în vreo margine zimțată.

— Sunt dispus să-mi asum riscul!

— Iar eu nu sunt dispusă să te las, i-am răspuns. Bob, ai încredere-n mine în privința asta. Mă pricep la metal.

Am trecut pe salturi lungi, egale. Mă simțeam ca în ralanti, însă era modul cel mai bun de a mă deplasa cu toată greutatea aceea. Afișajul de pe vizorul căștii anunța că mai aveam cincizeci și doi de metri până la sas.

M-am uitat la afișajele de pe braț. Rezerva de oxigen scădea amenințător sub ochii mei. Așa că am încetat să mă mai uit.

Salturile lungi au meritat. Acum mă mișcam chiar rapid. L-am lăsat pe Bob în urmă, iar el este cel mai abil expert AEV de pe Lună. Asta-i șmecheria: să adaugi mai mult impuls spre înainte de fiecare dată când atingi solul. În același timp însă, asta înseamnă că fiecare salt e dificil. Dacă o dai în bară, sfârșești cu nasu-n pământ și luneci pe sol. Costumele AEV sunt robuste, totuși nu-i recomandabil să le freci de regolit.

---

[1] Activitate extravehiculară. (n.tr.).

— Mergi prea repede! Dacă te-mpiedici, îți poți fisura vizorul!

— Mai bine decât să trag vid în plămâni, i-am răspuns. Mi-au rămas vreo zece secunde.

— Sunt mult înapoia ta, a zis Bob. Nu m-aștepta.

Mi-am dat seama cât de tare goneam doar când plăcile triunghiulare ale lui Conrad mi-au umplut câmpul vizual. Creșteau *foarte* rapid.

— La naiba!

Nu mai aveam timp să-ncetinesc. Am mai făcut un ultim salt și am adăugat o rostogolire spre înainte. Am nimerit-o chiar la fix – mai degrabă din noroc decât din abilitate – și am izbit peretele cu tălpile. Mda, Bob avusese dreptate. Mersesem prea rapid.

Am căzut pe sol, m-am ridicat iute și am învârtit manivela ușii rotunde a sasului.

Urechile îmi pocneau. Alarmele îmi urlau în cască. Butelia își trăia ultimele clipe – de acum nu mai putea face față scurgerii.

Am împins ușa, am deschis-o și am căzut înăuntru. Am horcăit, străduindu-mă să respir, și vederea mi s-a încețoșat. Am tras un șut ușii, închizând-o, m-am întins spre butelia de urgențe și i-am smuls știftul.

Partea superioară a buteliei a zburat și aerul a inundat compartimentul. A ieșit atât de rapid, încât jumătate din el s-a lichefiat în particule de ceață în urma răcirii care însoțește expansiunea bruscă. Am căzut pe podea, abia conștientă.

Am gâfâit în costum, suprimându-mi imboldul de a vomita. Fusese un efort al dracului, mai mare decât posibilitățile corpului meu. Lipsa de oxigen mi-a cauzat o migrenă. Avea să mă țină cel puțin câteva ore. Izbutisem să sufăr de rău de altitudine pe Lună.

Șuieratul a devenit un fâsâit, apoi a încetat.

Bob a ajuns într-un final la ușa sasului. L-am văzut zgâindu-se înăuntru prin hublou.

— Statut? s-a interesat el prin radio.

— Conștientă, am icnit.

— Poți să stai în picioare, sau cer ajutoare?

Dacă ar fi intrat în sas, Bob m-ar fi ucis – zăceam acolo cu un costum avariat. Pe de altă parte, oricare dintre cei două mii de oameni din oraș ar fi putut să deschidă sasul din partea cealaltă și să mă tragă înăuntru.

— Nu-i nevoie.

M-am pus în patru labe, apoi m-am ridicat în picioare. M-am rezemat de panoul de comandă, ca să-mi mențin echilibrul, și am inițiat purificarea. Jeturi de aer cu înaltă presiune m-au împroșcat sub toate unghiurile. Praf selenar cenușiu s-a învolburat în sas și a fost absorbit prin fantele cu filtre de pe perete.

După purificare, ușa interioară a sasului s-a deschis automat.

Am intrat în anticameră, am etanșat din nou ușa interioară și m-am lăsat să cad pe o banchetă.

Bob a intrat în sas în mod normal – fără butelii de urgență deschise spectaculos (cea utilizată de mine fusese deja înlocuită). Prin metoda obișnuită a pompelor și a supapelor. După ce și-a executat propriul ciclu de purificare, mi s-a alăturat în anticameră.

Fără un cuvânt, l-am ajutat să-și scoată casca și mănușile. Niciodată nu trebuie să lași pe cineva să se dezbrace singur de costum. Sigur că da, o poate face, dar este chinuitor. Chestiile astea au tradiția lor. El mi-a întors favoarea.

— Ăsta chiar c-a fost un rahat dat naibii, am rostit când mi-a ridicat casca.

— Ai fost cât pe ce să mori. Bob a ieșit din costum. Ar fi trebuit să-mi fi ascultat instrucțiunile.

M-am strecurat afară din costum și i-am cercetat spatele. Am arătat o bucată zimțată de metal care fusese cândva un ventil.

— O supapă explodată. Exact ce ți-am zis. Oboseala metalului.

El a examinat ventilul și a încuviințat din cap.

— Da, ai avut dreptate să refuzi conexiunea. Bravo! Totuși, chestia asta n-ar fi trebuit să se-ntâmple. De unde naiba ai costumul ăsta?

— L-am cumpărat la mâna a doua.

— De ce l-ai cumpărat la mâna a doua?

— Pentru că nu-mi permit unul nou. Abia am avut bani pentru ăsta, iar voi, găozarilor, nu mă lăsați să m-alătur ghildei până n-am costum.

— Ar fi trebuit să strângi bani pentru unul nou.

Bob Lewis, fost pușcaș marin american, este genul de individ care nu acceptă rahaturi. Încă și mai important, el este instructorul-șef al Ghildei AEV. Răspunde înaintea experților

ghildei, dar el e singurul care-ți determină capacitatea de a deveni membru. Iar dacă nu ești membru, n-ai voie să ieși singur în AEV ori să conduci grupuri de turiști pe suprafață. Așa funcționează ghilda. Niște puțoi.

— Deci? Cum m-am descurcat?

— Glumești? a pufnit el. Ai picat examenul, Jazz. Ai super-mega-picat.

— De ce?! Am efectuat toate manevrele cerute, am îndeplinit toate sarcinile și am terminat traseul cu obstacole în mai puțin de șapte minute. *În plus,* când a apărut o problemă aproape fatală, nu mi-am pus partenerul în pericol și am revenit în siguranță în oraș.

El a deschis un dulăpior, în care și-a depozitat mănușile și casca.

— Costumul tău este responsabilitatea ta. Costumul a dat greș, ceea ce înseamnă că *tu* ai dat greș.

— Cum poți să m-acuzi pe mine pentru scurgerea aia?! Totul era perfect când am plecat!

— Vorbim aici despre o profesie orientată spre rezultate. Luna este o jigodie bătrână și-afurisită, căreia nu-i pasă *de ce* ți s-a stricat costumul. Când se-ntâmplă așa, ea te omoară și gata! Ar fi trebuit să-ți fi inspectat echipamentul cu mai multă atenție.

Și-a atârnat restul costumului pe stelajul lui din dulăpior.

— Haide, Bob!

— Jazz, ai fost pe punctul să mori acolo. Cum aș putea să-ți dau autorizație? A închis dulăpiorul și s-a pregătit să plece. Poți susține testul din nou peste șase luni.

I-am blocat calea.

— E ridicol! De ce să fiu nevoită să-mi suspend viața din cauza unei reguli arbitrare a ghildei?

— Fii mai atentă la inspectarea echipamentului. M-a ocolit și a ieșit din anticameră. Și plătește prețul integral când repari scurgerea aia.

L-am privit plecând, apoi m-am lăsat să cad pe banchetă.

— Rahat!

•

Am pornit fără chef spre casă prin labirintul de coridoare din aluminiu. Cel puțin nu aveam de parcurs un drum lung. Orașul are diametrul de numai o jumătate de kilometru.

Eu trăiesc în Artemis, primul (și, deocamdată, singurul) oraș de pe Lună. Este alcătuit din cinci sfere uriașe numite „bule”. Ele se află pe jumătate sub sol, așa că arată exact la fel cum spuneau vechile romane SF că ar trebui să arate un oraș selenar: un grup de domuri. Pur și simplu, nu poți vedea părțile subterane.

Bula Armstrong se află în mijloc, înconjurată de bulele Aldrin, Conrad, Bean și Shepard. Fiecare bulă se conectează cu vecinele ei prin tuneluri. Îmi amintesc că în școala primară am construit o machetă a lui Artemis. Destul de simplă: doar bile și bețișoare. N-am avut nevoie de mai mult de zece minute.

Costă mult s-ajungi aici și traiul e al dracului de scump. Totuși, un oraș nu poate fi format doar din turiști bogați și miliardari excentrici. Are nevoie și de o clasă muncitoare. Nu te poți aștepta ca J. Cont-gros Ticălos-bogat al III-lea să-și curețe singur closetul, nu?

Eu mă număr printre muncitorii mărunți.

Locuiesc în Conrad-jos 15, o zonă jalnică, aflată la cincisprezece niveluri în subteran în Bula Conrad. Dacă vecinii mei ar fi niște sticle de vin, atunci somelierii i-ar descrie ca „de tot rahatul, cu tonuri de ratați și decizii proaste în viață”.

Am mers printre ușile pătrățoase și apropiate între ele, până am ajuns la a mea. Cel puțin aveam o cușetă „inferioară”. Mai ușor de suit și de coborât din ea. Am fluturat gizmoul peste încuietoare, iar ușa s-a deschis cu un clic. M-am târât înăuntru și am închis-o în urma mea.

M-am întins în cușetă și am rămas cu ochii la tavan… care se găsea la niciun metru mai sus.

Din punct de vedere tehnic, reprezintă un „domiciliu-capsulă”, însă toți le numesc coșciuge. Pe scurt, este o cușetă cu pereți și cu o ușă pe care pot s-o încui. Un coșciug are o unică utilizare: pentru somn. Da, sigur, există și o altă întrebuințare (care implică de asemenea poziția orizontală) și presupun că v-ați prins despre ce-i vorba.

Aici am un pat și un raft. Atât. Ceva mai departe pe coridor există o toaletă comună, iar la câteva intersecții distanță sunt dușurile comune. Coșciugul meu nu va figura prea curând în *Case și peisaje selenare de vis,* dar este tot ce-mi permit.

Am privit gizmoul, ca să văd cât era ora.

— Rahaaaaat!

Nu-mi permiteam să reflectez. Cargobotul CSK sosea în după-amiaza aceea și aveam treabă de făcut.

Să clarific situația. Pentru noi, nu soarele definește „după-amiaza”. Beneficiem de o „amiază” doar la fiecare douăzeci și opt de zile terestre și oricum n-o putem vedea. Fiecare bulă are două carcase groase de câte șase centimetri, între care se află un metru de pietriș. Poți să tragi cu un obuzier în oraș și tot nu s-ar înregistra nicio scurgere. Evident, lumina soarelui nu poate să pătrundă.

Ce folosim atunci ca orientare în timpul zilei? Ora Kenyei. În Nairobi era după-amiază, ceea ce însemna că și în Artemis era după-amiază.

Eram transpirată și dezgustată de AEV, care fusese cât pe-aici să se sfârșească prin moartea mea. Nu aveam timp de duș, dar măcar îmi puteam schimba hainele. Rămânând întinsă, mi-am scos lenjeria pentru răcire AEV și mi-am îmbrăcat salopeta albastră. Am strâns centura, apoi m-am ridicat în capul oaselor, am stat cu picioarele încrucișate și mi-am prins părul în coadă. După aceea mi-am luat gizmoul și am ieșit.

În Artemis nu avem străzi, ci coridoare. Construcțiile civile costă al naibii de mult pe Lună și nu există, bineînțeles, niciun interes să se irosească bani pe drumuri. Dacă vrei, n-ai decât să-ți cumperi o mașinuță sau un scuter electric, însă coridoarele sunt concepute pentru traficul pietonal. Nu uitați că gravitația este doar o șesime din cea terestră. Mersul pe jos nu consumă multă energie.

Cu cât cartierul este mai jalnic, cu atât coridoarele sunt mai înguste. Cele din Conrad-jos sunt de-a dreptul claustrofobice. Sunt atât de strâmte, încât două persoane nu pot trece una pe lângă cealaltă decât dacă se răsucesc într-o parte.

Am mers pe coridoare spre centrul lui Jos 15. În preajmă nu erau lifturi, așa că am pornit în fugă pe scări, suind câte trei trepte odată. Scările din miez sunt precum cele de pe Pământ – cu trepte mici și scurte, înalte de douăzeci și unu de centimetri. Îi fac pe turiști să se simtă mai în largul lor. În zonele care nu primesc turiști, treptele sunt înalte de o jumătate de metru. Asta-i avantajul gravitației selenare. Am gonit acum pe treptele pentru turiști, până am ajuns la nivelul solului. Probabil că sună îngrozitor să urci pe scări cincisprezece etaje, dar aici nu-nseamnă mare scofală. Nici măcar nu mi-am pierdut suflul.

Nivelul Sol este cel în care se întâlnesc toate tunelurile care fac legătura cu alte bule. Evident, toate magazinele, buticurile și alte capcane turistice vor să fie aici, ca să profite de traficul pietonal. În Conrad, asta înseamnă în principal restaurante unde se vinde gunk turiștilor care nu-și pot permite mâncare adevărată.

O mulțime nu foarte numeroasă se scurgea prin Conectorul Aldrin. Este singurul fel prin care poți trece din Conrad în Aldrin (cu excepția ocolului mare pe care-l poți face dacă mergi prin Armstrong), așa că-i o arteră principală. Când am intrat, am trecut pe lângă uriașa ușă-piston circulară. Dacă tunelul ar suferi o perforare, aerul care ar ieși din Conrad ar duce la închiderea ei. Toți cei din Conrad ar fi salvați. Dacă te-ai afla în tunel când se întâmplă așa ceva… ei bine, nu pot decât să spun că ar fi cam nașpa.

— Ia uite dacă nu-i chiar Jazz Bashara! a exclamat un găozar din apropiere.

Se purta ca și cum am fi fost prieteni. Nu eram.

— Bună, Dale, l-am salutat și mi-am văzut de drum.

Bărbatul s-a grăbit să mă ajungă din urmă.

— Probabil că vine vreo navă de marfă. Nimic altceva nu-ți pune-n mișcare fundul ăla leneș.

— Auzi, mai ții minte ultima dată când m-a interesat ceva din rahaturile pe care le debitezi? Ah, stai așa, am greșit! Asta nu s-a-ntâmplat niciodată.

— Am auzit c-ai picat la examenul AEV de azi, a țâțâit el din limbă, simulând dezamăgirea. Ce ghinion! Eu l-am trecut din prima, dar nu toți pot fi ca mine, este?

— Hai, valea!

— Mda, trebuie să-ți spun totuși că turiștii plătesc bani *frumoși* ca să iasă afară. Ce dracu', chiar acum merg la Centrul pentru Vizitatori să primesc niște grupuri. O să greblez ceva mălai.

— Ai grijă ca după ce ieși afară să țopăi pe cataroaiele cele mai ascuțite.

— Nț, a zis el. Cei care *au trecut* examenul știu destule ca să n-o facă.

— A fost o glumă, i-am răspuns nonșalant. Nu prea poți să calfici activitățile AEV drept un job adevărat.

— Da, așa-i. Ce să zic? Și eu sper ca-ntr-o bună zi s-ajung o curieră ca tine.

— Comisionară, am mârâit. Termenul este „comisionar”.

Dale a rânjit într-un fel care ar fi meritat din plin un pumn în falcă. Din fericire, ajunseserăm la Bula Aldrin. M-am împins pe lângă el și am ieșit din conector. Ușa-piston a lui Aldrin stătea de veghe, la fel ca ușa lui Conrad. Am iuțit pasul și am cotit brusc la dreapta, ca să scap din raza vizuală a lui Dale.

Aldrin reprezintă opusul lui Conrad din toate punctele de vedere. Conrad e plină de instalatori, sticlari, metalurgi, ateliere de sudură, ateliere de reparații... și lista continuă. Pe de altă parte, Aldrin este o adevărată stațiune turistică. Are hoteluri, cazinouri, bordeluri, săli pentru divertisment, ba chiar și – îmi dau cuvântul! – un parc cu iarbă autentică. Turiști bogați de pe tot Pământul vin pentru vacanțe de câte două săptămâni.

Am trecut prin Arcadă. Nu era drumul cel mai rapid către destinația mea, dar îmi plăcea panorama.

New York se fălește cu Fifth Avenue, Londra are Bond Street, iar Artemis are Arcada. Magazinele nu se sinchisesc să afișeze prețuri. Dacă trebuie să întrebi cât costă, înseamnă că nu-ți poți permite. Ritz-Carlton ocupă un cvartal întreg și se extinde pe cinci niveluri în sus și pe alte cinci în jos. O singură noapte aici costă 12.000 de gat – mai mult decât câștig eu într-o lună în calitate de comisionară (deși am și alte surse de venit).

În ciuda costurilor unei vacanțe selenare, cererea depășește întotdeauna oferta. Pământenii din clasa de mijloc și-o pot permite ca pe o experiență unică în viață, cu finanțare corespunzătoare. Ei stau în hoteluri mai jalnice din bule mai jalnice, cum este Conrad. Însă bogătașii sosesc anual și se cazează în hoteluri frumoase. Și, vai-vai, ce cumpărături fac, nu glumă.

Mai mult decât oricare alt loc, Aldrin este poarta prin care banii intră în Artemis.

În cartierul comercial nu există nimic ce mi-aș fi putut permite. Dar într-o bună zi voi avea destui bani ca să aparțin locului acela. Sau cel puțin asta plănuiesc. M-am mai uitat o dată, apoi m-am întors și am pornit spre Portul de Intrare.

Aldrin este bula cea mai apropiată de zona de aselenizare. N-am vrea ca bogații să se murdărească trecând prin zone sărace, nu-i așa? I-am aduce direct în locurile frumoase.

Am trecut prin intrarea arcuită și am pătruns în port. Complexul masiv al sasului este a doua incintă ca mărime din oraș. (Doar Parcul Aldrin este mai mare.) Sala zumzăia de activitate. M-am strecurat printre lucrători care glisau eficient înainte și înapoi. În oraș trebuie să mergi încet, fiindcă altfel o să-i lovești pe turiști. Pe de altă parte, portul este exclusiv pentru profesioniști. Toți știm pasul-lung artemisian și ne putem încinge serios.

Pe latura nordică a portului, câțiva navetiști așteptau lângă sasul trenului. Majoritatea mergeau spre reactoarele orașului și topitoria Sanchez Aluminum, aflată la un kilometru sud de oraș. Topitoria utilizează cantități nebunești de căldură și compuși chimici extrem de periculoși, așa că toți sunt de acord că ar trebui să fie cât mai departe. Cât despre reactoare... ei bine... sunt reactoare nucleare. Este preferabil ca și ele să fie destul de departe.

Dale a lunecat spre peronul trenului. Se îndrepta către Centrul pentru Vizitatori Apollo 11. Turiștii se dau în vânt după el. Călătoria de o jumătate de oră cu trenul oferă panorame incredibile ale terenului selenar, iar Centrul pentru Vizitatori este un loc minunat pentru a privi situl aselenizării fără a ieși din incintele presurizate. Iar pentru cei care doresc totuși să se aventureze afară, ca să vadă totul mai bine, există Dale și alți experți AEV gata oricând să le ofere un tur cu ghid.

Exact în fața sasului trenului era un drapel kenyan uriaș. Dedesubtul lui scria: „Urcați la bordul Platformei Kenya Offshore Artemis. Platforma aceasta este proprietatea Corporației Spațiale Kenya. Se aplică legile maritime internaționale”.

L-am săgetat cu privirea pe Dale. Nu m-a observat. La naiba, irosisem o privire răutăcioasă excelentă.

Am verificat pe gizmo orarul zonei de aselenizare. Azi nu erau nave cu carne (așa le spunem noi navelor de pasageri), care sosesc cam o dată pe săptămână. Următoarea avea să vină peste trei zile. Slavă cerului! Nimic nu-i mai iritant decât băiețașii cu conturi grase aflați în căutare de „păsărici lunare”.

M-am îndreptat spre latura sudică, unde se afla sasul pentru mărfuri. Într-un singur ciclu al său puteau intra zece mii de metri cubi de marfă. Totuși, aducerea înăuntru era un proces lent. Containerul sosise cu ore în urmă. Experții AEV îl aduseseră în sas și-l purificau cu jeturi de aer de înaltă presiune.

Facem tot ce putem ca să oprim praful selenar să pătrundă în oraș. Ce dracu', eu n-am sărit peste purificare nici după incidentul cu ventilul defect de mai devreme. De ce atâta bătaie de cap? Pentru că praful selenar este *extrem* de periculos pentru respirație. E format din grăunți foarte, foarte mici, dar nu există fenomene meteo care să le netezească muchiile. De aceea fiecare grăunte de praf este în realitate un coșmar presărat cu ace și ghimpi, care abia așteaptă să-ți facă zdrențe plămânii. Decât să respiri jegul ăla, mai bine fumezi un pachet de țigări cu azbest.

Până am ajuns la sasul pentru marfă, ușa interioară uriașă fusese deschisă și containerul era descărcat. Am lunecat spre Nakoshi, șeful docherilor. Era așezat la masa de inspecție și cerceta conținutul unei cutii. După ce s-a declarat mulțumit că nu conținea nimic de contrabandă, a închis-o și a ștampilat-o cu simbolul lui Artemis: un *A* al cărui picior din dreapta era astfel stilizat încât să semene cu un arc și o săgeată.

— Bună dimineața, domnule Nakoshi, am rostit voios.

El și tata fuseseră amici de când eram puștoaică. Pentru mine, făcea parte din familie, ca un unchi drag.

— Treci la rând cu ceilalți comisionari, răhățel cu ochi ce ești!

Mda, poate că era mai degrabă aidoma unui verișor îndepărtat.

— Haide, domnule N, am rostit pe un ton lingușitor, aștept transportul ăsta de câteva săptămâni. Noi doi am discutat despre asta.

— Ai transferat plata?

— Tu ai ștampilat pachetul?

Fără să-și desprindă ochii din ai mei, Nakoshi a strecurat mâna sub masă. A scos o cutie încă sigilată și a împins-o către mine.

— Nu văd ștampila, i-am zis. Chiar trebuie să procedăm așa de fiecare dată? Cândva eram foarte apropiați. Ce s-a-ntâmplat?

— Ai crescut și ai devenit un ghimpe viclean în coastă, aia s-a-ntâmplat. Și-a pus gizmoul pe cutie. Și aveai atâta potențial… I-ai dat cu șutul. Trei mii de gat.

— Vrei să zici două mii cinci sute, nu? Așa cum ne-am înțeles.

A clătinat din cap.

— Trei miare. Rudy adulmecă pe-aici. Mai multe riscuri înseamnă o plată mai mare.

— Mi se pare că asta-i problema lui Nakoshi, nu problema lui Jazz, am răspuns. Am convenit de comun acord pentru două mii cinci sute.

— Hm. Poate c-ar trebui să-l inspectez totuși. Cine știe, poate că-năuntru este ceva ce n-ar trebui să fie…

Am țuguiat buzele. Nu era momentul cel mai potrivit să mă opun. Am apelat software-ul bancar al gizmoului și am inițiat transferul. Gizmourile au făcut chestia aia magică pe care o fac computerele când se identifică și se verifică reciproc.

Nakoshi și-a ridicat gizmoul, s-a uitat la pagina de confirmare și a încuviințat din cap. A ștampilat cutia.

— De curiozitate, ce-i înăuntru?

— În cea mai mare parte, pornache. Cu maică-ta în rolul principal.

A pufnit și și-a reluat inspecția.

Ăsta-i felul în care bagi mărfuri de contrabandă în Artemis. Practic, e destul de simplu. Nu-i nevoie decât de un funcționar corupt pe care să-l știi de când aveai șase ani. *Să trimiți* mărfurile de contrabandă de pe Pământ… ei bine, aia-i altă poveste. Mai târziu o să intru în mai multe detalii.

Aș fi putut lua și câteva colete pe care să le livrez destinatarilor, dar ăsta era cu totul special. M-am dus la mașinuța mea și am sărit la volan. Mașinuța nu-mi era realmente necesară – orașul nu era conceput pentru vehicule –, totuși mă deplasam mai rapid și în felul ăla puteam livra mai multe obiecte. Deoarece sunt plătită pentru numărul de livrări, merita investiția. Este groaznică de șofat, dar în același timp excelentă pentru transportul coletelor grele. De aceea am decis că avea sex masculin și am botezat-o Trigger.

Plăteam o taxă lunară ca să-l țin pe Trigger în port. Altfel, unde să-l garez? Acasă dispun de mai puțin spațiu decât are un deținut pământean obișnuit.

L-am activat pe Trigger – nu există cheie de contact sau altceva de felul acesta. Doar un buton. De ce ar fura cineva o mașinuță? Ce-ar putea face cu ea? S-o vândă? N-ar izbuti. Artemis este un oraș mic. Nimeni nu fură jeguri. Da, sigur că da, se mai șterpelesc chestii. Totuși, nimeni nu fură mașinuțe. Am ieșit din port.

•

Am șerpuit cu Trigger prin coridoarele opulente din Bula Shepard. Față de cartierul meu sordid, era o deosebire ca de la cer la pământ. Coridoarele din Shepard au lambriuri din lemn și mochete elegante, de bun-gust, care absorb zgomotele. La fiecare douăzeci de metri, atârnă candelabre ce asigură iluminatul. Cel puțin ele nu sunt absurd de scumpe. Avem suficient siliciu pe Lună, așa încât sticla se produce pe plan local. Este totuși vorba despre ostentație.

Dacă aveați impresia că *petrecerea vacanțelor* pe Lună este scumpă, n-ați vrea să știți cât costă să locuiești în Bula Shepard. Aldrin abundă în complexuri și hoteluri supraevaluate, dar în Shepard locuiesc artemisienii pricopsiți.

Mă îndreptam spre domeniul imobiliar al unuia dintre cei mai bogați rahați din oraș: Trond Landvik. Făcuse o avere în domeniul telecomunicațiilor norvegiene. Reședința lui ocupa o porțiune bună din parterul Bulei Shepard – stupid de uriașă, ținând seama de faptul că acolo locuiau doar el, fiica lui și o menajeră. La urma urmelor, erau banii lui. Dacă dorea să aibă o locuință mare pe Lună, cine eram eu să-l judec? Eu mă mulțumeam să-i aduc răhățișurile ilegale, așa cum îmi cerea.

L-am oprit pe Trigger lângă intrarea în domeniu (mai exact, lângă una dintre intrări) și am apăsat butonul soneriei. Ușa a glisat și în cadrul ei a apărut o rusoaică masivă. Irina fusese cu familia Landvik încă din zorii existenței.

M-a privit fără niciun cuvânt. Eu i-am întors privirea.

— Livrare marfă, am rostit în cele din urmă.

Irina și cu mine interacționaserăm de enșpe mii de ori până atunci și de fiecare dată când sunam la ușă îmi cerea să anunț ce treabă aveam.

Acum a pufnit, s-a răsucit pe călcâie și a dispărut înăuntru. Aceea era invitația mea de a intra.

M-am strâmbat în spatele ei pe când mă conducea prin holul imens. A arătat în lungul acestuia, apoi a pornit în direcția opusă fără să rostească măcar un cuvânt.

— Mi-a făcut plăcere, Irina, ca-ntotdeauna! am strigat după ea.

După ce am trecut pe sub o arcadă, l-am găsit pe Trond stând destins pe o sofa, îmbrăcat în pantaloni de trening și halat de baie. Flecărea cu un bărbat asiatic pe care nu-l mai văzusem niciodată.

— Oricum, potențialul de câștig este…, dar s-a întrerupt când m-a văzut intrând și a surâs larg. Jazz! Întotdeauna mă bucur să te revăd!

Musafirul lui Trond avea lângă el o cutie deschisă. A zâmbit politicos și s-a grăbit s-o închidă. Bineînțeles, asta mi-a trezit brusc curiozitatea, fiindcă altfel nu m-ar fi interesat câtuși de puțin.

— Și eu mă bucur să te revăd, am rostit.

I-am pus pachetul pe sofa.

Trond a indicat cu mâna spre asiatic.

— El este Jin Chu din Hong Kong, iar ea este Jazz Bashara, o fată de-a locului. A crescut chiar aici, pe Lună.

Jin a înclinat scurt din cap, apoi a rostit cu accent american:

— Încântat de cunoștință, Jazz.

M-a luat prin surprindere și cred că asta s-a observat.

Trond a chicotit.

— Da, Jin este un produs al școlilor americane private de înaltă clasă. Hong Kong, frate! Un loc magic.

— Nu la fel de magic precum Artemis! a zâmbit Jin. Asta-i prima mea vizită pe Lună. Mă simt ca un puști care a dat iama în magazinul de dulciuri! Dintotdeauna am fost fan science-fiction. Am crescut urmărind *Star Trek.* Acum am ajuns să-l trăiesc!

— *Star Trek*? a repetat Trond. Serios? Cât de vechi e serialul ăla… Are o sută de ani?

— Calitatea rămâne calitate, a zis Jin. Vechimea este irelevantă. Nimeni nu glumește pe seama fanilor lui Shakespeare.

— Corect. Dar aici nu sunt niciun fel de extraterestre fermecătoare pe care să le seduci. Nu poți să fii *chiar* căpitanul Kirk.

— De fapt – a ridicat un deget Jin Chu –, în tot serialul clasic, Kirk a făcut sex cu doar trei extraterestre. Iar asta presupunând că s-a culcat și cu Elaan din Troyius, ceva ce a fost numai sugerat, nu explicitat niciodată. Așa că s-ar putea să fi fost doar două.

Trond a plecat capul în semn de cedare.

— N-o să te mai contrazic niciodată în nimic din ceea ce are legătură cu *Star Trek.* O să te duci și la situl Apollo 11 dacă tot ești aici?

— *Absolut,* a spus Jin. Am auzit că există tururi AEV. Ce zici, ar trebui să mă bag?

— Nuuu, am intervenit eu neîntrebată. Tot situl este înconjurat de un gard restrictiv. Sala de Observare din Centrul pentru Vizitatori te duce la fel de aproape.

— Aha, am înțeles. Bănuiesc atunci că n-are niciun rost.

Suge-o, Dale!

— Vrea cineva cafea sau ceai? a întrebat Trond.

— Da, te rog, a încuviințat Jin. Cafea neagră dacă ai.

M-am lăsat să cad pe un scaun din apropiere.

— Eu vreau ceai negru.

Trond a făcut un salt peste spătarul sofalei (nu-i chiar așa spectaculos pe cât sună – nu uitați care-i accelerația gravitațională aici). A glisat până la credență și a luat un coșuleț de răchită.

— Tocmai am primit niște cafea turcească de top. O să-ți placă. S-a răsucit spre mine. S-ar putea să-ți placă și ție, Jazz.

— Cafeaua nu-i decât o varietate proastă de ceai, am răspuns. Ceaiul negru este singura băutură fierbinte pe care merită s-o bei.

— Voi, sauditii, vă dați în vânt după ceaiul vostru negru, a comentat Trond.

Da, *teoretic* sunt cetățeană a Arabiei Saudite, însă n-am mai fost pe acolo de când aveam șase ani. Am moștenit unele atitudini și convingeri de la tata, dar în prezent nu m-aș potrivi nicăieri pe Pământ. Sunt o artemisiană.

Trond s-a apucat să ne prepare băuturile.

— Puteți discuta între voi, că mie o să-mi ia câteva minute.

De ce nu-i ceruse Irinei să pregătească băuturile? Nu știam. Să fiu sinceră, nu știam nici la ce naiba slujea Irina.

Jin și-a rezemat cotul pe Cutia Misterioasă.

— Am auzit că-i o destinație romantică foarte populară. Sunt mulți proaspăt căsătoriți pe-aici?

— Nu prea, i-am răspuns. Nu-și pot permite costurile. Avem însă parte de cupluri mai vârstnice, care-ncearcă să condimenteze lucrurile-n dormitor.

Asiaticul a părut derutat.

— E vorba de gravitație, i-am explicat. Sexul este cu totul altfel la o șesime din gravitația Pământului. E minunat pentru

cuplurile căsătorite de mult timp. Redescoperă sexul împreună – este ceva cu totul nou.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Dacă vrei să afli mai multe, în Aldrin sunt o mulțime de prostituate.

— Ah! Ăăă, nu. Nu-i deloc stilul meu.

Nu se așteptase ca o femeie să-i recomande târfe. Pământenii tind să fie foarte rigizi în privința subiectului acela, deși n-am înțeles niciodată motivul. Este un serviciu efectuat contra plată. Care-i marea problemă?

Am strâns din umeri.

— Dacă te răzgândești, prețurile sunt în jur de două mii de gat.

— Nu, nu. A râs nervos și a schimbat subiectul. Deci… de ce se numesc „gat” banii din Artemis?

Mi-am ridicat picioarele pe măsuța pentru cafea.

— Este prescurtarea de la „grame aterizate”. GAT. Cu un gat poți expedia un gram de marfă de pe Pământ la Artemis, prin amabilitatea CSK.

— Teoretic, nu-i o valută, a intervenit Trond de la credență. Noi nu suntem o țară, așa că nu putem avea monedă. Gat sunt credite de servicii preachiziționate de la CSK. Tu plătești în dolari, euro, yeni, în orice valută vrei, și în schimbul banilor capeți o masă ce poate fi transportată la Artemis. Nu trebuie să folosești toată masa aceea într-un singur transport, așa că ei țin evidența soldului.

A venit cu tava la măsuța pentru cafea.

— Până la urmă s-a dovedit un element util pentru comerț. De aceea CSK funcționează ca o bancă. N-ai putea face așa ceva pe Pământ, dar aici nu-i Pământul.

Jin s-a întins să-și ia ceașca de cafea. Am profitat de ocazie și am tras cu ochiul la cutie. Era albă cu text negru foarte distinct, care anunța: MOSTRĂ FOZA – DOAR UTILIZARE AUTORIZATĂ.

— Deci sofaua asta pe care stau acum este un import de pe Pământ, da? a întrebat Jin. Cât a costat aducerea ei aici?

— Asta cântărește patruzeci și trei de kilograme, a răspuns Trond, așadar transportul ei costă patruzeci și trei de mii de gat.

— Și cât câștigă un om obișnuit? a întrebat Jin. Sigur că da, dacă nu-i vreun secret…

Mi-am luat ceaiul și am lăsat căldura ceștii să mi se infiltreze în palme.

— În calitate de comisionară, am rostit, eu câștig lunar douăsprezece mii. Este un job dintre cele prost plătite.

Jin a sorbit din cafea și a făcut o grimasă. Mai văzusem expresia aia. Pământenii ne detestă cafeaua. Legile fizicii dictează să aibă un gust de rahat.

Aerul de pe Pământ conține douăzeci la sută oxigen. Restul sunt chestii de care corpul omului n-are nevoie, ca azot și argon. Pe de altă parte, aerul din Artemis este oxigen *pur* aflat la douăzeci la sută din presiunea terestră. În felul ăsta noi căpătăm volumul necesar de oxigen și în același timp minimizăm presiunea asupra carcaselor bulelor. Nu este un concept nou, ci datează din zilele zborurilor Apollo. Însă cu cât presiunea este mai mică, cu atât apa fierbe la o temperatură mai joasă. Aici apa fierbe la 61 de grade Celsius, deci băuturi precum cafeaua și ceaiul nu pot fi mai fierbinți de temperatura aceea. Se pare că-i dezgustător de rece pentru cei neobișnuiți.

Jin a lăsat discret ceașca de cafea pe măsuță. Nu avea s-o mai ridice.

— Și ce te aduce în Artemis? l-am întrebat.

A răpăit cu degetele pe cutia FOZA.

— Discutăm de câteva luni despre o propunere de afacere. Acum ne apropiem de momentul în care vom bate palma, așa că am dorit să-l cunosc personal pe domnul Landvik.

Trond s-a așezat comod pe sofa și a ridicat pachetul de contrabandă.

— Ți-am spus – zi-mi Trond.

— În regulă, Trond, a spus Jin.

Trond a rupt ambalajul pachetului și a scos o casetă de lemn închis la culoare. A ridicat-o spre lumină și a examinat-o din câteva unghiuri. Nu sunt mare estetă, dar până și eu puteam spune că era un obiect frumos. Gravuri complicate îi acopereau toate suprafețele și avea o etichetă elegantă pe care scria în spaniolă.

— Dar ce avem noi aici? a întrebat Jin.

Trond a fulgerat un rânjet larg de încântare și a deschis caseta. Înăuntru se aflau douăzeci și patru de trabucuri, fiecare în propriul lui suport din hârtie.

— Trabucuri dominicane. Cine afirmă că trabucurile cubaneze sunt cele mai bune se înșală. Dominicanele sunt marfa adevărată.

În fiecare lună introduceam prin contrabandă câte o cutie din trabucurile alea pentru el. Ajungi să-i iubești pe clienții fideli.

Trond a arătat spre ușă.

— Jazz, ești drăguță s-o-nchizi?

M-am ridicat de pe scaun. O ușă rotundă austeră și funcțională era ascunsă înapoia lambriurilor murale elegante. Am glisat-o, închizând-o, și am rotit maneta, blocând-o. Ușile rotunde pentru etanșare sunt destul de uzuale în locuințele sofisticate. Dacă în bulă apare o depresurizare, îți poți etanșa casa și scăpa cu viață. Unii sunt chiar atât de paranoici, încât își etanșează dormitoarele peste noapte, pentru orice eventualitate. După părerea mea, este o risipă de bani. În toată istoria lui Artemis n-a existat niciodată o depresurizare.

— Am un sistem special de filtrare a aerului, a explicat Trond. Fumul nu iese niciodată din încăperea asta.

A desfăcut trabucul, i-a mușcat capătul și l-a scuipat într-o scrumieră. După aceea a pus trabucul în gură și l-a aprins cu o brichetă din aur. A pufăit de câteva ori și a suspinat.

— Marfă bună… marfă bună.

A întins caseta spre Jin, care a refuzat politicos. După aceea a întins-o spre mine.

— Cu plăcere. Am înhățat un trabuc și l-am băgat în buzunarul de pe piept. O să-l fumez după prânz.

Era o minciună. Dar de ce să fi refuzat așa ceva? Probabil că puteam lua o sută de gat pentru el.

Jin s-a încruntat.

— Îmi cer scuze, dar… de ce sunt trabucurile marfă de contrabandă?

— E chiar ridicol, a răspuns Trond. Am o cameră etanșă! Fumul meu nu deranjează pe nimeni! Îți spun că-i o nedreptate!

— Cât rahat mănânci! M-am întors spre Jin. De fapt, este vorba despre foc. Un incendiu în Artemis ar însemna un coșmar, fiindcă nu putem scăpa, ieșind pur și simplu afară, ca pe Pământ. Materialele inflamabile sunt ilegale, cu excepția cazurilor perfect motivate. Ultimul lucru pe care ni-l dorim sunt niște idioți care să rătăcească peste tot cu brichete.

— Mda… e și asta, sigur că da.

Trond se juca nervos cu bricheta. Îi făcusem rost de ea cu niște ani în urmă. La fiecare câteva luni, trebuia umplută cu butan. Alți bănișori pentru mine.

Am sorbit din ceaiul cald și mi-am scos gizmoul.

— Trond?

— Da, sigur că da. L-a scos pe al său și l-a lipit de al meu. Tot patru mii de gat?

— Mmm... mda. Îți spun însă sincer: data viitoare, va trebui să cresc la patru mii cinci sute. Recent s-au scumpit unele servicii.

— Nicio problemă.

Am așteptat până a tastat ceva. După o clipă, ecranul mi-a afișat verificarea transferului. Am acceptat-o și tranzacția s-a încheiat.

— Perfect, am spus și m-am întors spre Jin. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnule Jin. Distrează-te cât timp o să fii pe-aici.

— Mulțumesc, așa o să fac!

— Baftă, Jazz, a zâmbit Trond.

I-am lăsat pe cei doi să-și termine treburile. Nu știam despre ce era vorba, dar în tot cazul nu era ceva legal. Trond învârtea tot felul de treburi dubioase – de aia îmi și plăcea. Dacă el adusese un individ tocmai pe Lună, însemna că era ceva mult mai interesant decât „o propunere de afacere”.

Am ocolit colțul și am ieșit prin hol. Când am plecat, Irina mi-a aruncat o privire afurisită. Am strâmbat din nas spre ea. A închis ușa după mine fără să spună „La revedere”.

Eram pe punctul de a sui în Trigger când gizmoul mi-a piuit. Apăruse un job pentru un comisionar. Eu aveam vechime și proximitate, așa încât sistemul mi l-a oferit mai întâi mie.

> „LOCAȚIE PRELUARE: AS-5250. MASA: APROX. 100 KG. LOCAȚIE DESTINAȚIE: NESPECIFICAT. PLATA: 452 ğ”.

Uau! Patru sute cincizeci și doi de gat. Cam o zecime din cât obținusem de pe urma unei cutii cu trabucuri.

Am acceptat. Trebuia să câștig bani cumva.

Dragă Kelvin Otieno,

Salut! Pe mine mă cheamă Jasmine Bashara. Oamenii îmi spun Jazz. Am nouă ani și locuiesc în Artemis.

Doamna Teller e profesoara mea. E o profesoară bună, deși mi-a luat gizmoul când m-am jucat cu el în timpul orei. Ne-a dat ca temă să scriem e-mailuri copiilor din complexul CSK din Kenya. Ea mi-a dat adresa ta. Tu vorbești engleza? Eu vorbesc și araba. Voi ce limbă vorbiți în Kenya?

Mie-mi plac serialele americane și mâncarea mea favorită e înghețata cu ghimbir. Dar de obicei mănânc gunk. Aș vrea să am un câine, dar nu ne putem permite unul. Am auzit că pe Pământ și oamenii săraci pot avea câini. I-adevărat? Tu ai un câine? Dacă ai un câine, povestește-mi, te rog, despre el.

Kenya are un rege?

Tatăl meu e sudor. Tatăl tău cu ce se ocupă?

Dragă Jazz Bashara,

Salut! Eu sunt Kelvin și am tot nouă ani. Locuiesc cu mama și cu tatăl meu. Am trei surori. Sunt afurisite și cele două mai mari mă bat. Dar cresc eu și-ntr-o bună zi o să le dau și eu bătaie. Am glumit, băieții n-ar trebui să lovească niciodată fetele.

Kenyenii vorbesc engleza și swahili. Noi n-avem un rege. Avem un președinte, o Adunare Națională și un Senat. Adulții le votează și ele fac legile.

Familia mea n-are un câine, dar avem două pisici. Una dintre ele vine doar să mănânce, dar cealaltă e foarte drăguță și doarme tot timpul pe canapea.

Tata e ofițer de securitate la CSK. Lucrează la Poarta 14 și are grijă ca pe acolo să intre numai cei care au voie. Noi locuim într-un apartament pe care l-am primit în complex, iar școala mea e tot în complex. Copiii tuturor celor care lucrează la CSK au școală gratuită. CSK e foarte generoasă și toți îi suntem recunoscători.

Mama mea stă acasă. Ea are grijă de noi, copiii. E o mamă bună.

Mâncarea mea favorită sunt hotdogii. Ce e gunk? N-am auzit niciodată de el.

Îmi plac serialele TV americane. Mai ales telenovelele. Sunt foarte palpitante, deși mama nu vrea să mă uit la ele. Dar noi avem internet bun aici, așa că le urmăresc când ea nu-i atentă. Te rog să nu-i spui asta. Ha-ha! Cu ce se ocupă mama ta?

Tu ce vrei să te faci când o să fii mare? Eu vreau să construiesc rachete. Acum construiesc machete de rachete. Tocmai am terminat o machetă de CSK 209-B. Arată foarte bine în camera mea. Când o să fiu mare, vreau să construiesc rachete adevărate. Ceilalți copii vor să fie piloți de rachete, dar eu nu vreau asta.

Tu ești albă? Am auzit că toți de-acolo sunt albi. Aici în complex sunt mulți albi. Ei vin din toată lumea ca să lucreze aici.

Dragă Kelvin,

Păcat că n-ai un câine. Sper c-o să construiești rachete într-o bună zi. Rachete adevărate, nu machete.

Gunkul e mâncarea săracilor. Sunt alge uscate cu extracte de arome. Ele cresc aici în cuve, fiindcă hrana de pe Pământ a scumpă. Gunkul e oribil. Extractele de arome ar trebui să-i dea gust bun, dar îl fac să fie oribil în alte feluri. Trebuie să-l mănânc în fiecare zi! Îl urăsc.

Eu nu sunt albă. Sunt arăboaică. Pielea mea e arămiu-deschis. Aici doar jumătate din oameni sunt albi. Mama mea trăiește pe Pământ, undeva. A plecat când eram bebeluș. Nu mi-o amintesc.

Telenovelele sunt jalnice. Dar nu-i nimic dacă-ți plac niște chestii jalnice. Tot putem să fim prieteni.

Tu ai o curte la tine acasă? Poți să ieși afară oricând vrei? Eu nu pot ieși până nu împlinesc șaisprezece ani, fiindcă astea sunt regulile pentru AEV-uri. Într-o bună zi o să am propria mea autorizație AEV și-o să ies afară oricât de mult o să vreau și nimeni n-o să mă poată opri.

Pare o slujbă marfă să construiești rachete. Sper să ai parte de ea.

Eu nu vreau o slujbă. Când o să mă fac mare, vreau să fiu bogată.

Capitolul 2

Armstrong e de rahat. Mare păcat că un tip așa grozav a ajuns să dea numele unei părți atât de jalnice a orașului.

Duduiturile permanente ale echipamentelor industriale se revărsau dinspre pereți în timp ce-l șofam pe Trigger prin coridoarele vechi. Deși atelierele cu utilaje grele se aflau la cincisprezece niveluri depărtare, zgomotele tot răzbăteau. Am ajuns la Centrul de Susținere a Vieții și am oprit chiar în fața ușii masive.

Susținerea Vieții este unul dintre puținele locuri din oraș cu protocoale autentice de securitate. Nu se dorește ca aici să poată intra orice neavenit. Ușa are un panou peste care-ți poți trece gizmoul, dar, desigur, eu nu figuram pe lista autorizată. De aceea trebuia să aștept.

Solicitarea de preluare era pentru un colet cu masa de aproximativ o sută de kilograme. Nu reprezenta o problemă pentru mine. Pot să ridic fără dificultate greutăți de două ori mai mari. Puține fete de pe Pământ pot spune același lucru! Bineînțeles, ele înfruntă o gravitație de șase ori mai mare, dar asta-i problema lor.

Cu excepția masei, solicitarea era vagă. Nicio informație despre conținut sau destinatar. Urma să aflu toate astea de la client.

Centrul de Susținere a Vieții Artemis este unic în istoria cuceririi spațiului cosmic. Dioxidul de carbon nu este procesat în vederea obținerii oxigenului. Da, avem echipamente pentru a face așa ceva și baterii ce ar funcționa luni de zile dacă ar fi nevoie. Dispunem însă de o sursă de oxigen mult mai ieftină și practic infinită: industria producătoare de aluminiu.

Topitoria Sanchez Aluminum de lângă oraș produce oxigen în urma prelucrării minereului. În asta constă de fapt procesul de extragere a aluminiului: eliminarea oxigenului în vederea obținerii de metal pur. Majoritatea oamenilor nu au habar, dar pe Lună există o cantitate incredibilă de oxigen. Atât doar că ai nevoie de energie, nu glumă, ca s-o obții. Sanchez capătă atât de mult oxigen ca produs secundar, încât nu numai că produce

combustibil pentru rachete în subsidiar, ci asigură orașului tot aerul pe care-l respirăm, și tot îi mai rămâne un exces de oxigen, pe care-l purjează în exterior.

Astfel, avem mai mult oxigen decât știm ce să facem cu el. Susținerea Vieții reglementează fluxul, se asigură că ceea ce sosește prin conducta Sanchez este sigur și separă CO_2 din aerul folosit. Tot ei se ocupă de managementul temperaturii, al presiunii și toate chestiile asociate. Vând CO_2 la fermele de gunk, care-l utilizează pentru creșterea algelor pe care le mănâncă săracii. Totul se rezumă la economie, n-am dreptate?

— Bună, Bashara, s-a auzit din spatele meu un glas familiar.

Rahat!

Mi-am etalat surâsul cel mai fals și m-am întors.

— Rudy! Nu mi-au spus că tu ești clientul. Dacă aș fi știut, n-aș mai fi venit!

Bun, n-are rost să mint. Rudy Dubois este un bărbat chipeș, nu glumă. Este înalt de doi metri și blond ca un vis erotic al lui Hitler. Acum zece ani a demisionat din Poliția Regală Canadiană Călare, pentru a deveni șeful securității Artemis, totuși continuă să poarte zilnic uniforma Poliției Canadiene. Și arată bine pe el. Foarte bine. Mie nu-mi place tipul, dar… știți cum e… dacă aș putea s-o fac fără consecințe…

El este echivalentul legii pentru orașul nostru. Sigur că da, toate societățile au nevoie de legi și de persoane care să vegheze asupra aplicării și respectării lor, însă Rudy are tendința de a contribui cu un plus de efort personal.

— Nu te speria, a zis el și și-a scos gizmoul. Nu am suficiente probe ca să dovedesc că faci contrabandă. Nu încă.

— Contrabandă? Eu? Sfinte Sisoe, domnule Mega-corect, dar ai niște opinii tare ciudate!

Ce mai pacoste! Rudy era cu geana pe mine în urma unui incident petrecut pe când aveam șaptesprezece ani. Din fericire, el nu poate să deporteze pur și simplu oameni. Doar administratoarea are autoritatea respectivă. Iar ea n-o va face decât dacă i se prezintă probe indubitabile. Prin urmare, Artemis dispune de *unele* mecanisme de control. Atât doar că nu sunt prea multe.

Am privit în jur.

— Unde-i coletul?

El și-a trecut gizmoul peste lector și ușa anti-incendiu a glisat, deschizându-se. Gizmoul lui Rudy era ca o baghetă magică. Putea deschide literalmente orice ușă din Artemis.

— Urmează-mă.

Am intrat amândoi în unitatea industrială. Tehnicieni operau echipamente, iar ingineri monitorizau giganticul afișaj de statut de pe un perete.

Cu excepția mea și a lui Rudy, toți din sală erau vietnamezi. Cam așa merge treaba în Artemis. Câțiva indivizi care se cunosc între ei emigrează, înființează un soi de serviciu, după care își angajează prietenii. Și, evident, îi angajează pe cei pe care-i cunosc. De fapt, o poveste veche de când lumea.

Lucrătorii ne-au ignorat când ne-am strecurat printre utilaje și printr-un labirint de conducte de înaltă presiune. Domnul Đoàn privea de pe scaunul lui aflat în mijlocul peretelui de statut. S-a uitat la Rudy și a înclinat imperceptibil din cap.

Rudy s-a oprit în spatele unui ins care curăța un rezervor de aer. L-a bătut pe umăr.

— Pham Binh?

Binh s-a răsucit și a mârâit. Chipul lui tăbăcit avea imprimată o grimasă permanentă.

— Domnule Binh, soția dumitale, Tâm, a fost azi-dimineață la Doc Roussel.

— Da, a zis vietnamezul. E neîndemânatică.

Rudy și-a răsucit gizmoul. Ecranul arăta o femeie cu vânătăi pe față.

— Potrivit constatării medicale, are un ochi învinețit, un hematom pe obraz, două coaste rupte și comoție.

— E neîndemânatică.

Rudy mi-a înmânat gizmoul și i-a tras un pumn lui Binh drept în față.

În adolescența mea infracțională, avusesem parte de câteva altercații cu Rudy. Vă spun, e un afurisit tare puternic. Pe mine nu m-a lovit niciodată sau altceva de felul ăla. Totuși, o dată m-a reținut cu o mână, în timp ce cu cealaltă tasta pe gizmo. Iar eu am încercat din răsputeri să mă eliberez. Avea o strânsoare ca o menghină din fier. Câteodată mi-o mai amintesc nopțile.

Binh s-a prăbușit pe podea. A încercat să se sprijine în patru labe, dar n-a izbutit. Când nu te poți ridica în condițiile de gravitație ale *Lunii,* înseamnă că ai încasat-o serios.

Rudy a îngenuncheat și l-a tras de păr, ridicându-i capul.

— Ia să vedem… da, obrazul se umflă frumușel. Acum ochiul învinețit…

L-a lovit scurt și repetat în ochi pe bărbatul abia conștient, după care i-a lăsat capul să se izbească de podea.

Chircit acum ca un fetus, Binh a gemut:

— Nu mai da…

Rudy s-a ridicat și și-a luat gizmoul de la mine. L-a ridicat, pentru a-l putea vedea amândoi.

— Două coaste rupte, da? Coastele patru și cinci din stânga?

— Așa se pare, am încuviințat.

El l-a izbit cu piciorul pe vietnamezul care zăcea. Binh a încercat să zbiere, însă nu mai avea aer în plămâni.

— O să mă mulțumesc să presupun că una dintre loviturile în cap i-a cauzat comoție, a comentat Rudy. N-aș vrea să-mping lucrurile prea departe.

Ceilalți tehnicieni se opriseră pentru a privi spectacolul. Câțiva zâmbeau. Pe chipul lui Đoàn, care nu se clintise din scaun, se vedea o vagă urmă de aprobare.

— Așa va fi de-acum înainte, Binh, a zis Rudy. Orice pățește ea vei păți și tu. Ai priceput?

Binh a șuierat ceva de pe podea.

— Ai priceput?! a repetat Rudy, mai sonor.

Binh a încuviințat febril din cap.

— Bravo. Rudy a surâs și s-a întors spre mine. Ăsta-i coletul tău, Jazz. Aproximativ o sută de kilograme, care trebuie livrate la Doc Roussel. Plata se va face din contul Serviciilor de Securitate.

— Am înțeles.

Așa funcționează justiția pe-aici. Noi n-avem închisori sau amenzi. Dacă comiți un delict serios, te exilăm pe Pământ. Pentru toate celelalte, există Rudy.

•

După livrarea aceea „specială”, am mai făcut câteva preluări și livrări banale. În general, obiecte din port la adrese de domiciliu. Am prins totuși și un contract să mut niște lăzi de la o reședință înapoi în port. Îmi place să-i ajut pe oameni să se mute. De obicei se lasă bacșișuri bune. Mutarea de azi era însă destul de modestă – un cuplu de tineri ce revenea pe Pământ.

Femeia era gravidă. Nu poți purta o sarcină în gravitația selenară, pentru că duce la malformații congenitale. Și oricum aici nu poți să crești un prunc. Este groaznic pentru dezvoltarea oaselor și a mușchilor. Când am sosit în Artemis, aveam șase ani – la vremea respectivă, aceea era vârsta minimă pentru rezidență. De atunci, au tot crescut limita de vârstă, iar acum a ajuns la doisprezece ani. Oare ar trebui să-mi fac griji?

Mă îndreptam spre preluarea următoare, când mi-a zbierat gizmoul. Nu fusese țârâitul unui apel telefonic, nici piuitul unui mesaj, ci *zbieretul* unei alarme.

> FOC: CS12-3270 – ACTIVARE ÎNCHIDERE. APEL CĂTRE TOT PERSONALUL VOLUNTAR DIN PROXIMITATE.

— Rahat, am zis.

Am băgat în marșarier, până am ajuns într-o zonă a coridorului suficient de lată ca să-l întorc pe Trigger. Orientată acum în direcția corectă, am gonit spre rampe.

— Jazz Bashara, confirmare, am rostit spre gizmo. Locație curentă: Conrad-sus Patru.

Computerul central de securitate mi-a înregistrat anunțul și a afișat o hartă a Bulei Conrad. Eu eram unul dintre multele puncte de pe harta aceea, care convergeau spre CS12-3270.

Artemis nu are un departament de pompieri. Noi ne bazăm pe voluntari. Însă fumul și focul sunt atât de letale aici, încât voluntarii trebuie să știe cum să respire cu buteliile de aer. De aceea, toți experții și cursanții AEV sunt în mod automat voluntari. Da, este o ironie a sorții, nu-i așa?

Focul era în Conrad-sus Doisprezece, adică la opt niveluri deasupra mea.

Am gonit pe rampe, suind întruna spre CS12, după care am luat-o pe coridoare spre inelul al treilea. De acolo trebuia să găsesc lotul aflat la aproximativ 270 de grade față de nordul real. N-a durat mult – în fața mea se adunaseră deja o mulțime de experți AEV.

O lumină roșie pulsa deasupra ușii masive de la adresă. Firma de deasupra anunța: STICLĂRIA QUEENSLAND.

Bob sosise deja. Întrucât avea rangul cel mai înalt în ghildă dintre cei prezenți, el a preluat conducerea operațiunilor. M-a salutat scurt din cap.

— Toată lumea, atenție! a rostit el. Avem în fabrica de sticlă un incendiu în toată regula, care a consumat tot oxigenul din interior. Înăuntru se află paisprezece persoane – toate au intrat la timp în adăpost. Nu există răniți, iar adăpostul funcționează corespunzător.

A înaintat până lângă ușă.

— Nu putem însă aștepta pur și simplu răcirea încăperii, așa cum am proceda în mod normal. Fabrica aceasta produce sticlă prin reacția dintre siliciu și oxigen, așa că înăuntru există rezervoare mari cu oxigen comprimat. Dacă ele explodează, pereții incintei vor limita explozia, însă cei dinăuntru nu vor avea absolut nicio șansă de supraviețuire. Iar dacă introducem oxigen la interior, totul va sări în aer.

Ne-a făcut semn să ne îndepărtăm de ușă, pentru a crea un spațiu gol.

— Ne trebuie un cort, etanșat pe peretele din jurul ușii. La *interiorul* cortului, ne trebuie un tunel-armonică gonflabil. Și ne trebuie patru salvatori.

Bine antrenată, brigada anti-incendii s-a apucat imediat de treabă. A construit din țevi scheletul unui cub. După aceea a lipit, cu benzi adezive, folie de plastic pe peretele din jurul ușii, a întins folia peste schelet și a lipit marginile laolaltă. A lăsat deschisă fața din spate a cubului.

După aceea a adus în cort un tunel-armonică. Asta n-a fost chiar ușor; spre deosebire de cortul improvizat, tunelurile gonflabile sunt concepute pentru a păstra presiunea. Ele sunt groase și grele, proiectate pentru recuperarea oamenilor din adăposturi atunci când în exteriorul lor este vid absolut. Exagerat pentru scenariul actual, dar ăsta era echipamentul pe care-l aveam.

Cortul nu era foarte mare și tunelul ocupa majoritatea spațiului din el. De aceea Bob i-a numit pe voluntarii cei mai micuți:

— Sarah, Jazz, Arun și Marcy. Înăuntru!

Am intrat toți patru. Ceilalți ne-au pus buteliile cu aer pe spate, măștile respiratorii pe față și ochelarii pe ochi. Pe rând,

ne-am testat echipamentele și am ridicat degetul mare în semn de aprobare.

Ne-am înghesuit în cort. Abia încăpeam toți. Bob a mai putut îndesa înăuntru doar un cilindru metalic.

— Adăpostul este pe peretele vestic, ne-a spus el. Sunt paisprezece persoane.

— Recepționat. Paisprezece, a spus Sarah.

Era expertă AEV, complet licențiată, cu cea mai îndelungată experiență dintre noi patru, așa încât avea să conducă grupul de intervenție. Ceilalți voluntari din brigada anti-incendii au închis și peretele din spate al cortului cubic, cu excepția unui colț, pe care l-au lăsat semideschis.

Sarah a răsucit ventilul cilindrului, care a pulverizat în cort o ceață de dioxid de carbon. Înlocuirea oxigenului este un proces greoi și nesigur, totuși nu trebuia să eliminăm până și ultimul atom. Trebuia doar să-i reducem cât mai mult procentajul din aer. După un minut, Sarah a închis ventilul și cei din exterior au etanșat ultimul colț al cortului.

Sarah a atins ușa.

— Fierbinte, ne-a anunțat.

Urma să deschidem o ușă într-o încăpere ce abia aștepta să explodeze. Nu aveam să-i mai adăugăm oxigen, totuși era neliniștitor.

Sarah a tastat pe panoul ușii codul de deschidere pentru incendii. Exact, un cod. După declanșarea alarmelor dintr-o incintă anti-incendii, toate ușile și fantele ei se etanșează imediat. Cei dinăuntru nu mai pot ieși; trebuie să intre în adăpost, altfel mor. Vi se pare dur? Ei bine, nu-i deloc așa. Un incendiu care s-ar propaga în oraș ar fi mult mai grav decât moartea câtorva oameni într-o incintă etanșă. Artemis *nu glumește* cu protecțiile împotriva incendiilor.

Când Sarah a terminat de introdus comanda, ușa a clicăit și pârjolul dinăuntru ne-a cuprins în întregime cortul. M-am simțit imediat scăldată în sudoare.

— Isuse, a murmurat Arun.

Sticlăria era plină de fum. Unele colțuri străluceau roșu de căldură. Dacă ar mai fi existat ceva oxigen înăuntru, cu siguranță că flăcările ar fi dansat deasupra sa. Pe peretele îndepărtat abia se putea distinge forma adăpostului.

Sarah n-a pierdut timpul.

— Jazz, tu vii cu mine-n față. Arun și Marcy, stați aici și țineți fundul gonflabilului.

M-am alăturat lui Sarah. Ea a apucat o latură a deschiderii frontale a tunelului, iar eu am prins latura opusă. Arun și Marcy au procedat la fel cu deschiderea din spate.

Sarah a început să înainteze și eu am ținut pasul. Tunelul-armonică s-a depliat înapoia noastră, cu Arun și Marcy ținând zdravăn partea din spate.

Reacția dintre siliciu și oxigen produce foarte multă căldură. De aceea fabrica de sticlă avea un adăpost anti-incendii. De ce nu topim pur și simplu nisip, așa cum se procedează pe Pământ? Pentru că pe Lună nu există nisip. Cel puțin nu suficient ca să fie util. Avem însă oxigen și siliciu din belșug, care sunt produse secundare ale industriei de aluminiu. Ca atare, putem obține oricâtă sticlă dorim. Atât doar că procedeul este mai dificil.

Incinta pentru reacții primare se afla chiar în fața noastră. Trebuia s-o ocolim cu tunelul pentru a ajunge la adăpostul în care se refugiaseră lucrătorii.

— Probabil că-i fierbinte, am spus eu.

Sarah a încuviințat și a descris un arc larg. Nu doream să topim o gaură în tunelul nostru de salvare.

Am ajuns la ușa rotundă a adăpostului și am ciocănit în hublou. A apărut un chip – un bărbat cu ochi înlăcrimați și fața acoperită de funingine. Era probabil șeful de echipă, care ar fi trebuit să intre ultimul în adăpost. A ridicat degetul mare spre mine în semn că era în regulă și i-am răspuns în același fel.

Sarah și eu am intrat în tunel, apoi am fixat cercul în jurul ușii adăpostului. Măcar asta a fost ușor. Exact în acest scop a fost proiectat tunelul. În cort, Arun și Marcy au fixat capătul lor de tunel și l-au etanșat cu benzi adezive. În felul acela creaserăm o rută de evadare pentru lucrători, însă era plină cu aer irespirabil din sticlărie.

— Gata de suflare? a strigat Sarah.

— Etanșat și gata! a răspuns Arun.

Cei de afară au tăiat o fantă în plasticul cortului. Fum din tunel a pătruns în coridor, însă brigada era deja pregătită cu ventilatoare și filtre pentru a-i minimiza răspândirea.

— Cortu-i deschis! a răcnit Arun. Suflați!

Sarah și cu mine am schimbat o privire pentru a ne confirma că amândouă eram gata. Am tras aer adânc în plămâni și am

deschis ventilele buteliilor noastre de aer. Gazul care a ieșit a împins fumul odată cu el, prin tunel și afară pe coridor. În scurt timp, tunelul avea în interior aer „respirabil”. Mirosul de funingine din Conrad-sus Doisprezece avea să dăinuie câteva zile.

Amândouă am tușit când am respirat aerul, dar nu era foarte rău. Nu trebuia să fie plăcut. Ci doar non-toxic. Satisfăcută că nu-i va omorî pe lucrători, Sarah a răsucit maneta ușii adăpostului.

Spre meritul lor, lucrătorii au ieșit dinăuntru în rând ordonat, rapid. Respectul meu pentru Sticlăria Queensland a crescut cu o treaptă. Compania își menținea muncitorii bine antrenați pentru situații de urgență.

— Unu! Doi! Trei!...

Sarah număra persoanele pe măsură ce treceau. Eu aveam propria mea numărătoare, pentru confirmare.

Când ea a ajuns la paisprezece, eu am strigat:

— Paisprezece! Confirmare!

Sarah s-a uitat în adăpost.

— Adăpost gol!

Am procedat la fel.

— Adăpost gol! Confirmare!

I-am urmat pe lucrătorii care tușeau și horcăiau, prin tunel, spre zona sigură.

— Ați făcut treabă bună, a zis Bob. Alți voluntari aplicau deja măști cu oxigen lucrătorilor pârliți. Jazz, avem trei cu răni medii – arsuri de gradul II. Du-i tu la Doc Roussel. Restul – împingeți cortul și tunelul în încăpere și reetanșați ușa anti-incendii.

Pentru a doua oară în aceeași zi, Trigger și cu mine am servit ca ambulanță.

Până la urmă, rezervoarele de oxigen n-au explodat. Cu toate astea, Sticlăria Queensland a fost distrusă. Păcat – respectase mereu măsurile și procedurile anti-incendii. Nu avusese nici măcar o singură încălcare a protocoalelor. Asta înseamnă ghinion. Acum trebuiau s-o reclădească de la zero.

Adăpostul lor bine întreținut și antrenamentele regulate pentru situații de urgență salvaseră totuși o mulțime de vieți. Fabricile pot fi reclădite. Oamenii, nu. Fusese o victorie.

•

În seara aceea m-am dus în localul meu favorit: Hartnell’s Pub.

M-am așezat pe locul obișnuit: al doilea de la capătul barului. Primul loc fusese al lui Dale, însă vremurile acelea trecuseră.

Hartnell’s era o bombă. Nu avea muzică. Nu exista ring de dans. Doar un bar și câteva mese șchioape. Singura concesie făcută ambientului era spuma antifonică de pe pereți. Billy știa ce prețuiau clienții săi: alcoolul și liniștea. Atmosfera era complet asexuată. Nimeni nu se lega de nimeni în Hartnell’s. Dacă doreai să agăți pe cineva, te duceai într-un club de noapte din Aldrin. Hartnell’s era pentru băut. Și puteai comanda orice băutură ai fi dorit, atâta timp cât era bere.

Mie îmi plăcea localul. Pe de o parte pentru că Billy era un barman de treabă, dar în primul rând fiindcă era barul cel mai apropiat de coșciugul meu.

— Seara bună, iubire, a zis Billy. Am auzit c-a fost un incendiu azi. Zice lumea c-ai intrat acolo.

— Sticlăria Queensland, i-am răspuns. Sunt micuță și de-aia am fost aleasă. Sticlăria e terminată, dar i-am scos pe toți teferi.

— Exact, și de-aia prima halbă e din partea casei.

Mi-a turnat băutura mea preferată: o bere germană reconstruită. Turiștii spun c-are un gust de tot rahatul, dar e singura bere pe care-am cunoscut-o vreodată și face minuni pentru mine. Într-o bună zi o să cumpăr o bere germană autentică, ca să văd ce am ratat. Billy a așezat sonda în fața mea.

— Mulțumiri pentru serviciile aduse, iubire.

— În niciun caz n-o să refuz. Am luat sonda și am tras o dușcă. Bună și rece. Mersi!

Billy a încuviințat din cap și s-a îndreptat spre capătul opus al barului ca să servească alt client.

Am apelat un browser Web pe gizmo și am căutat „FOZA”. Se pare că era conjugarea unui verb din spaniolă care înseamnă „a dezlega”. Mă îndoiam că domnul Jin din Hong Kong a adus cu el ceva de origine spaniolă. În plus, era scris cu majuscule. Probabil un acronim. Dar de la ce?

Indiferent despre ce ar fi fost vorba, n-am putut găsi nicio menționare online. Asta însemna că era un secret. Acum *chiar* că doream să știu ce reprezenta. S-ar zice că sunt o băgăcioasă

afurisită. Dar în clipa aia n-aveam niciun alt indiciu, așa că am lăsat deoparte secretul acela.

Aveam obiceiul să-mi verific zilnic contul bancar, de parcă examinarea lui în mod compulsiv l-ar fi făcut să crească. Însă software-ul bancar nu era interesat de visurile mele. Mi-a dat vestea deprimantă:

SOLD CURENT: 11.916 ğ

Întreaga mea valoare era cam 2,5% din obiectivul meu de 416.922 de gat. Asta doream. De asta *aveam nevoie.* Nimic nu era mai important.

Dacă aș fi putut intra în afurisita aia de ghildă AEV, mi-aș fi asigurat niște încasări serioase după aceea. Tururile cu ghizi înseamnă bani, nu glumă. Opt clienți pe tur, la 1.500 ğ fiecare, înseamnă 12.000 ğ pe tur. De fapt, 10.800 ğ, după ce-i plătesc ghildei partea de 10%.

Puteam avea numai două tururi pe săptămână – o limitare impusă de ghildă, care este precaută față de expunerea la radiații a membrilor săi.

Ar fi însemnat un câștig de peste 85.000 ğ pe lună. Și asta numai din tururi. Aveam să încerc de asemenea să obțin o slujbă de mulinator de navete. *Ăia* sunt experții AEV, care aduc navetele la sasul de mărfuri și le descarcă. Atunci aș fi avut acces la expediții *înainte* să le inspecteze Nakoshi. Aș fi putut strecura contrabanda chiar atunci, ori s-o pun deoparte pentru a fi recuperată pe furiș printr-o AEV nocturnă. Oricare părea mai convenabilă. Avantajul era că-l puteam elimina complet pe Nakoshi.

Aveam să trăiesc ca o pauperă până economiseam banii necesari. Punând la socoteală cheltuielile pentru traiul zilnic, probabil mi-ar fi trebuit șase luni. Poate chiar cinci.

Așa însă, din salariul meu de comisionară, la care se adăugau operațiunile de contrabandă, mi-ar fi trebuit aproximativ o veșnicie.

La dracu', muream de ciudă că nu trecusem nenorocitul ăla de test.

După ce dețineam cei 416.922 ğ, aș fi câștigat bine de tot. Mi-aș fi putut permite o locuință *frumușică.* Jegul meu de coșciug costa doar opt miare pe lună, dar nu puteam sta în picioare

înăuntru. Și voiam propria mea baie. Poate că nu pare mare chestie, dar este. Am înțeles asta cam pe la al o sutălea drum pe care a trebuit să-l parcurg în pijama printr-un coridor public, ca să fac pipi la miezul nopții.

Pentru cincizeci de miare pe lună – adică o sumă perfect abordabilă –, puteam avea un apartament în Bula Bean. Unul frumușel, cu living, dormitor, baie și propriul lui duș. Adio cu toate chestiile la comun! Aș fi putut face rost chiar și de o chicinetă. Nu o bucătărie, fiindcă ar fi fost absurd de scumpă. Bucătăriile trebuiau să se afle în interiorul propriilor incinte de oprire a incendiilor. Însă unei plite de chicinetă i se îngăduie să ajungă la 80 de grade Celsius și poate să aibă un cuptor cu microunde de 500 W.

Am clătinat din cap. Într-o bună zi, poate.

Probabil că expresia mea îndurerată a fost vizibilă chiar și din capătul opus al barului. Billy s-a apropiat:

— Hei, de ce ești așa încruntată?

— Banii, am răspuns. Banii n-ajung niciodată.

— Te-nțeleg, iubire. S-a aplecat spre mine. Auzi… mai ții minte când ți-am contractat serviciile pentru niște etanol pur?

— Bineînțeles.

Printr-o concesie făcută naturii fundamentale a omului, Artemis îngăduie alcoolul, deși este inflamabil. Se trage totuși linie în privința etanolului pur, care este *incredibil* de inflamabil. Eu îl introduceam prin contrabandă în modul uzual și-i ceream lui Billy doar douăzeci la sută în plus. Asta-i taxa pe care o aplic prietenilor și rudelor.

Billy a privit în stânga și-n dreapta. Doi clienți obișnuiți își vedeau de băuturile lor. În rest eram singuri.

— Vreau să-ți arăt ceva…

A vârât mâna sub bar și a scos o sticlă cu un lichid maroniu. A turnat puțin într-un păhărel de shot.

— Ia. Soarbe nițel.

Puteam simți mirosul de alcool de la un metru depărtare.

— Ce-i acolo?

— Scotch Bowmore single malt. Vechi de cincisprezece ani. Gustă-l – e din partea casei.

N-am refuzat în viața mea o băutură gratuită. Am sorbit puțin.

Am scuipat în secunda următoare. Parcă ieșise din flăcările Satanei!

— Ce-i? a făcut Billy. Nu-ți place?

Am tușit și m-am șters la gură.

— Ăsta *nu-i* scotch.

El a examinat sticla și s-a încruntat.

— Ha? L-am pus pe-un tip de pe Pământ să vaporizeze lichidele și să-mi trimită extractul. L-am reconstituit cu apă și etanol. Ar trebui să fie exact la fel.

— Ei bine, nu-i, am șuierat răgușită.

— Aprecierea scotch-ului se dobândește în…

— Billy, am înghițit chestii cu gust mai bun care ieșiseră din oameni…

— Rahat! A băgat sticla la loc sub tejghea. O să mai lucrez la ea.

Am luat o dușcă de bere să spăl gustul ăla.

Gizmoul mi-a piuit. Un mesaj de la Trond.

„Liberă diseară? Poți trece pe la mine?”

Ce naiba! Abia îmi începusem berile de seară.

„E târziu. Nu poate aștepta?”
„Mai bine s-o rezolvăm în seara asta”.
„Tocmai m-așezam la cină…”
„Poți să-ți bei cina și mai târziu. Promit că merită efortul”.

Era șmecher, ce să-ți zic!

— Se pare că trebuie s-achit, i-am spus lui Billy.

— Lasă vraja! a răspuns el. Ai băut doar o halbă!

— Mă cheamă datoria.

I-am întins gizmoul.

El s-a dus la casa de marcat.

— O halbă. Consumația cea mai mică pe care-am încasat-o vreodată de la tine.

— N-o s-o transform într-un obicei.

Mi-a trecut gizmoul peste casa de marcat, apoi mi l-a restituit. Tranzacția se efectuase (îmi setasem demult contul ca să accepte Hartnell’s ca pe un punct de achiziții „fără verificare”). L-am pus în buzunar și am ieșit. Ceilalți clienți n-au spus „La revedere” și nici măcar nu s-au uitat după mine. Doamne, cât mai iubesc Hartnell’s!

•

Irina a deschis ușa și s-a încruntat la mine de parcă tocmai îi urinasem în borș. Ca de obicei, nu m-a lăsat să trec până n-am anunțat motivul vizitei.

— Bună, am rostit. Eu sunt Jazz Bashara. Ne-am întâlnit de mai bine de o sută de ori. Acum am venit să-l văd pe Trond la invitația lui.

M-a condus spre intrarea în sufragerie. În aer plutea o aromă delicioasă de mâncare. M-am gândit că era ceva pe bază de carne. Friptură la grătar? O delicatesă rară, când până la cea mai apropiată vacă sunt peste 400.000 de kilometri.

Am privit în sufragerie și l-am văzut pe Trond sorbind dintr-un pahar masiv. Purta obișnuitul lui halat de baie și discuta cu cineva aflat vizavi de el la masă. Nu-l puteam zări pe interlocutor.

Lângă el stătea fiica lui, Lene. Fata își privea tatăl cu fascinație absorbită. Majoritatea adolescenților de șaisprezece ani își urăsc părinții. Eu am fost o pacoste *imensă* pentru tatăl meu la vârsta aia (în prezent sunt doar o dezamăgire totală). Însă Lene se uita la Trond de parcă el pusese Pământul pe cer.

Fata m-a observat și a fluturat încântată din mână.

— Jazz! Bună!

Trond mi-a făcut semn să intru.

— Haide, Jazz, vino! O cunoști pe doamna administrator?

Am intrat și – să dea dracii! – administratoarea Ngugi era acolo. Era într-adevăr… acolo! Stătea la masă.

Fidelis Ngugi este, ca s-o spun cât mai simplu, motivul existenței lui Artemis. Pe când era ministrul de Finanțe al Kenyei, ea a creat de la zero întreaga industrie spațială a țării. Kenya avea de oferit companiilor spațiale o resursă naturală – și numai una: ecuatorul. Navele spațiale lansate de pe ecuator pot profita din plin de rotația Pământului pentru a economisi combustibil. Însă Ngugi a înțeles că mai putea oferi și altceva: politică. Națiunile occidentale sufocau companiile comerciale spațiale prin procedurile birocratice. Ngugi a zis: „Ia mai dă-le-n aia a mă-sii! Ce-ar fi ca noi să nu facem așa?”

Asta a fost doar o parafrazare a cuvintelor ei.

Dumnezeu știe cum a convins cincizeci de corporații din treizeci și patru de țări să investească miliarde de dolari pentru

crearea CSK, dar a reușit. Și a avut grijă ca țara ei să adopte legi speciale și scutiri de taxe pentru noua megacorporație.

Parcă vă aud zicând „Cum adică?” Favorizarea prin legi speciale a unei singure companii nu-i cinstită! Spuneți asta Companiei Indiilor de Est. Aici vorbim de economie la nivel global, nu de grădiniță.

Și ca să vezi întâmplare, când CSK a trebuit s-aleagă pe cineva ca să conducă-n numele ei, a ales-o pe... Fidelis Ngugi! Așa se fac șmecheriile. Ea a făcut rost de bani din *piatră seacă,* a creat o industrie gigantică în țara ei, care fusese până atunci în Lumea a Treia, și s-a ales cu funcția de conducătoare a Lunii. Era la putere de peste douăzeci de ani.

— Baaa..., am rostit eu elocvent. Shaa...

— Știam eu, este?! a chicotit Lene.

Turbanul african *dhuku* tradițional al lui Ngugi contrasta cu rochia ei modernă, în stil occidental. S-a ridicat politicoasă, a venit spre mine și a spus:

— Salut, draga mea.

Engleza cu accent swahili pe care o vorbea se desprindea atât de lin de pe buze, încât am vrut s-o adopt ca bunică chiar atunci și acolo.

— J-Jasmine, m-am bâlbâit. Mă numesc Jasmine Bashara.

— Știu, a încuviințat ea.

Poftim?

Ngugi a zâmbit.

— Noi două ne-am mai întâlnit. L-am angajat pe tatăl tău să-mi instaleze în locuință un adăpost pentru situații de urgență. Te-a adus și pe tine. Asta a fost pe vremea când reședința administratorului era în Bula Armstrong.

— Uau... Nu mai țin minte absolut nimic.

— Erai foarte micuță. O fetiță absolut adorabilă, care sorbea fiecare cuvânt al tatălui ei. Cum o mai duce Ammar?

Am clipit repede de două ori.

— Ăăă... tata e bine, mulțumesc. Nu-l văd prea des. El are atelierul lui și eu am munca mea.

— Tatăl tău este un om bun, a urmat ea. Un comerciant onest și un muncitor harnic. În același timp, unul dintre cei mai buni sudori din oraș. Păcat că voi doi v-ați certat.

— Stați așa, da’ de unde știți că ne-am...

— Lene, mă bucur că te-am revăzut. Acum ești o adevărată domnișoară.

— Mulțumesc! a radiat Lene de încântare.

— Și, Trond, mulțumesc pentru cina delicioasă.

— Oricând cu plăcere, doamnă administrator.

Trond s-a ridicat de pe scaun. Nu-mi puteam crede ochilor că era în halat de baie! Cinase cu persoana cea mai importantă de pe Lună și purtase halat de baie! După aceea a dat mâna cu Ngugi, de parcă ar fi fost cel puțin egali.

— Mulțumesc că ai venit!

Irina a apărut și a condus-o pe Ngugi afară din sufragerie. Oare întrezărisem o undă de admirație pe chipul bătrânei rusoaice morocănoase? Cred că până și Irina avea limitele ei. Nu-i poți urî *chiar pe toți.*

— Să mor eu, frate, m-am adresat lui Trond.

— Nu-i rău, este? S-a întors spre Lene. Haide, scumpete, e timpul s-o ștergi. Jazz și cu mine avem de discutat afaceri.

Ea a oftat așa cum numai adolescentele pot s-o facă.

— Mă expediezi întotdeauna exact în momentul în care devine mai interesant.

— Nu te mai grăbi atâta. În scurt timp o să fii și tu o afurisită de afaceristă care ia gâtul concurenței.

— Exact ca tatăl meu.

Fata a surâs. S-a aplecat spre podea și și-a ridicat cârjele. Erau dintre cele care cuprind partea superioară a brațului. Le-a fixat pe ambele cu ușurință, apoi s-a ridicat în poziție verticală. Picioarele îi atârnau în gol. L-a sărutat pe Trond pe obraz, apoi s-a îndepărtat mergând cu cârjele fără ca tălpile să-i atingă podeaua.

Accidentul auto care o omorâse pe mama ei o paralizase pe Lene pe viață. Lui Trond îi curgeau banii și din fund, totuși nimic nu-i putuse reda fiicei lui capacitatea de a merge. De fapt, nu era tocmai adevărat. Pe Pământ, Lene nu se putea ridica din scaunul cu rotile, dar pe Lună se putea deplasa cu ușurință cu ajutorul cârjelor.

Așa că Trond angajase vicepreședinți care să se ocupe de managementul majorității companiilor lui și se mutase în Artemis. Și uite-așa, Lene Landvik putea să meargă din nou.

— Pa, Jazz! a zis ea pe când ieșea din încăpere.

— Pa, puștoaico.

Trond și-a legănat lent paharul, agitându-și ușor băutura.

— Ia loc.

Masa era uriașă, așa că am ales un scaun aflat la vreo două locuri mai departe de el.

— Ce-ai în pahar?

— Scotch. Vrei?

— Doar o gură, am zis.

Mi-a întins paharul. Am sorbit puțin.

— Ooo, daaa…, am spus. Asta-i mult mai bine.

— N-am știut că îți place scotch-ul, a comentat el.

— De obicei nu. Dar ceva mai devreme am gustat o aproximare oribilă a unuia, așa că trebuia să-mi reamintesc cum e de fapt.

I-am restituit paharul masiv.

— Ține-l.

Trond s-a dus la credența cu sticle, a umplut un al doilea pahar și a revenit la scaunul lui.

— De ce te-a vizitat administratoarea? l-am întrebat.

El și-a ridicat picioarele pe masă și s-a lăsat pe spate în scaun.

— Sper să cumpăr Sanchez Aluminum și voiam binecuvântarea ei. N-are nimic împotrivă.

— De ce ți-ai dori o companie de producere a aluminiului?

— Pentru că-mi place să clădesc afaceri, s-a împăunat el teatral. Ăsta sunt.

— Totuși… aluminiu? Adică… nu-i cam varză? Aveam impresia că industria asta în sine e pe butuci.

— Așa-i, a încuviințat Trond. Nu mai e ca pe timpuri, când aluminiul era rege – construirea fiecărei bule a necesitat *patruzeci de mii de tone* de aluminiu. Acum însă populația a atins un platou și nu mai construim alte bule. Sincer vorbind, Sanchez Aluminum ar fi ieșit demult din afacere dacă n-ar fi produs mono-propelant rezultat din aluminiu. Și nici asta nu aduce cine știe ce profit.

— Se pare c-ai ratat tunul cel mare. De ce te-ai mai băga acum?

— Cred c-o pot face din nou extrem de profitabilă.

— Cum?

— Asta nu-i treaba ta.

Am ridicat palmele.

— Oh, Doamne, suntem sensibili. Perfect, vrei să produci aluminiu. De ce nu-ți înființezi propria companie?

Trond a pufnit.

— Dac-ar fi așa simplu! Sanchez e imposibil de concurat. Literalmente imposibil. Ia zi, ce știi tu despre producerea aluminiului?

— Mai nimic, am răspuns.

M-am lăsat pe spate în scaun. Trond părea cu chef de vorbă în seara asta. Mai bine să-l las să se descarce. Și, ce naiba, atâta timp cât vorbea, eu mă bucuram de băutură de calitate!

— În primul rând, ei strâng minereu de anortit. Asta-i ușor. Nu trebuie decât să culeagă rocile necesare. Au niște recoltatoare automate, care funcționează zi și noapte. După aceea topesc minereul printr-un proces chimic și de electroliză, care necesită un consum enorm de electricitate. Și subliniez cuvântul „enorm”. Sanchez Aluminum utilizează *optzeci la sută* din producția reactoarelor orașului.

— Optzeci la sută?

Nu mă gândisem până acum la asta. Totuși, două reactoare nucleare de câte 27 de megawați era nițel cam mult pentru un oraș cu două mii de locuitori.

— Exact, însă partea interesantă e felul cum plătesc pentru curentul ăla.

A scos din buzunar o piatră. Nu era cine știe ce minunăție la care să te uiți – pur și simplu un cataroi cenușiu și neregulat, ca toate rocile selenare pe care le văzusem vreodată. A aruncat-o spre mine.

— Uite. Ia un anortit.

— Ce grozav, o piatră! Am prins-o din aer pe când se apropia. Vai, mulțumesc!

— Este făcut din aluminiu, oxigen, siliciu și calciu. Prin topire, se separă în elementele astea de bază. Sanchez Aluminum vinde aluminiul – asta-i toată șmecheria. De asemenea, vinde siliciul la sticlari și calciul la electricieni, aproape pe gratis – în primul rând ca să scape de ele. Mai rămâne însă un produs secundar, care este incredibil de util: oxigenul.

— Da, și pe el îl respirăm noi. Asta știu.

— Bun, dar știai și că Sanchez capătă curent electric gratuit în schimbul oxigenului?

Asta nu știam.

— Serios?

— Da. Este un contract care-și are originea din primele zile ale lui Artemis. Sanchez ne produce aerul, așa că dați-le cât curent electric doresc, complet gratuit.

— Deci ei nu plătesc factură la electricitate? Niciodată?

— Exact, atâta vreme cât continuă să producă oxigen pentru oraș. Iar curentul electric este partea cea mai costisitoare a procesului de topire. E imposibil să concurezi cu ei. Nu-i corect!

— Vai, bietul miliardar, am suspinat eu. Poate c-ar trebui să-ți instalezi un lac cu sălcii, ca să poți plânge alături de ele.

— Da, da, bogații sunt ticăloși, bla-bla-bla.

Mi-am golit paharul.

— Mersi pentru scotch. De ce mă aflu aici?

Și-a înclinat capul într-o parte și m-a privit. Oare își alegea cuvintele cu atenție? Trond nu proceda niciodată așa.

— Am auzit c-ai picat examenul AEV.

Am scos un geamăt.

— Chiar *toți* din oraș știu asta? Ce faceți – vă-ntâlniți și pălăvrăgiți despre mine când nu sunt prezentă sau așa ceva?

— Jazz, este un oraș mic. Eu stau cu urechile mereu ciulite.

Mi-am împins paharul spre el.

— Dacă o să discutăm despre eșecurile mele, mai vreau un scotch.

Mi-a întins paharul lui, care era plin.

— Vreau să te angajez. Și vreau să te plătesc din plin.

Am devenit brusc mai atentă.

— Bun, perfect atunci. De ce n-ai început așa? Ce vrei să strecori înăuntru? Ceva mare?

Trond s-a aplecat spre mine.

— De data asta nu-i vorba despre contrabandă. Este o chestie cu totul diferită. Nu știu nici măcar dacă se încadrează în zona ta de confort. Ai fost mereu cinstită – cel puțin cu mine. Îmi dai cuvântul că asta va rămâne între noi? Chiar dacă vei refuza oferta?

— Bineînțeles.

Unul dintre lucrurile pe care le învățasem de la tata era să-mi respect întotdeauna cuvântul dat. Tata acționa în cadrul legii, iar eu nu, însă principiul rămânea valabil. Oamenii se vor încrede mai degrabă într-un infractor eficace decât într-un afacerist dubios.

— Trocul ăsta – curent contra oxigen – este singurul care stă între mine și industria producătoare de aluminiu. Dacă Sanchez ar înceta să mai livreze oxigen, ar însemna o încălcare a contractului. Atunci aș apărea eu și m-aș oferi să preiau afacerea. Termenii ar fi aceiași: oxigen gratuit pentru electricitate gratuită.

— Și de unde ai obține oxigenul? am întrebat. N-ai o topitorie.

— Nu există nicio regulă care să decreteze că oxigenul trebuie obținut prin topirea aluminiului. Atâta timp cât capătă oxigen, orașului puțin îi pasă de unde provine. Și-a unit vârfurile degetelor de la ambele mâini. În ultimele patru luni am strâns și stocat oxigen. Am destul ca să alimentez nevoile orașului pentru un an.

Am arcuit o sprânceană.

— Nu poți să iei aerul orașului și să-l ții pentru tine. Așa ceva este monumental de ilegal.

Trond a fluturat nepăsător din mână.

— Te rog… nu sunt idiot. Am cumpărat oxigenul, corect și oficial. Am contracte valabile cu Sanchez pentru livrări regulate.

— Cumperi oxigen de la Sanchez, ca să poți prelua contractul de oxigen de la Sanchez?

El a rânjit.

— Ei produc atât de mult oxigen, încât întregul oraș nu-l respiră suficient de repede. Îl vând ieftin oricui dorește. Eu am cumpărat încetișor, de-a lungul timpului, prin diverse companii intermediare, pentru ca nimeni să nu știe că stochez.

Mi-am ciupit ușor vârful bărbiei.

— Oxigenul este practic definiția substanței inflamabile. Cum ai convins orașul să te lase să stochezi asemenea cantități?

— Nici n-am făcut-o. Am construit câteva rezervoare uriașe în exteriorul Bulei Armstrong. Se află în triunghiul format de tunelurile conectoare dintre Armstrong, Bean și Shepard. Perfect asigurate împotriva turiștilor idioți, iar dacă s-ar întâmpla ceva rău, scurgerile ar fi în vid. Sunt conectate la sistemele Susținerii Vieții, dar sunt separate printr-o valvă fizică, aflată în exterior. Orașului nu i se poate întâmpla absolut nimic.

— Hm. Mi-am rotit încet paharul pe masă. Vrei ca eu să opresc producția de oxigen a lui Sanchez.

— Da. Exact.

Trond s-a ridicat de pe scaun și s-a dus la credența cu băuturi. De data asta a ales o sticlă de rom.

— Orașul va dori o rezolvare rapidă, iar eu voi obține contractul. După aceea, nici măcar nu va fi nevoie să-mi construiesc propria topitorie. Sanchez va-nțelege că-i inutil să încerce să producă aluminiu fără curent gratuit și-mi va permite s-o cumpăr.

Și-a umplut un pahar și s-a întors la masă. Acolo a glisat un panou sub care se afla o consolă de comenzi.

Luminile încăperii s-au diminuat și pe peretele îndepărtat a apărut un ecran de proiecție.

— Ești de fapt un super-ticălos? am arătat eu spre ecran. Hai, zău, mă iei cu de-astea!

— Îți place? Abia l-am instalat.

Pe ecran se vedea imaginea din satelit a zonei noastre locale din Mare Tranquillitatis, „Marea Liniștii”. Artemis era un pâlc micuț de cercuri, iluminate strălucitor de razele soarelui.

— Aici suntem pe șes, a spus Trond. În jur se găsesc o mulțime de minereuri de olivină și de ilmenit. Sunt grozave pentru obținerea fierului, dar dacă vrei aluminiu, ai nevoie de anortit. Pe aici este rar, însă *abundă* în zonele înalte. De aceea recoltatoarele lui Sanchez operează în dealurile de la poalele craterului Moltke, la trei kilometri sud de noi.

Și-a activat indicatorul laser al gizmoului și a marcat o regiune din sudul orașului.

— Recoltatoarele sunt aproape complet autonome. Ele apelează baza pentru instrucțiuni doar dacă se împotmolesc sau dacă nu mai știu cum să procedeze într-un caz. Reprezintă o parte esențială a operațiunilor companiei, se află toate în același loc și sunt complet nepăzite.

— Bun, am zis eu. Cam văd încotro se-ndreaptă lucrurile…

— Mda, a zis Trond. Vreau să sabotezi recoltatoarele alea. Să le razi pe toate odată. Și să te asiguri că nu mai pot fi reparate. Sanchez va avea nevoie de minimum o lună să primească altele de pe Pământ, iar în timpul ăla nu va avea deloc anortit. Dacă n-are anortit, înseamnă că nu produce oxigen. Iar fără producție de oxigen, înseamnă că eu am învins.

Mi-am încrucișat brațele.

— Nu știu dacă asta-i valabil și pentru mine. Sanchez are vreo sută de angajați, da? Nu vreau să-i las pe oameni fără loc de muncă.

— Nu-ți face griji în privința lor, a răspuns el. Eu vreau *să cumpăr* compania, nu s-o ruinez. Toți își vor păstra slujbele.

— Bun, totuși nu știu absolut nimic despre recoltatoare.

Degetele i-au alergat peste comenzi și pe display a apărut imaginea unui recoltator. Părea desprinsă dintr-un catalog.

— Recoltatoarele sunt Toyota Tsukuruma. Eu însumi am patru în depozitul meu, gata de utilizare.

Uau! Bun. Ceva de mărimea unui recoltator trebuie să fie expediat în piese și să fie asamblat după aceea aici. În plus, totul trebuie făcut în secret, ca să nu apară întrebări stânjenitoare de felul: „Auzi, Trond, da' de ce compania ta asamblează recoltatoare?” Oamenii lui trebuie să fi început de foarte mult timp operațiunile alea.

Probabil că mi-a văzut rotițele învârtindu-se în minte.

— Da, lucrez de ceva timp la chestia asta. Oricum, poți să examinezi recoltatoarele mele cât de mult vrei. Totul în secret, desigur.

M-am ridicat de pe scaun și m-am apropiat de ecran. Frate, utilajul ăla era monstruos!

— Deci rolul meu este să găsesc o slăbiciune la chestiile astea? Nu-s ingineră.

— Sunt vehicule automate, lipsite de orice caracteristici de securitate. Ești inteligentă și sunt sigur c-o să găsești ceva.

— Bun, și ce se va-ntâmpla dac-o să fiu prinsă?

— Jazz și-mai-cum? a întrebat el teatral. Fata care se ocupă de livrări? Nu cred c-am cunoscut-o. Dar de ce oare să fi făcut ea așa ceva? Sunt stupefiat.

— Am priceput.

— Sunt pur și simplu onest. O parte din înțelegere este făgăduiala ta că n-o să mă trădezi dacă vei fi prinsă.

— Totuși, de ce eu? Ce te face să crezi c-aș putea măcar reuși așa ceva?

— Jazz, sunt om de afaceri. Meseria mea este exploatarea resurselor subutilizate. Iar tu ești o resursă *masiv* subutilizată.

Trond s-a ridicat și s-a dus la credență ca să-și reumple paharul.

— Ai fi putut ajunge orice. N-ai vrut s-ajungi sudoriță? Nicio problemă! Puteai ajunge cercetătoare. Ingineră. Politician. Om de afaceri. Orice. Ești însă curier.

M-am strâmbat.

— Nu te judec, a urmat el. Pur și simplu, analizez situația. Ești foarte isteață și vrei bani. Eu am nevoie de cineva care să fie foarte isteț și am bani. Te interesează?

— Hmmm…

Am căzut pe gânduri. Putea fi într-adevăr posibil?

Aș fi avut nevoie de acces la un sas. În tot orașul sunt numai patru sasuri și trebuie să fii membru licențiat AEV al ghildei ca să le folosești, deoarece panourile lor de comandă îți verifică gizmoul.

După aceea trebuia parcursă o distanță de trei kilometri până la dealurile Moltke. Cum aveam s-o fac? Să merg pe jos? Și după ce ajungeam, cum procedam? Recoltatoarele aveau videocamere și filmau totul pe 360 de grade, în scopuri de navigație. Cum să le sabotez fără să fiu observată?

De asemenea, totul era foarte dubios. Trond fusese agitat și evaziv cu privire la motivele pentru care dorea să intre în industria de aluminiu. În același timp însă, dacă ceva mergea prost, *eu* dădeam de necaz, nu el. Iar dacă eram prinsă, aveam să fiu exilată pe Pământ. Probabil că nici măcar n-aș fi putut *sta în picioare* pe Pământ, cu atât mai puțin să trăiesc acolo. De la șase ani, trăisem în gravitația selenară.

Nu. Eu eram contrabandistă, nu sabotoare. Iar toată afacerea asta părea dubioasă.

— Îmi pare rău, am spus, dar nu-i o treabă pentru mine. Va trebui să găsești pe altcineva.

— Îți dau un milion de gat.

— S-a făcut.

Sal’tare, Kelvin,

Ce noutăți mai ai? N-am mai auzit de tine de câteva zile. Ai intrat în clubul de șah?

Și, că veni vorba, ce fel de club de șah pentru juniori are reglementări privind înscrierea? Sunt așa de asediați de doritori încât trebuie să-i respingă pe unii? Adică… n-au destule table de șah? N-au destule mese?

Cei din școala mea încearcă să mă mute în clasele pentru elevi superdotați. Bineînțeles, tata vrea neapărat să fac asta, totuși de ce ar trebui? Probabil că oricum voi sfârși ca sudoriță. N-am nevoie de calcul diferențial ca să prind laolaltă niște bucăți de metal. Uf…

Hei, și ce s-a-ntâmplat cu Charisse? Ai invitat-o la o întâlnire? Sau ai vorbit cu ea? Sau i-ai indicat în vreun fel că exiști? Ori îți menții planul sclipitor de a o evita cu orice preț?

Bună, Jazz,

Scuze, dar în ultima vreme am fost ocupat cu activități extracurriculare. Da, am intrat în clubul de șah. Am jucat câteva partide, ca să-mi stabilească nivelul, și m-au clasificat la 1124. Nu-i un punctaj foarte bun, dar studiez și mă antrenez ca să devin mai bun. Am jucat zilnic împotriva computerului meu, iar acum o să joc și împotriva unor adversari reali.

De ce nu vrei să intri în clasele pentru supradotați? Realizările educaționale sunt un mod excelent de a-ți cinsti părinții. Ar trebui să te mai gândești. Sunt convins că tatăl tău va fi foarte mândru. Părinții mei ar fi încântați dacă aș putea intra în clasele avansate. Totuși, matematica este grea. Eu continui să am note bune, dar este grea.

Sunt însă decis. Vreau să construiesc rachete, iar asta nu se poate fără matematică.

Nu, n-am vorbit cu Charisse. Sunt sigur că n-ar fi interesată de un băiat ca mine. Fetelor le plac băieții voinici și puternici, care-i bat pe alți băieți. Eu nu sunt așa. Dacă aș fi vorbit cu ea, aș fi fost pur și simplu umilit.

Kelvin,

Tipule,

Nu știu de unde-ți iei tu informațiile despre fete, dar sunt GREȘITE. Fetelor le plac băieții care sunt drăguți și care le fac să râdă. Nouă NU ne plac băieții care se încaieră și care sunt proști. Poți să mă crezi în privința asta. Eu sunt fată.

Tata m-a lăsat să-l ajut prin atelier. Chestiile mai simple pot să le fac și singură. Mă plătește, ceea ce-i grozav. Mi-a oprit însă alocația, pentru că acum am un venit. Așa că muncesc pentru nițel mai mult decât căpătam fără să fi făcut nimic. Nu-s sigură dacă-s de acord cu planul ăsta, dar… în sfârșit…

Tata are probleme cu Ghilda Sudorilor. Pe aici poți ori să fii liber-profesionist, ori să faci parte din ghildă. Iar ghildei nu-i plac liber-profesioniștii. În general, tata n-are probleme cu ghildele, totuși spune că Ghilda Sudorilor e „mafiotă”. Cred că-i controlată în mare parte de mafia saudită. De ce saudită? Nu știu. Aproape toți sudorii de aici sunt sauditi. Pur și simplu noi suntem cei care am sfârșit prin a controla industria sudurii.

Oricum, ghilda îi silește pe oameni să i se alăture prin intimidare. Nu ca în filme, unde te amenință sau altceva de felul ăsta. Aici e vorba doar despre răspândirea de bârfe. Lansează zvonuri potrivit cărora nu ești cinstit și faci treabă proastă. Chestii de felul ăsta. Însă tata și-a petrecut toată viața clădindu-și o reputație. Zvonurile false nu-l afectează. Niciunul dintre clienții lui nu le crede.

Arde-i, tată!

Jazz,

Îmi pare rău de situația cu Ghilda Sudorilor. În CSK nu există sindicate sau ghilde. Aici este o zonă administrativă specială, unde nu se aplică legile normale care ajută sindicatele. CSK are multă putere în Guvernul kenyan. Există legi făcute special pentru ei. Totuși, CSK este o binefacere pentru noi toți și

merită un tratament special. Fără ei am fi la fel de săraci ca alte țări africane.

Te-ai gândit vreodată să te muți pe Pământ? Sunt sigur că ai putea deveni cercetătoare sau ingineră și ai câștiga o grămadă de bani. Ești cetățeană a Arabiei Saudite, nu? Ei au multe corporații mari acolo. Sunt multe slujbe pentru oamenii inteligenți.

Kelvin,

Nu, nu vreau să trăiesc pe Pământ. Eu sunt o fată de pe Lună. În plus, problemele medicale ar fi uriașe. Am trăit aici mai mult de jumătate din viață, așa încât corpul mi s-a obișnuit cu 1/6 din gravitația voastră. Înainte de a putea merge pe Pământ, ar trebui să fac o sumedenie de exerciții și să înghit pilule speciale, care să-mi stimuleze creșterea oaselor și a mușchilor. După aceea ar trebui să petrec zilnic multe ore într-o centrifugă… bleah! Nu, mersi.

Vorbește cu Charisse, băi, lașule!

Capitolul 3

M-am furișat printr-un coridor uriaș din Aldrin-jos Șapte. În realitate, n-ar fi trebuit să mă furișez – la ora asta nelegiuită nu se zărea țipenie de om.

Ora cinci dimineața era pentru mine un concept în general teoretic. Știam că exista, dar o observasem rareori. Și nici nu doream s-o observ. Însă dimineața asta era altfel. Trond insistase asupra discreției, așa că trebuia să ne întâlnim înaintea programului normal de muncă.

Uși uriașe de antrepozite se ridicau la fiecare douăzeci de metri. Loturile de aici erau puține și largi, o dovadă a banilor de care dispuneau afacerile din spatele lor. Atelierul companiei Trond purta doar o plăcuță indicatoare simplă pe care scria: AJ7-4030 – LANDVIK INDUSTRIES.

Am ciocănit la ușă. Peste o clipă, ușa a glisat, deschizându-se parțial. Trond a scos capul și a cercetat coridorul într-o direcție și în cealaltă.

— Ai fost urmărită? m-a întrebat.

— Bineînțeles, am răspuns. Și i-am condus pe urmăritori direct la tine. Se dovedește că nu-s foarte isteață.

— Faci pe șmechera.

— Noroc că ești tu prost.

— Intră.

Mi-a făcut semn spre înăuntru.

Am intrat și el a închis imediat ușa. Probabil că asta considera el discreție… habar n-am. La urma urmelor, mă plătea cu un milion de gat, așa că, dacă dorea, ne puteam juca și de-a 007.

Atelierul era în realitate un garaj. Un garaj *colosal.* Vorbesc serios, aș fi făcut moarte de om pentru spațiul ăla. Mi-aș fi clădit o căsuță într-un colț, după care… nu știu, aș fi acoperit restul suprafeței cu gazon artificial? Patru recoltatoare identice, fiecare în propriul său compartiment, umpleau incinta.

M-am dus la cel mai apropiat dintre ele și am ridicat ochii, cercetându-l.

— Uau!

— Exact, a zis Trond. Nu-ți dai seama cât de mari sunt până nu le vezi de aproape.

— Și cum le-ai băgat în oraș fără să-și dea nimeni seama?

— N-a fost ușor. Mi-au fost expediate aici demontate. Doar oamenii mei cei mai de încredere au știut de ele. Mi-am format o echipă de șapte mecanici care știu să-și țină gura.

Am scanat cu privirea atelierul cavernos.

— Mai e cineva aici?

— Bineînțeles că nu. Nu vreau să știe nimeni că te-am angajat.

— Asta m-a durut, să știi.

Recoltatorul era înalt de patru metri, lat de cinci metri și lung de zece. Carcasa era acoperită cu material reflexiv, pentru reducerea încălzirii solare. Fiecare dintre cele șase roți ale dihaniei avea diametrul de un metru și jumătate. Grosul mașinii era o benă uriașă, goală. Cilindri hidraulici puternici în față și o articulație în spate asigurau mecanismul de basculare al benei.

În partea frontală a recoltatorului exista o cupă articulată. Desigur, nu avea cabină pentru pasageri. Recoltatoarele erau automate, deși, când era necesar, puteau fi telecomandate. O ladă metalică etanșă se afla în locul în care este amplasată de obicei cabina șoferului. Era ștanțată cu logoul Toyota, alături de cuvântul „Tsukuruma”, scris cu un font elegant.

Recoltatorul era înconjurat de cutii pliante pentru scule și echipamente de întreținere, părăsite de mecanici la sfârșitul programului de lucru.

— Bun, am rostit după ce l-am cercetat cu atenție. Va fi o problemă.

— Care anume? Trond s-a apropiat de o roată și s-a rezemat de ea. Nu-i decât un robot – nu are absolut niciun fel de mijloace defensive. Singura lui IA este exclusiv pentru navigație. Sunt sigur că tu și o butelie mare cu acetilenă ați găsi o soluție.

— Chestia asta-i un *tanc,* Trond, n-o să fie simplu de distrus. Am făcut câțiva pași în jurul recoltatorului, după care m-am uitat mai cu luare aminte la șasiu. Și are videocamere peste tot.

— Normal, a răspuns el. Sunt necesare pentru navigație.

— Dar trimit imagini video în direct la controlorii lui. După ce nu va mai fi online, controlorii vor derula înregistrările ca să vadă ce s-a-ntâmplat. Și mă vor vedea pe mine.

— Atunci acoperă-ți toate semnele de identificare de pe costumul AEV. Nicio problemă.

— Ba da, este o problemă. Îi vor chema pe experții AEV să întrebe ce naiba se-ntâmplă, iar experții AEV vor ieși să mă prindă. E perfect adevărat că nu vor ști cine sunt, dar mă pot târî foarte ușor înăuntru și după aia să urmeze o revelație *Scooby-Doo* când îmi vor scoate casca.

Trond a pornit spre mine.

— Am înțeles ce vrei să zici.

Mi-am trecut degetele prin păr. În dimineața asta nu făcusem duș. Mă simțeam ca o cârpă năclăită cu grăsime, care fusese cufundată într-o cuvă cu grăsime încă și mai mizerabilă.

— Trebuie să găsesc ceva cu efect întârziat. Ceva care să se întâmple *după* revenirea mea în Artemis.

— Și nu uita că trebuie să le distrugi complet. Dacă va rămâne ceva ce ar putea fi reparat, mecanicii din Sanchez le vor face funcționale în câteva zile.

— Mda, știu. M-am ciupit de bărbie. Unde-i bateria?

— În compartimentul frontal. Cutia cu logoul Toyota.

Lângă compartimentul frontal era panoul primar cu siguranțe. Înăuntru se găseau siguranțele principale care protejau componentele electronice de vârfuri de tensiune sau de scurtcircuite. Nu m-ajuta cu nimic.

M-am rezemat de un dulap cu scule din apropiere.

— Când sunt încărcate, se duc la topitorie, nu?

— Da.

Trond a ridicat o cheie fixă și a aruncat-o în aer. A plutit spre plafon.

— Și dup-aia… ce fac? Descarcă și revin la Moltke?

— După ce-și încarcă bateriile.

Mi-am trecut palma peste metalul lucios al benei.

— Cât de mare-i bateria?

— Doi virgulă patru megawați-oră.

— Uau! M-am întors spre el. Cu curentul ăla, aș putea suda cu arc electric.

A ridicat din umeri.

— Ai nevoie de putere ca să transporți o sută de tone de piatră.

M-am băgat sub recoltator.

— Dar cu evacuarea căldurii cum se descurcă? Materiale cu schimbare de fază, ca parafina?

— Habar n-am.

Evacuarea căldurii e o problemă în vid. Nu există aer care s-o disipeze. Iar când ai energie electrică, fiecare joule devine finalmente căldură. Poate proveni din rezistența electrică, din frecarea părților aflate în mișcare sau din reacțiile chimice din baterie care eliberează de fapt energia. Dar în cele din urmă, toată energia sfârșește sub formă de căldură.

Artemis are un sistem de răcire complex, care transportă căldura spre panouri termice amplasate în vecinătatea complexului reactorului. Ele sunt în umbră și radiază lent energia, disipând-o sub formă de lumină infraroșie. Recoltatoarele însă trebuiau să fie autonome.

După ce am cercetat nițel, am găsit ce căutam. Valva sistemului de evacuare a căldurii. Am recunoscut modelul imediat; tata și cu mine atașaserăm multe în trecut, când reparam rovere.

— Da, am spus, e parafină.

Am văzut apropiindu-se picioarele lui Trond.

— Și ce-nseamnă asta? a întrebat el.

— Bateria și motorul sunt încapsulate într-un rezervor cu ceară solidă. Topirea cerii necesită multă energie, așa că acolo se scapă de căldură. Parafina este înconjurată de conducte prin care circulă agent de răcire. Când recoltatorul vine la bază să reîncarce, în conductele alea se pompează apă rece, ca să răcească iarăși ceara, după care purjează apa încălzită. Apoi, după ce recoltatorul revine la treaba lui, pot să răcească apa fără grabă, pe-ndelete.

— Deci poți face recoltatoarele să se supraîncălzească? a întrebat Trond. Ăsta-i planul tău?

— Nu-i chiar așa simplu. Există dispozitive de protecție care împiedică supraîncălzirea. Recoltatoarele se vor opri pur și simplu până se vor răci. Mecanicii lui Sanchez ar rezolva imediat problema. Nu, am altă idee.

Am ieșit de sub recoltator, m-am ridicat și mi-am întins spatele. După aceea am escaladat utilajul și mi-am dat drumul în benă. Glasul mi-a reverberat când am întrebat:

— Videocamerele lui pot să vadă aici, înăuntru?

— De ce? a întrebat Trond. A! Vrei să mergi într-un recoltator până la dealurile Moltke!

— Trond, videocamerele pot să vadă aici?

— Nu. Scopul lor este navigarea. Ele sunt orientate spre exterior. Dar cum vei ieși din oraș? N-ai privilegii de sas.

— Nu-ți face griji în privința asta.

Am ieșit din benă și am sărit cei patru metri până la sol. Am tras un scaun spre mine, l-am rotit și m-am așezat călare pe el. Mi-am rezemat bărbia pe palme și am rămas pierdută în gânduri.

Trond s-a apropiat încet.

— Deci?

— Mă gândeam, i-am zis.

— Femeile știu cât de sexy arată când stau în poziția asta?

— Bineînțeles.

— Eram *sigur*!

— Încercam să mă concentrez, da?

— Scuze.

Pentru câteva minute am privit fix recoltatorul. Trond s-a învârtit de colo până colo prin garaj și s-a jucat cu niște scule. Poate că era un antreprenor genial, dar avea răbdarea unui puști de zece ani.

— Bun, am spus în cele din urmă. Am un plan.

— Da. Trond a aruncat cât colo o cheie tubulară și s-a apropiat în grabă. Ia zi!

Am clătinat din cap.

— Nu-ți face griji despre detalii.

— Dar îmi plac detaliile.

— Doamnele trebuie să aibă secretele lor. M-am ridicat de pe scaun. Voi distruge complet recoltatoarele.

— Grozav!

— Bun, am zis. Acum plec. Trebuie să fac duș.

— Mda, a încuviințat Trond. Ar cam trebui.

•

După ce am revenit în coșciug, m-am dezbrăcat mai repede decât o parteneră de la balul de absolvire amețită de alcool. Mi-am pus halatul de baie și am pornit spre duș. Am plătit până și cei 200 ğ suplimentari ca să mă întind în cadă. A fost minunat.

Am petrecut ziua făcând livrări ca de obicei. Nu doream ca vreun nesuferit perspicace să observe o abatere de la rutina

mea, imediat înainte de comiterea unei infracțiuni majore. O zi la fel de obișnuită ca toate celelalte. Nu era să mă vadă fluierând și nefăcând nimic. Am lucrat până pe la ora 16.

Am mers acasă, m-am întins (de parcă aș fi putut să stau în picioare) și am făcut niște investigații. Dacă-i invidiez pe pământeni pentru ceva, atunci e pentru internetul lor rapid. În Artemis avem o rețea locală, care este utilă pentru tranzacții în gat și e-mailuri, dar când vine vorba de căutări pe Web, toate serverele respective sunt jos, pe Pământ. Iar asta înseamnă o așteptare de minimum patru secunde pentru orice solicitare. Viteza luminii nu-i pur și simplu atât de rapidă pe cât mi-ar plăcea.

Am băut așa mult ceai, că a trebuit să dau o fugă la baia comună la fiecare douăzeci de minute. După ore de muncă, am ajuns la o concluzie: doream cu adevărat să am propria mea baie.

Dar, în cele din urmă, am pus la punct un plan. Și ca toate planurile bune, avea nevoie de un ucrainean nebun.

•

Am mers cu Trigger la Centrul de Cercetări ASE și l-am parcat în holul îngust.

Primele care au închiriat spații în Artemis au fost agențiile spațiale din toată lumea. Pe timpuri, Solul Armstrong era spațiul imobiliar cel mai atractiv. De atunci au mai apărut cinci bule, iar agențiile spațiale au rămas. Designul lor cândva ultramodern era acum învechit de două decenii.

Am sărit de pe Trigger și am intrat în laboratoare. Prima încăpere, o zonă minusculă de recepție, era o întoarcere la vremurile când spațiile de închiriat erau mult mai limitate. De aici plecau patru holuri, sub unghiuri inegale. Unele uși nu puteau fi utilizate dacă altele erau deschise. Avortonul ergonomic era rezultatul a șaptesprezece guverne care concepuseră un laborator prin intermediul unor comisii. Am intrat pe ușa centrală, am parcurs holul până aproape de capăt și am intrat în laboratorul de microelectronică.

Ghemuit peste un microscop, Martin Svoboda a întins brațul cu un gest neatent în căutarea cafelei. Mâna i-a trecut pe lângă trei retorte cu acid letal, înainte să apuce cana din care a luat o gură. Jur, idiotul ăsta o să se otrăvească într-o bună zi din neatenție.

Agenția Spațială Europeană îl trimisese în Artemis cu patru ani în urmă pentru a studia metode de fabricare a componentelor microelectronice. Se pare că Luna deține unele avantaje unice în domeniul ăsta. Laboratorul ASE este o poziție extrem de râvnită, ceea ce însemna că Svoboda era foarte priceput în ceea ce făcea.

— Svoboda, am rostit.

Nimic. Nu mă observase intrând și nu m-a auzit vorbind. Ăsta-i stilul lui.

L-am plesnit peste ceafă și a tresărit, îndepărtându-se de microscop. După aceea a surâs ca un copil care-și vede o mătușă iubită.

— A! Bună, Jazz! Care-i treaba?

M-am așezat în fața lui pe un taburet de laborator.

— Am nevoie de niște știință nebună din partea ta.

— Cool! Și-a rotit taburetul spre mine. Ce pot face?

— Am nevoie de-un dispozitiv. Am scos schemele din buzunar și i le-am întins. Ăsta. Sau ceva similar.

— Hârtie? A ținut schemele departe de corp, ca și cum ar fi fost o mostră de urină. Ai scris pe hârtie?

— Nu știu cum să folosesc aplicațiile de desenat, i-am spus. Doar... ce zici?

A despăturit hârtia și s-a încruntat la mâzgăliturile mele. Svoboda era cel mai bun inginer electric din oraș. Așa ceva n-ar fi trebuit să fie greu pentru el.

A răsucit hârtia cu nouăzeci de grade.

— Le-ai desenat cu mâna stângă, sau cum?

— Nu sunt pictoriță, da?

El și-a frecat bărbia.

— Lăsând deoparte calitatea artistică, este un design elegant. L-ai copiat de undeva?

— Nu. De ce? E ceva-n neregulă?

A înălțat din sprâncene.

— Doar că... este făcut foarte bine.

— Mersi?

— N-am știut niciodată că ești așa talentată.

Am ridicat din umeri.

— Am găsit tutoriale de electronică online și am lucrat pe baza lor.

— Ai învățat singură? A examinat din nou schemele. Cât a durat?

— Aproape toată după-amiaza.

— Ai învățat toate astea *azi*? Ai fi fost o cercetătoare excelentă…

— Stop, am ridicat mâna. Nu vreau să mai aud. Îl poți face sau nu?

— Sigur, sigur, a zis el. Când îți trebuie?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Svoboda a aruncat schemele pe masa din laborator.

— Mâine poate fi gata.

— Grozav. Am sărit de pe taburet și am scos gizmoul. Cât?

El a ezitat. Nu e niciodată un semn bun în negocieri.

De-a lungul anilor, Svoboda lucrase diverse chestii pentru mine, în principal înlăturând cipuri antipiraterie din aparatură electronică introdusă prin contrabandă. De obicei cerea 2.000 ğ pentru o intervenție. De ce șovăia acum?

— Două mii de gat? am sugerat.

— Hm, a făcut el. Ai fi de acord cu un troc?

— Sigur că da. Am băgat gizmoul la loc. Vrei ceva adus prin contrabandă?

— Nu.

— Am înțeles.

La naiba, sunt contrabandistă! De ce insistă oamenii să ceară alte rahaturi?

Svoboda s-a ridicat și mi-a făcut semn să-l urmez. Am mers în colțul îndepărtat al laboratorului, unde lucra chestiile extracurriculare. De ce ți-ai cumpăra propriile echipamente, când contribuabilii din Europa le vor cumpăra ei pentru tine?

— Ia uită-te! a arătat el spre masă.

Obiectul din mijloc nu era cine știe ce chestie la care să te uiți prea mult. O cutie simplă din plastic transparent, care avea ceva înăuntru. M-am uitat îndeaproape.

— Ce-i ăla – un prezervativ?

— Da! a rostit mândru. Invenția mea cea mai recentă.

— Chinezii ți-au luat-o înainte cu șapte secole.

— Asta nu-i un prezervativ obișnuit!

A împins spre mine un cilindru de mărimea unui termos. Avea un fir electric și capac cu articulație.

— Este însoțit de chestia asta!

Am deschis capacul. Pereții interiori erau presărați de găurele, iar pe fund se afla un cilindru metalic cu capătul rotunjit.

— Aha. Bun…

— Mă pot îmbogăți dacă vând kiturile astea cu câte trei mii de gat bucata.

— Prezervativele costă doar cincizeci de gat. De ce ar vrea cineva să cumpere chestia ta?

El a rânjit larg.

— E reutilizabil!

Am clipit repede.

— Faci mișto de mine?

— Câtuși de puțin! E făcut dintr-un material subțire, însă durabil. Poate fi utilizat de sute de ori. A indicat partea metalică rotunjită a dispozitivului. După fiecare folosire, întorci prezervativul pe dos și-l tragi pe cilindrul ăsta…

— Câh!

— Apoi pornești sterilizatorul. Mai întâi un ciclu de curățare lichidă, după care zece minute de temperatură ridicată. După aceea este steril și gata de refolosire…

— Nu, Doamne, nu!

— Probabil că ar trebui să-l clătești mai întâi…

— Gata! am rostit. De ce ar vrea *oricine* să facă așa ceva?

— Pentru că pe termen lung economisești bani și este mai puțin predispus la accidente decât un prezervativ normal.

I-am aruncat o privire încărcată de dubii.

— Poți calcula și singură, a urmat el. Prezervativele obișnuite costă mult prea mult. Nimeni nu le fabrică pe plan local, fiindcă nu există materie primă pentru latex. Însă produsul *meu* va rezista la minimum două sute de utilizări. Asta înseamnă o economie de *zece mii* de gat.

— Hm… Acum vorbea pe limba mea. Bun, poate că nu-i chiar o aiureală, totuși n-am bani de investit în clipa de față…

— Ah, dar nu caut investitori, ci am nevoie de cineva care să-l testeze.

— Și te-ai gândit că *eu* am scula potrivită pentru el?

Svoboda a dat ochii peste cap.

— Trebuie să știu cum se simte pentru femei.

— Nu fac sex cu tine.

— Nu, nu! A strâns apăsat din ochi. Vreau doar să-l folosești data viitoare când faci sex. Iar după aceea să-mi spui cum ți-a afectat experiența.

— De ce nu i-o tragi tu unei tipe și o-ntrebi personal?

Și-a examinat atent vârfurile încălțămintei.

— N-am nicio prietenă și sunt jalnic în relațiile cu femeile.

— Aldrin e plin de bordeluri! Pentru bogați… pentru săraci… orice dorești.

— Nu-i bine, a încrucișat el brațele. Am nevoie de informații din partea unei femei care face sex *din plăcere.* Ea trebuie să aibă experiență sexuală, direcție în care corespunzi…

— Ai grijă ce zici…

— Și o probabilitate mare de a face sex în viitorul apropiat. Ceea ce, din nou…

— Îți sugerez să-ți alegi cu multă atenție cuvintele.

Svoboda a făcut o pauză.

— În fine, ai înțeles ce mă interesează.

Am suspinat.

— Nu vrei mai bine să-ți plătesc două mii de gat?

— N-am nevoie de bani, ci de teste.

M-am uitat încruntată la prezervativ. *Părea* destul de normal.

— Și zici că-i eficient? Ești sigur că n-o să se rupă sau altceva?

— Ah, sunt sigur. L-am trecut deja printr-o serie de teste. Întindere, presiune, frecare – tot ce vrei.

Un gând neliniștitor mi-a apărut brusc în minte.

— Ia stai așa. Tu l-ai folosit pe-ăsta?

— Nu, dar n-ar conta chiar dacă l-aș fi folosit. Procesul de epurare îl și sterilizează.

— Faci miș… M-am oprit și am inspirat adânc. După aceea am rostit cu tot calmul de care eram în stare: Ba ar conta, Svoboda. Poate că nu biologic, dar psihologic ar conta.

A ridicat din umeri.

Am reflectat un moment, după care am spus:

— Bine, batem palma. Dar nu promit c-o să ies de-aici în fuga mare și-o să caut pe cineva să mă culc cu el.

— Sigur că nu, normal. Atunci… când apare în mod firesc prima dată, știi ce zic?

— Mda, bine.

— Excelent! A luat cutia cu prezervativul și dispozitivul sterilizator și mi le-a întins. Dacă ai întrebări, caută-mă.

Am luat cu grijă obiectele. Nu era momentul cel mai mândru al vieții mele, dar, rațional vorbind, nu era nimic greșit. Nu făceam altceva decât o testare de produse, este? Asta nu-i ceva bizar, corect?

Este?

Am dat să plec, apoi m-am oprit și m-am întors către Svoboda.

— Ai auzit vreodată de ceva numit FOZA?

— Nu. Ar fi trebuit?

— Nu-ți bate capul. O să trec mâine după-amiază să iau dispozitivul.

— Mâine-i ziua mea liberă. Nu vrei mai bine să ne-ntâlnim în parc? Să zicem la trei după-amiază?

— Merge, am încuviințat.

— Te pot întreba pentru ce-i chestia asta?

— Nu.

— Bine. Ne vedem mâine.

•

Conrad-jos 6.

L-am condus pe Trigger prin holurile familiare și am încercat să ignor sentimentul de deznădejde din măruntaie. Știam fiecare cot al coridoarelor, fiecare magazin și fiecare zgârietură de pe fiecare perete. Puteam să închid ochii și să spun unde mă aflu, orientându-mă exclusiv după ecouri și zgomotele de fundal.

Am dat colțul spre Șirul Meseriașilor. Aici lucrau cei mai buni meșteșugari din oraș, dar nu existau niciun fel de reclame sau firme pâlpâitoare. Ei nu aveau nevoie să-și atragă clienții. Comenzile le soseau grație reputației pe care o dobândiseră.

Am parcat în fața lui CJ6-3028, am coborât și am ezitat înaintea ușii. M-am întors cu spatele într-o clipă de lașitate, apoi am strâns din dinți, m-am răsucit și am apăsat butonul soneriei.

Mi-a deschis un bărbat cu chipul bătucit de vreme. Avea o barbă atent îngrijită și purta un *taqiyah* (un acoperământ de cap) alb. M-a privit în tăcere câteva clipe, după care a spus:

— Ha?

— *Bună seara, tată,* am rostit în arabă.

— *Ai necazuri*?

— *Nu.*

— *Ai nevoie de bani*?

— *Nu, tată. Sunt independentă acum.*

El a încrețit fruntea.

— *Atunci de ce te afli aici*?

— *O fiică nu-și poate vizita tatăl pur și simplu pentru a-l onora?*

— Termină cu vrăjelile, a spus el în engleză. Ce vrei?

— Să-mprumut niște echipamente pentru sudură.

— Interesant.

A lăsat ușa deschisă și a intrat în atelier. Asta era toată invitația pe care aveam s-o capăt.

De-a lungul anilor nu se schimbaseră prea multe. Atelierul anti-incendii era încins și ticsit, așa cum de altfel erau toate. Echipamentele meticulos organizate ale tatii atârnau pe pereți. Un banc de lucru domina un colț al încăperii, alături de o serie de măști pentru sudură.

— Haide, a zis el.

L-am urmat prin ușa din spate, în casa propriu-zisă. Livingul minuscul mi s-a părut un palat prin comparație cu vizuina în care locuiam eu.

În lungul unui perete se aflau două cușete de tip coșciug. Foarte uzual printre artemisienii din clasa de jos. Nu la fel de grozave ca niște dormitoare, totuși asigurau intimitate, ceea ce era bine. Eu crescusem în casa asta. Făcusem… chestii în cușeta aia.

Avea o chicinetă în care exista o mașină de gătit reală, cu foc. Unul dintre puținele avantaje ale locuirii într-o incintă anti-incendiu. E mult mai bună decât un cuptor cu microunde. Ați putea crede că o mașină de gătit reală înseamnă mâncare gătită mai gustos, dar nu e așa. Tata se străduia cât putea, însă gunkul rămâne gunk. Nu poți scoate chiar orice din alge.

Exista totuși o schimbare importantă. Pe peretele din spate am văzut o tablă lată de un metru, din podea până în tavan. Nu era deloc verticală, ci aș zice mai degrabă că era înclinată cu douăzeci-treizeci de grade.

Am arătat spre ea.

— Ce dracu-i aia?

Tata a întors capul într-acolo.

— O idee pe care am avut-o acum ceva timp.

— La ce slujește?

— Ia ghicește și singură.

Uf! Dacă aș fi avut un gat pentru fiecare moment din viața mea când îmi spusese asta… Niciodată un răspuns direct, ci întotdeauna totul trebuia să fie o nenorocită de experiență de învățare.

El și-a încrucișat brațele și m-a fixat cu privirea, așa cum făcea mereu în decursul testelor lui.

M-am apropiat de tablă și am atins-o. Era foarte solidă, desigur. Tata nu făcea niciodată lucrurile pe jumătate.

— Tablă de aluminiu de doi milimetri?

— Corect.

— Prin urmare, nu trebuie să reziste la forță laterală…

Mi-am purtat vârful degetului în lungul joncțiunii dintre tablă și perete. La fiecare douăzeci de centimetri am simțit mici proeminențe.

— Sudură în puncte? Nu-i genul tău.

A ridicat din umeri.

— S-ar putea să fie o idee idioată. Nu sunt gata să garantez.

În partea superioară a tablei, la numai câțiva centimetri de tavan, ieșeau în exterior două cârlige.

— O să atârni ceva de ea.

— Corect, dar ce anume?

Am privit-o de sus până jos.

— Înclinarea asta bizară e cheia… pot să-mprumut un raportor?

— O să te scutesc de oboseală. Unghiul față de verticală este de douăzeci și două virgulă nouă grade.

— Hm…, am spus. Artemis se află la longitudinea de douăzeci și două virgulă nouă… A! Gata, m-am prins. M-am întors spre el. Este pentru rugăciuni.

— Corect. Eu îl numesc „zid de rugăciune”.

Luna își îndreaptă spre Pământ mereu aceeași față. Ca atare, chiar dacă ne aflăm pe orbită, din punctul nostru de vedere Pământul nu se mișcă. De fapt, *teoretic* oscilează foarte puțin din cauza librației Lunii, dar nu vă bateți căpșoarele cu asta. Ideea este că Pământul are o poziție fixă pe cer. El se rotește acolo și trece prin faze, însă nu se mișcă.

Rampa era orientată spre Pământ, așa că tata putea să stea cu fața la Mecca în timp ce se ruga. Majoritatea musulmanilor din Artemis stăteau pur și simplu cu fața spre vest – așa procedase tata toată viața mea.

— Și cum o să-l folosești? am întrebat. Curele speciale sau ceva? Vreau să spun că-i aproape vertical.

— Nu fi ridicolă. A pus ambele palme pe zidul de rugăciune și s-a lăsat spre el. Uite așa! Simplu și ușor. Și mai în conformitate cu Qibla decât să stai cu fața spre vest pe Lună.

— Tată, mi se pare o prostie. Musulmanii din Australia nu sapă o groapă ca să stea cu fața-n jos. Crezi că Mahomed va fi impresionat?

— Auzi, a rostit el tăios, dacă nu practici islamul, n-ai voie să vorbești despre profet.

— Bine, bine, am spus și am arătat cârligele. Alea pentru ce sunt?

— Ia ghicește!

— Of! am zis după care am adăugat fără chef: Ca să atârni covorașul pentru rugăciuni?

— Corect. S-a dus la o masă de lângă chicinetă și s-a așezat pe un scaun. Nu vreau să-mi găuresc covorașul obișnuit, așa că am comandat altul de pe Pământ. Va sosi în câteva săptămâni.

M-am așezat pe scaunul opus, cel de pe care mâncasem de atâtea ori în cursul vieții.

— Ai numărul declarației de transport? Pot aranja să ajungă mai repede…

— Nu, mulțumesc.

— Tată, nu-i nimic ilegal să tragi sfori ca să…

— Nu, mulțumesc, a repetat el ceva mai apăsat acum. Haide să nu discutăm despre asta.

Am strâns din dinți, dar am tăcut. Era momentul să schimb subiectul.

— O întrebare mai ciudată, poate: Ai auzit vreodată de ceva numit „FOZA”?

El a arcuit o sprânceană.

— Nu-nseamnă „forță” în italiană?

— Nu, aia-i *Forza.*

— Aha. Atunci, n-am habar. Ce este?

— Nici eu nu știu, am recunoscut. Ceva ce am văzut în trecere și m-am întrebat ce-ar putea fi.

— Dintotdeauna ai fost curioasă. În plus, te pricepi și la a găsi răspunsuri. Poate că măcar o dată ar trebui să-ți pui geniul la muncă și pentru ceva util.

— Tată! am rostit cu o undă de avertisment în glas.

— Perfect. Și-a încrucișat brațele. Așadar, ai nevoie de echipament pentru sudură?

— Da.

— Ultima dată când ai avut acces la echipamentele mele n-a mers tocmai grozav.

M-am încordat din tot corpul. Am încercat să nu întrerup contactul vizual, dar mi-a fost imposibil. Am coborât ochii în podea.

Tata a continuat pe un ton mai blând.

— Scuze. N-a fost corect din partea mea.

— Nu, n-a fost.

Între noi s-a lăsat o lungă tăcere stânjenitoare – pe parcursul anilor, amândoi deveniserăm maeștri în privința asta.

— Păi..., a rostit el după aceea stângaci. Deci... ce ți-ar trebui?

Mi-am limpezit gândurile. N-aveam timp de vinovăție care să mă roadă pe dinăuntru.

— Un aparat de sudură, două butelii cu acetilenă, o butelie de oxigen și o mască.

— Și neon? a întrebat el.

Am făcut o grimasă.

— Da, așa-i. Neon, sigur că da.

— Te-ai cam ruginit, a comentat el.

Nu aveam nevoie de neon. Dar nu-i puteam spune asta.

Când sudezi aluminiu, trebuie să-l inunzi cu un flux de gaz inert, care să nu permită oxidarea suprafeței. Pe Pământ se folosește argonul, pentru că se găsește din abundență, însă pe Lună nu avem gaze nobile, ci trebuie să le aducem de pe Pământ. Iar neonul are greutatea pe jumătate cât argonul, și de aceea îl folosim. Pentru mine era lipsit de importanță, deoarece urma să lucrez în vid. Acolo nu exista oxigen care să oxideze metalul. Nu voiam însă ca tata să știe asta. De asemenea, urma să tai oțel, nu aluminiu. Dar, din nou, nu exista niciun motiv să-i destăinui asta lui.

— Ce vrei să faci? a întrebat el.

— Instalez un adăpost pentru o prietenă.

Îl mințisem pe tata de mai multe ori decât țineam minte, mai ales în adolescență. Dar de fiecare dată – absolut de fiecare dată – simțeam cum mi se strâng măruntaiele ghem.

— Și de ce prietena ta nu angajează un sudor?

— Păi, a făcut-o – m-a angajat pe mine.

— Aha, deci acum ești sudoriță? A făcut ochii mari într-un gest teatral. După ce mi-ai zis atâția ani că nu vrei să faci asta?

Am suspinat.

— Tată, e pur și simplu o prietenă care vrea un adăpost în dormitor. Abia dac-o taxez pentru așa ceva.

Adăposturile rezidențiale erau uzuale, mai ales printre imigranții recenți. Nou-veniții tind să fie paranoici față de „vidul letal din exterior”. Este irațional – carcasa lui Artemis e extrem de sigură –, dar frica nu-i logică. În practică, adăposturile personale devin rapid debarale pentru depozitare.

— Și care-i partea ilegală? a întrebat tata.

I-am aruncat o privire jignită.

— Nu-nțeleg de ce ai presupune că…

— Care-i partea ilegală? a repetat el.

— Apartamentul ei se află în Armstrong, sus, lipit de carcasa interioară. Va trebui să sudez adăpostul direct de ea. Orașul solicită tot felul de inspecții suplimentare dacă sudezi de carcasa interioară și ea nu și le poate permite.

— Hm, a mormăit tata. Birocrație lipsită de sens. Niciun amator nepriceput n-ar putea avaria o placă de aluminiu groasă de șase centimetri.

— Știu și eu asta, da?!

Tata și-a încrucișat brațele peste piept și s-a încruntat.

— Orașul ăsta blestemat se pune de-a curmezișul afacerilor…

— Asta-i o predică.

— Bine, ia ce vrei, dar să știi că trebuie să plătești acetilena și neonul.

— Bineînțeles.

— Tu ești bine? Îmi pari cam palidă.

Eram gata să vomit. Faptul că-l mințisem pe tata mă readusese în adolescență. Și vreau să vă zic o chestie: nu urăsc pe nimeni mai mult decât pe adolescenta Jazz Bashara. Idioata aia a luat toate deciziile proaste pe care le poate lua o idioată. Ea este responsabilă pentru ce am ajuns azi.

— Sunt bine, da. Nițel cam obosită.

> Dragă Jazz,
>
> De ziua mea am căpătat un poster mare cu *Roosa.* Ce navă magnifică! Cel mai mare pachebot spațial construit vreodată! Poate îmbarca până la două sute

de pasageri! Mă documentez să aflu totul despre el. Sunt poate nițel cam obsedat, dar cui îi pasă? E grozav.

Nava este o minune! Are gravitație centripetă completă, cu o rază suficient de mare ca nimeni să nu amețească. Ba chiar îi ajută pe oameni să se adapteze la gravitația selenară! În cursul celor șapte zile de călătorie până la Lună încetinește treptat rotația, așa că, atunci când oamenii se îmbarcă inițial, punțile pentru pasageri sunt la 1 *g,* iar până ajung la Lună sunt la 1/6 *g.* Pe drumul de întoarcere procedează invers, pentru ca oamenii să se adapteze din nou la 1 *g.* Cât de tare poate să fie!

Din păcate, tot nu-nțeleg încă „Orbita ciclică Uphoff-Crouch”. Am priceput că-i o orbită balistică și că este modul cel mai bun de a călători între Pământ și Lună, dar e realmente stranie. Fii atentă… pleci pe ea de la Pământ, ajungi după șapte zile la Lună, după care te propulsează mult în afara planului Pământ-Lună și revii la Lună după paisprezece zile… după care stă pur și simplu două săptămâni pe o orbită eliptică în jurul Pământului… Nu mă prind defel! Și nici n-o să-ncerc. Ideea este că-i o navă extraordinară.

Într-o bună zi, când voi fi un designer de rachete bogat, o să vizitez Artemis. Putem bea un ceai.

Auzi, da’ când tu și tatăl tău v-ați mutat în Artemis, ați ajuns acolo cu *Roosa*?

Dragă Kelvin,

Nuuu, *Roosa* încă nu se construise când ne-am mutat noi aici. Noi am venit cu *Collins,* singurul pachebot spațial care exista pe atunci. Asta a fost acum zece ani (eu aveam doar șase anișori), așa că nu-mi amintesc toate detaliile. Țin totuși minte că n-aveam gravitație artificială. Era imponderabilitate peste tot. Eu m-am distrat prima-ntâi, ricoșând din toate alea!

M-ai făcut curioasă cu orbita aia, așa că m-am documentat. Pare destul de simplu. Nava parcurge un ciclu, în care fiecare etapă durează șapte zile: Pământ

→ Lună → (spațiul cosmic din exteriorul planului Pământ-Lună) → Lună → Pământ → (spațiul cosmic din planul Pământ-Lună) → Pământ. Și ciclul ăsta se repetă la nesfârșit. Dacă Luna ar sta nemișcată, s-ar putea duce simplu înainte și înapoi, dar ea se mișcă în jurul Pământului pe care-l ocolește o dată la treizeci de zile, ceea ce complică teribil ciclul.

M-am uitat și la aparatul matematic din spatele orbitelor, după care am verificat ecuațiile alea. A fost destul de simplu, o poți face mental.

Dragă Jazz,

Poate că tu o poți face mental. Aș da orice să fiu așa deștept ca tine. Dar nu sunt. Nu-i nimic. Eu trag și mai tare, iar tu ești leneșă ca naiba.

Dragă Kelvin,

Cum îndrăznești să-mi zici „leneșă”? Ți-aș azvârli un răspuns usturător, dar, asta e, n-am pur și simplu motivația s-o fac.

Auzi, am nevoie de un sfat. Edgar și cu mine ieșim pentru a patra oară împreună. Am făcut multe până acum (doar sărutări, nimic altceva!). Aș vrea să trecem mai departe, dar nu vreau să acționez prea repede – încă nu sunt pregătită să rămân în pielea goală. Ceva recomandări?

Dragă Jazz,

Țâțe.

Dragă Kelvin,

Serios? Așa simplu?

Dragă Jazz,

Da.

Capitolul 4

În dimineața următoare, m-am trezit dezbrăcată într-un pat moale și confortabil.

Nu, nu era nimeni cu mine. Nu vă gândiți la prostii. Voiam doar să gust viața așa cum avea să fie după ce încasam milionul ăla de gat.

Mi-am întins brațele și mi-am arcuit spatele. În noaptea asta mă bucurasem de un somn fantastic!

Spre deosebire de coșciugul meu de rahat, camera asta avea o izolare fonică excelentă. Nu existau vecini care să te trezească cu certuri sau cu sex zgomotos. Nu existau conversații răsunătoare pe holuri, care să se infiltreze. Nici idioți beți morți, care să se lovească de pereți.

Și patul! Mă puteam întinde peste el de-a curmezișul și tot încăpeam în întregime! În plus, cearșafurile și păturile erau mai moi decât catifeaua. Atingerea așternutului pe piele se simțea mai grozav decât propria mea pijama.

Camera costă 2.000 ğ pe noapte. Când o să încasez onorariul de la Trond, o să-mi cumpăr un pat ca ăsta în frumosul meu apartament izolat fonic.

Mi-am controlat gizmoul. Unsprezece dimineața?! Uau, da chiar că dormisem ceva!

Am ieșit de sub așternutul cald și m-am îndreptat spre baie – o baie *privată.* Fără capot, fără tipi care să se holbeze după mine pe hol, doar eu și vezica mea mergând să ne rezolvăm treaba în tihnă.

Mi-am executat ritualul matinal, incluzând și un duș extra-lung. Dușul privat – alt punct de pe lista viitoarelor mele luxuri. Apa este scumpă în Artemis, dar în niciun caz nu ne batem joc de ea. Este un sistem închis, așa că de fapt plătești pentru purificarea ei. Camera de hotel avea un duș cu apă reciclată. Primii douăzeci de litri erau apă proaspătă (care durau cam trei minute). După aceea, apa utilizată era reîncălzită și recirculată. Puteai să stai sub duș cât de mult doreai și foloseai tot douăzeci de litri. Detaliu important: nu urinați într-un duș cu apă reciclată!

Am îmbrăcat un halat de baie plușat demențial de confortabil și mi-am înfășurat părul cu un prosop-turban.

Era timpul să trec la următoarea etapă a planului meu diabolic. De data asta nu mai era necesară nicio documentare. Trebuia doar să fac un brainstorming personal. M-am trântit înapoi pe Patul Pe Care Jazz Nu Mai Voia Să-l Părăsească și mi-am lăsat gândurile să rătăcească.

Problemă: Cum voi ieși din oraș?

Sasurile nu ascultă comenzile celor care nu sunt membri ai Ghildei AEV. Motivul este perfect rațional. Ultimul lucru pe care ți l-ai dori ar fi un rahat cu ochi care să se joace cu comenzile sasului. Un sas utilizat incorect este un mod rapid și eficient de a-i omorî pe toți cei dintr-o bulă.

De aceea, ca să folosești panoul de comenzi al unui sas, trebuie să-ți treci gizmoul peste el. Se verifică astfel dacă ești membru al ghildei. Este o metodă perfect sigură împotriva proștilor, care și-a dovedit eficacitatea. Însă nicio metodă sigură împotriva proștilor nu poate învinge un prost *decis.* În sistem există o hibă.

Din motive de siguranță, sasurile nu au elemente de securitate pe ușile lor *exterioare.* Dacă te afli într-un costum AEV cu scurgeri și te grăbești cât poți spre siguranța bulei, ultimul lucru pe care ți-ai dori să-l vezi ar fi „VERIFICARE AUTORIZAȚIE…” Prin urmare, aveam nevoie de cineva care să acționeze comenzile din exterior. De cineva sau… de ceva…

•

Am părăsit camera de hotel, deoarece recepția m-a sunat și m-a anunțat că trebuia să plec, altfel aveam să fiu taxată pentru încă o noapte. Am plecat apoi cu Trigger spre Armstrong-jos 4. Sau, așa cum îi zic localnicii, Mica Ungaria. Ungurii aveau toate atelierele de prelucrare a metalelor. Tot așa cum vietnamezii aveau Sistemul de Susținere a Vieții, iar saudiții sudura.

M-am oprit lângă atelierul colegei tatii, Zsóka Stróbl, care se pare că fusese botezată în timpul unei crize acute de vocale. Era specialistă în recipiente presurizate. Când tata primea un contract de instalare a unui adăpost, îl cumpăra de obicei de la Zsóka. Ea fabrica produse de înaltă calitate și tata e obsedat de calitate.

L-am parcat pe Trigger și am ciocănit la ușă. Zsóka a întredeschis-o, a privit afară cu un singur ochi și a rostit cu accent puternic:

— Ce vrei?

M-am arătat cu degetul.

— Eu sunt, doamnă Stróbl, Jazz Bashara.

— Ești fata lui Ammar Bashara, a zis ea. El e om bun. Tu ai fost fetiță drăguță. Acum ești rea.

— Bun… Uite care-i treaba, vreau să discutăm despre ceva…

— Ești nemăritată și faci sex cu mulți bărbați.

— Da, sunt o desfrânată, ce să mai…

Fiul ei, Isvan, le-o trăsese la mai mulți tipi decât îmi băgasem eu în pat vreodată. Am rezistat imboldului de a-i spune asta.

— Vreau doar să-mprumut ceva pentru două zile. Sunt dispusă să-ți plătesc o mie de gat pentru asta.

A deschis ușa încă puțin.

— Ce să-mprumuți?

— BIC-ul tău.

Zsóka participase la construirea bulelor Bean și Shepard. Construirea bulelor este o muncă dată dracului (dar și bine plătită).

Ea și alți zeci de metalurgiști fabricaseră triunghiurile ușor curbate care se montau apoi pe cadre, ce erau asamblate pentru a forma carcasa. Experții AEV le asamblau și adăugau suficiente nituri pentru a obține o etanșare pneumatică de tot rahatul, plină de scurgeri. După aceea, Susținerea Vieții alimenta bula cu suficient aer pentru a contracara scurgerile, în timp ce sudorii făceau etanșările adevărate, lucrând din interior. Țin minte că tata câștiga bani frumoși din proiectele alea.

Metalurgiști cu etica muncii, ca Zsóka, își inspectau cu regularitate produsele. Dar cum poți să examinezi exteriorul carcasei fără să fii un expert AEV instruit și licențiat? Păi, cu un ’bot de inspecție a carcasei. Pe scurt, un BIC.

Practic, erau vehicule telecomandate prin radio, care aveau clești în loc de roți. Carcasele exterioare ale lui Artemis sunt acoperite cu mânere, care asigură accesul pentru întreținere. BIC-urile utilizează mânerele acelea pentru a ajunge oriunde vor. Vi se pare ineficient? Păi, este singura modalitate prin care te poți cățăra pe o bulă. Aluminiul nu-i magnetic, ventuzele de

sucțiune și elicele nu funcționează în vid, iar un motor-rachetă ar fi pur și simplu stupid de costisitor.

— De ce-l vrei? a întrebat ea.

Pregătisem din timp o minciună.

— Supapa de siguranță Armstrong are scurgeri și tata a fost cel care a instalat-o. Vrea ca eu să verific sudura.

Menținerea presiunii constante în Artemis nu-i deloc ușoară. Dacă oamenii utilizează mai multă energie ca de obicei, atunci presiunea crește în oraș. De ce? Păi, energia devine căldură, care crește temperatura aerului, ceea ce determină creșterea presiunii. În mod obișnuit, Susținerea Vieții purjează aer din sistem, pentru compensare. Dar dacă asta nu funcționează?

Din acest motiv, orașul are ca măsură de siguranță intrinsecă supape de siguranță în toate bulele. Dacă presiunea devine prea mare, ele se deschid și lasă aerul să iasă până când presiunea revine la valori normale.

— Tatăl tău nu face niciodată suduri proaste. Alta trebuie să fie cauza.

— Eu știu asta, și tu o știi, dar trebuie să eliminăm posibilitatea înainte de a trece mai departe.

Zsóka a căzut pe gânduri.

— Cât timp îți trebuie?

— Vreo două zile.

— O mie de gat?

Mi-am scos gizmoul.

— Bine. O să-ți plătesc în avans.

— Așteaptă.

A închis ușa.

După un minut, a redeschis-o și mi-a întins o cutie. Am verificat-o, ca să mă asigur că înăuntru se afla tot ce era necesar.

Roboțelul ca un gândac era lung de treizeci de centimetri. Cei patru clești motrici erau pliați în poziția de stocare, iar manipulatorul forma un „7” în partea lui superioară. Brațul acela avea în capăt o videocameră de înaltă definiție, alături de dispozitive bazice de fixare și de apucare. Era perfect ca să apese, să împingă, să tragă și să înregistreze în paralel rezultatele – adică exact ce-ți trebuie când inspectezi o carcasă de la depărtare. Și de asemenea exact ce-mi trebuia pentru planul diabolic.

Zsóka mi-a întins telecomanda: un dispozitiv mic și îngust, cu butoane și joystick-uri dispuse în jurul unui ecran video.

— Știi cum să-l folosești?

— Am citit manualul online.

Ea s-a încruntat.

— Dacă-l strici, plătești.

— Chestia asta rămâne între noi două, da? Am rămas cu degetul deasupra ecranului gizmoului meu. Ghilda Sudorilor caută mereu pretexte să-l defăimeze pe tata și nu vreau să-i mai ofer și eu motive.

— Ammar este un om bun. Un sudor bun. N-o să spun.

— Ne-am înțeles?

Ea și-a scos gizmoul.

— Da.

Am inițiat transferul de fonduri și ea l-a acceptat.

— Îl returnezi în două zile.

S-a întors în atelierul ei și a închis ușa.

Da, era morocănoasă și mă considera o parașută proastă. Dar știți ceva? Mi-aș dori ca toți să fie ca ea. Fără bârfe, fără rahaturi, fără prietenii simulate. Doar bunuri și servicii în schimbul banilor. Partenerul de afaceri perfect.

•

Am făcut niște târguieli prin Bula Bean. M-a costat mai mult decât aș fi vrut, dar aveam nevoie de haine speciale. Artemis are o mică populație musulmană (în rândul căreia se numără și tata), așa că există câteva magazine care se adresează nevoilor lor. Am găsit o rochie lungă, maro-deschis, brodată cu un model elegant. Era potrivită chiar și pentru cea mai conservatoare fată musulmană. Am cumpărat totodată un *niqab* verde-închis. Mă gândisem la cafeniu sau negru, totuși verdele-închis era un contrapunct potrivit cu maro-deschis pentru un ansamblu în culorile pământului. Doar pentru că plănuiam o infracțiune, nu-nsemna că nu puteam să arăt bine când acționam.

În regulă, puteți să nu vă mai prefaceți că știți ce-i un *niqab.* Este un văl tradițional islamic, pentru partea inferioară a feței. Combinat cu un *hijab* (alt văl), care-mi acoperea părul, doar ochii mi se mai vedeau. Un mod excelent de a purta o mască fără să trezesc bănuieli.

După aceea trebuia să fac rost de un gizmo nou. Nu-l puteam utiliza pe al meu, deoarece aș fi lăsat o pistă digitală a tuturor

mizeriilor pe care urma să le fac. Mi-l și imaginam pe Rudy studiindu-mi jurnalele de înregistrări ale gizmoului și întocmindu-mi dosarul. Nu, mulțumesc! Viața-i o bătaie de cap când ai mereu un gabor pe urmele tale. Aveam nevoie de o identitate falsă.

Norocul meu este că aici e ușor să-mi stabilesc o identitate falsă. În principal pentru că nimănui nu-i pasă cine ești. În Artemis, totul este organizat pentru a preveni furturile de identități, nu identitățile false. Dacă ați încerca să furați identitatea unei persoane *reale,* ați eșua în mod jalnic. Imediat ce victima va descoperi ce s-a întâmplat, va raporta ce a pățit, iar Rudy vă va folosi gizmoul ca să vă urmărească. Și unde ați putea fugi? Afară? Sper că vă puteți ține respirația.

Am intrat online și am convertit în euro câteva sute de gat. După aceea am folosit euro ca să cumpăr gat de la CSK sub numele Nuha Nejem. Au fost necesare doar zece minute de activitate pe internet. Dacă aș fi fost pe Pământ, ar fi fost și mai rapid, dar de aici și până acolo există decalajul temporal de patru secunde.

M-am oprit acasă și mi-am lăsat gizmoul. Era momentul să devin Nuha Nejem.

Am mers la Artemis Hyatt, un hotel mic de pe Bean-sus 6, nu prea elegant, dar cu prețuri rezonabile. Avea parte de multă activitate, provenită în special din partea turiștilor banali, care veneau într-o vacanță unică în viață. Mai fusesem doar o singură dată aici, când mă întâlnisem cu un turist. Camera era destul de plăcută, totuși nu sunt cel mai de crezare judecător. Am văzut cel mai bine doar tavanul.

Întregul hotel era un coridor lung. „Recepția” era o gheretă cu un singur angajat. Nu l-am recunoscut, ceea ce era bine. Însemna că nici el n-avea să mă recunoască pe mine.

— Salut, am rostit apăsat cu accent arab.

Adăugat hainelor mele tradiționale, accentul zbiera pur și simplu „turistă”.

— Bun sosit în Artemis Hyatt! a zis el.

— Nevoie gizmo.

Era obișnuit cu conversațiile purtate în engleza de baltă.

— Gizmo? Ai nevoie de un gizmo?

— Gizmo, am încuviințat. Nevoie.

Practic, îi vedeam procesele gândirii. Putea încerca să afle numele sub care eram cazată, dar, întrucât eram saudită, numele ar fi fost al soțului meu. Iar obținerea informației respective ar fi necesitat o grămadă de pantomimă și comunicații greșit interpretate de ambele părți. Mai simplu era să-mi seteze gizmoul. Oricum nu costa nimic hotelul.

— Numele? a zis el.

Nu voiam să par prea dornică să obțin gizmoul, așa că l-am privit cu un aer confuz.

Recepționerul s-a bătut cu palma pe piept.

— Norton. Norton Spinelli. După aceea a arătat spre mine. Numele?

— Aha, am spus și m-am bătut cu palma pe piept. Nuha Nejem.

El a tastat iute pe computer. Da, exista un cont pentru Nuha Nejem și nimeni nu-i asociase un gizmo. Totul avea logică. A scos de sub tejghea un gizmo ponosit, un model mai vechi, pe spatele căruia era ștanțat „PROPRIETATEA HOTELULUI HYATT”. Din alte câteva apăsări de taste, a setat totul. Mi l-a întins după aceea și a spus:

— Bun sosit în Artemis!

— Mulțumesc, am spus și am zâmbit. Mulțumesc mult. Luna mult frumos!

Aveam acum o identitate falsă. Puteam trece la etapa a doua.

Am apelat aplicația hărților de pe noul gizmo și m-am prefăcut că navighez cu ajutorul lui. Bineînțeles, nu aveam nevoie de nicio hartă ca să mă deplasez prin Artemis, dar totul făcea parte din rolul meu de turistă. Am hoinărit cu un aer derutat prin oraș spre Portul de Intrare. Aveam o poșetă uriașă, desigur. Ce turistă ar fi fost lipsită de așa ceva?

Acum venea partea dificilă.

Toți din port mă cunoșteau. Veneam în fiecare zi acolo și personalitatea mea scăpărătoare era greu de uitat. Iar asta nu-i deloc ideal când încerci să te furișezi. Totuși, azi nu eram Jazz Bashara. Eram Nuha Nejem, turistă saudită.

M-am îndreptat către zona de așteptare de lângă sasul trenului și m-am alăturat unei mulțimi de turiști. Toate locurile erau ocupate și zeci de oameni stăteau în picioare în jur. Câteva familii aveau copii enervanți care ricoșau din pereți. În cazul ăsta, „a ricoșa din pereți” nu-i doar o figură de stil. Copiii foarte

entuziasmați ricoșau *realmente* din pereți. Gravitația selenară este un coșmar pentru părinți.

— Ce marfă e! îi spunea o blondă idioată prietenului ei de bani gata. O să luăm monoraiu'!

Bleah! Numai turiștii îi spuneau așa. Și nici măcar nu-i un monorai, deoarece are două șine, exact ca trenurile de pe Pământ.

Că veni vorba, nu ne place nici când oamenii ne zic „Lunatici" sau când numesc Artemis „Orașul spațial". Noi nu suntem în spațiul cosmic, ci… pe Lună. Vreau să spun că, sigur că da, teoretic, ne găsim în „spațiul cosmic", dar și Londra e tot în spațiul cosmic.

Am început să divaghez.

Trenul a sosit în cele din urmă. M-am prefăcut fascinată de apropierea lui, ca toți cei din jur. Era un singur vagon, nu ca trenurile cu multe vagoane cu care sunt obișnuiți pământenii. A încetinit mult când s-a apropiat de portul de andocare, după care a înaintat milimetru cu milimetru, până s-a conectat. După un clic și un bang, trapa rotundă de intrare s-a deschis, dezvăluindu-l pe conductor.

Rahat! Era Raj! N-ar fi trebuit să fie aici! Probabil că făcuse schimb de tură cu cineva.

Raj și cu mine am copilărit împreună. Am mers la aceleași școli. Ne-am trăit adolescența laolaltă. Nu eram prieteni apropiați sau ceva de felul ăsta, dar ne văzuserăm zilnic pe majoritatea duratei vieților noastre. Veșmântul și *hijabul* meu puteau să nu fie o deghizare suficientă.

El a ieșit și și-a aranjat uniforma – ceva prostesc, în stilul secolului al XIX-lea, bleumarin, cu nasturi de alamă și chipiu de șef de tren. Din vagon au coborât tipi amețiți, care reveneau de la situl Apollo 11. Mulți aveau suvenire din Centrul pentru Vizitatori: module selenare sculptate din pietre locale, ecusoane de misiune Apollo 11 și așa mai departe.

După ce au debarcat toți, Raj a anunțat cu glas puternic și perfect distinct:

— *Acesta* este treeenul de 14:34 spre Apollo Unsprezeceee! Poftiți în vagooon!

A ridicat un perforator de tichete făcut din alamă, cu aspect de epocă. Bineînțeles, nu existau bilete din carton pe care să le

perforeze. Era pur și simplu un model decorativ, ce înconjura o tabletă pentru plăți.

Mi-am strâns mai bine *niqabul* și am mers gârbovită. Poate dacă-mi schimbam limbajul corporal nu puteam fi recunoscută. Pasagerii treceau pe lângă Raj, își fluturau gizmourile peste perforator și intrau apoi în tren prin intermediul unei anticamere.

El avea grijă ca în anticameră să nu fie niciodată mai mult de o singură persoană. Era șiret în privința asta, așezându-se în principal în fața pasagerilor. Așa era mai simplu decât să explice de fiecare dată: „în cazul unei depresurizări, ușa anticamerei se va închide. Orașul va fi în siguranță, dar dumneavoastră veți muri”.

Când mi-a venit rândul, mi-am plecat ochii ca să evit contactul vizual. Gizmoul a piuit și a afișat o bulă-text:

ORAȘUL ARTEMIS: 75 ğ BILET TREN.

Raj nu m-a observat. Am oftat ușurată și am pășit în vagon.

Toate scaunele fuseseră ocupate și eram pregătită să stau în picioare pe durata călătoriei, dar un bărbat de culoare înalt m-a văzut și s-a ridicat. A rostit ceva în franceză și a arătat spre locul lui. Un adevărat gentleman! Am aplecat din cap spre el și m-am așezat. Mi-am ținut poșeta în poală.

După îmbarcarea ultimului pasager, Raj ne-a urmat și a etanșat ambele uși ale anticamerei. După aceea a mers în partea din față a vagonului și a vorbit prin intercom:

— Bun venit în Expresul Lunar! Aceasta este cursa de 14:34 spre Centrul pentru Vizitatori Apollo 11. Ora de sosire la destinație este 15:17. Pe tot timpul drumului vă rog să vă țineți mâinile și picioarele în interiorul vehiculului!

Printre pasageri au răsunat chicote. Era o glumiță de tot rahatul, dar pentru turiști era desprinsă direct din epoca de aur a comediei.

Trenul a pornit. Deplasarea era perfect lină. Nu existau legănături sau zgâlțâituri, nimic de felul acela. Avea motor electric (evident), iar șinele nu suferiseră niciodată de pe urma efectelor deformatoare ale condițiilor meteo. În plus, pe ele nu se exercita aceeași apăsare ca pe șinele de pe Pământ.

Lângă fiecare rând de scaune exista o fereastră de tip hublou. Pasagerii se uitau pe rând, plini de entuziasm, la peisajul stâncos, monoton. Oare de ce-i surescita în asemenea măsură? Nu-s decât mormane de bolovani și stânci sure. Cui naiba îi pasă de ele?

O femeie cu haine demodate, provenită parcă din Vestul Mijlociu, a chicotit spre peisaj, după care s-a întors către mine.

— Nu-i uluitor?! Suntem pe *lună*!

— Ma'alesh, ana ma'aref Englizy, am răspuns și am ridicat din umeri.

Ea s-a întors spre alt pasager.

— Nu-i uluitor?! Suntem pe *lună*!

Bariera limbajului e cea mai grozavă pentru a-i determina pe oameni să te lase în pace.

Am apelat pe gizmo un webzin arab de cancanuri. Doream pur și simplu un pretext ca să stau cu fruntea plecată. Din fericire, Raj era atent la comenzi și privea în direcția opusă.

Până am ajuns la destinație, aflasem totul despre cel mai recent scandal din familia regală saudită. Prințul moștenitor își înșelase soțiile. Două dintre ele intentaseră divorț în conformitate cu legea islamică khula, însă celelalte două îi rămăseseră alături. Ajunsesem la jumătatea declarației reginei despre situație când trenul s-a oprit.

Zgomotele familiare ale procedurii de andocare au zăngănit în vagon, iar Raj a strigat:

— Capăt de linieee!

S-a dus la ușă și a deschis-o.

— Centrul pentru Vizitatori Apollo 11! Vă urez o vizită excelentă!

Toți ne-am bulucit să coborâm și ne-am trezit într-un magazin de suvenire. Unii s-au oprit acolo, dar majoritatea pasagerilor a continuat spre Sala de Observare. Partea aceea era formată din ferestre integrale, din podea până în tavan, cu vedere spre situl aselenizării.

Un ghid ferchezuit a salutat mulțimea când ne-am apropiat de sticlă. Mi-am ferit ochii. Altă persoană pe care o știam. La naiba, e stresant să comiți infracțiuni într-un oraș mic.

Gunter Eichel emigrase în Artemis cu zece ani în urmă, împreună cu sora lui vitregă, Ilsa. Veniseră aici pentru că în Germania erau ostracizați fiindcă formau un cuplu. Da, exact.

Acela a fost motivul emigrării. Nouă nu ne pasă ce fac oamenii, la sex mă refer, atâta timp cât sunt adulți cu discernământ. (Deși unii forțează puțin definiția termenului „adult”.)

Oricum, nu eram prieteni sau ceva de genul ăsta. Deghizarea mea nu era în pericol.

Gunter a așteptat ca turiștii să se adune laolaltă, după care și-a început prezentarea:

— Bun venit în Baza Tranquillitatis. Vă rog să vă apropiați de fereastră. Este loc pentru toți.

Am înaintat și ne-am înșiruit lângă ferestrele gigantice. Landerul se afla acolo unde era de un secol, alături de echipamentele pentru experimente care fuseseră instalate de astronauții din vechime.

— Poate că ați observat, a rostit Gunter, că ferestrele din Sala de Observare urmează o linie ciudată. De ce nu este pur și simplu o linie rectilinie sau un semicerc? Motivul e că există o regulă potrivit căreia este interzisă apropierea la mai puțin de zece metri de *orice parte* a sitului de aselenizare Apollo. Iar definiția „orice parte” include landerul, echipamentele, instrumentele, plăcuța comemorativă, ba chiar și urmele de pași lăsate de astronauți. Sala de Observare este construită astfel încât toate ferestrele să se afle la minimum zece metri distanță de orice loc din sit. Vă puteți deplasa după voie prin sală pentru a privi situl din unghiuri diferite.

Câțiva turiști porniseră deja în lungul peretelui sinuos. După sugestia lui Gunter, i-au urmat și alții.

— Nu trebuie să fiți deloc neliniștiți că între voi și vidul cosmic nu se găsește decât o placă de sticlă. Ferestrele acestea au grosimea de *douăzeci și trei de centimetri,* pentru a vă proteja de radiații. Un efect secundar al acestei grosimi este faptul că ele constituie partea *cea mai rezistentă* a carcasei Centrului pentru Vizitatori. Și, sunt mândru s-o subliniez, sticla a fost fabricată chiar aici, pe Lună. I-a fost adăugată o cantitate mică de praf de regolit, pentru a o întuneca. În caz contrar, lumina solară din exterior ar fi orbitoare.

Gunter a indicat apoi situl aselenizării.

— *Eagle,* numit așa după pasărea națională a Statelor Unite, vulturul, a aselenizat pe 20 iulie 1969. Ceea ce vedeți aici este modulul de coborâre al *Vulturului.* După încheierea misiunii lor,

astronauții Neil Armstrong și Buzz Aldrin au revenit cu modulul de ascensiune pe orbita Lunii.

Turiștii s-au lipit din nou de ferestre, fascinați de ceea ce vedeau. M-am uitat și eu. Ce dracu', nu-s făcută din piatră! îmi iubesc orașul și istoria lui, iar *Eagle* reprezintă o parte importantă din ea.

— Fiecare misiune Apollo a înfipt în solul Lunii un steag american, a continuat Gunter. Și atunci... unde este steagul de aici? Ei bine, la decolarea modulului de ascensiune, jetul de evacuare l-a răsturnat, după care steagul a fost acoperit de praful ridicat de același jet. Dacă priviți cu atenție solul, imediat în stânga *Vulturului,* puteți vedea un petic alb. Aceea este singura parte încă vizibilă a steagului.

Mulțimea a murmurat, în vreme ce oamenii și-au arătat unii altora bucățica albă.

— În misiunile următoare, echipajele s-au gândit pe bună dreptate să pună drapelele ceva mai departe.

Turiștii au chicotit înfundat.

— O observație interesantă: toate celelalte drapele au fost expuse luminii solare nefiltrate vreme de peste o sută de ani. Ele s-au decolorat, astfel că în prezent sunt complet albe. Însă drapelul din Baza Tranquillitatis se găsește sub un strat subțire de regolit, așa că, probabil, continuă să arate la fel ca în 1969. Bineînțeles, nimeni nu are voie să intre ori să modifice situl aselenizării ca să verifice.

Gunter și-a strâns mâinile la spate.

— Sperăm să vă bucurați de istoria și de frumusețea Bazei Tranquillitatis. Dacă aveți întrebări, vă rog să nu ezitați să mi le puneți.

Îndărătul mulțimii, Bob Lewis și alți doi experți AEV stăteau lângă o ușă cu plăcuța ZONĂ PREGĂTIRE AEV.

Gunter i-a indicat pe cei trei.

— Persoanelor doritoare le oferim AEV cu ghizi. Este o experiență de neuitat, care vă va permite să priviți situl din unghiurile inaccesibile Sălii de Observare.

De obicei, Dale ar fi trebuit să se afle de asemenea acolo, însă azi era sâmbătă. El era evreu practicant și se ducea la singura sinagogă din Artemis, Congregația Beth Chalutzim.

Un grup puțin numeros s-a adunat în jurul experților AEV, în timp ce restul turiștilor (mai săraci) au rămas la ferestre. Eu m-

am alăturat grupului AEV, străduindu-mă să fiu în mijloc. Nu doream să mă apropii prea mult de Bob.

Experții ne-au împărțit în trei grupuri de câte opt. Eu am nimerit la Bob. La naiba!

Fiecare expert s-a retras cu grupul său într-o parte și a explicat elementele de bază a ceea ce avea să urmeze. Eu am rămas în ultimele rânduri ale grupului meu și am ținut ochii plecați.

— Bună ziua și vă rog să fiți atenți, a început Bob. Eu voi fi în costum AEV complet, iar voi veți fi în „bulele pentru hamsteri” așa cum le numim noi. Orice obiect ascuțit este interzis, pentru că puteți să perforați bula și să muriți. Nu vă jucați și nu vă prostiți. Veți merge, nu veți alerga. Nu veți țopăi, ricoșa sau lovi unul de altul.

A trimis o privire ucigătoare spre un cuplu de adolescenți din grup.

— În jurul sitului de aselenizare există un gard înalt de un metru, pentru protecție. Gardul delimitează limita teritorială de zece metri, dincolo de care nu poate trece nimeni. *Nu încercați să treceți de gard.* Dacă o veți face, voi pune capăt turului și *veți fi deportați* pe Pământ.

A făcut o pauză de câteva secunde pentru a lăsa cuvintele să-i fie perfect înțelese.

— Câtă vreme vom fi în exterior, îmi veți urma instrucțiunile imediat și fără întrebări. Veți rămâne permanent în raza mea vizuală. Puteți explora în orice direcție doriți, dar dacă vă voi anunța prin radio că vă aflați prea departe pentru confortul meu, veți reveni la mine. Aveți întrebări?

Un asiatic mărunt a ridicat mâna.

— Ăăă… da… ghidul a menționat că în exterior există radiație. Cât este de periculoasă?

Bob a răspuns cu ușurința practicii îndelungate:

— AEV va dura aproximativ două ore. În intervalul acesta veți recepta mai puțin de o sută de microsievert de radiație, adică aceeași doză pe care o receptați la o radiografie dentară.

— Și atunci de ce este ecranat Centrul pentru Vizitatori? a întrebat Asiaticul Agitat.

— Toate structurile de pe Lună, inclusiv Centrul pentru Vizitatori, sunt ecranate pentru personalul care locuiește și

lucrează în ele. Nu este nicio problemă să fii expus ocazional la radiații, ci doar să nu fii expus în mod constant.

— Dar dumneavoastră? Dumneavoastră ieșiți mereu în exterior, nu-i așa?

Bob a încuviințat din cap.

— Așa este, totuși un expert AEV nu are voie să conducă decât două tururi pe săptămână, pentru o expunere minimă. Alte întrebări?

Asiaticul Agitat a plecat privirea. Dacă mai avea și alte întrebări, era prea intimidat ca să le pună.

Bob și-a întins tableta pentru plăți.

— Prețul pentru această AEV este de o mie cinci sute de gat de persoană.

Turiștii și-au trecut pe rând gizmourile peste tabletă. M-am strecurat în mijlocul grupului și am plătit odată cu ei. M-am încruntat spre gizmo când m-a anunțat situația contului meu, care se micșora constant. Planul ăsta de îmbogățire rapidă mă costa o grămadă de bani!

Bob ne-a condus spre anticameră. Întrucât era cel mai vârstnic dintre experții AEV prezenți, el urma să-și scoată primul grupul în exterior.

Bule pentru hamsteri dezumflate atârnau de stelaje în toată incinta. Lângă fiecare se afla o raniță-cochilie, din material dur. Pe peretele opus se aflau o ușă rotundă mare și consola de comenzi asociată. După ele se găsea un sas suficient de mare pentru a încăpea tot grupul.

Bob a luat o raniță de pe perete.

— Aceasta este o trusă bazică. În timpul AEV, o veți purta în spate. Ea reprezintă sistemul personal de susținere a vieții. Furnizează oxigen și elimină dioxidul de carbon, după cum este necesar. Menține aerul la presiunea și la temperatura corecte.

A întors trusa pe spate și a indicat căștile prinse cu velcro pe o latură.

— În timpul AEV, a urmat el, veți purta căștile acestea. Este o frecvență comună, pe care vom fi toți nouă. De asemenea, dacă va fi cazul, trusa fiecăruia dintre voi îmi va raporta orice fel de probleme.

Asiaticul Agitat a ridicat mâna.

— Cum o operăm?

— N-o operați deloc, a răspuns Bob. Este complet automatizată. Nu vă atingeți de ea.

Am ascultat, simulând fascinația. Bineînțeles că știam totul despre trusele bazice. Ce naiba, în cadrul programului meu de instruire căpătasem câteva truse care fuseseră defectate în mod deliberat și mi se ceruse să identific problemele. Le depistasem absolut pe toate.

Bob a indicat apoi un șir de dulăpioare.

— Puneți-vă în ele obiectele personale și orice altceva nu doriți să aveți asupra voastră. Păstrați-vă gizmourile.

Nivelul de surescitare a mai suit o treaptă. Toți turiștii erau numai zâmbete și conversau îmbătați de încântare. M-am dus la dulăpiorul cel mai apropiat și mi-am trecut gizmoul prin fața lui. S-a deschis. Acum era inițializat pe gizmoul meu, așa că doar eu îl puteam redeschide ulterior. Un design elegant – până și Asiaticul Agitat a izbutit să-l folosească fără să pună întrebări suplimentare.

Mi-am pus poșeta înăuntru, după care am tras cu coada ochiului într-o parte și în alta, ca să văd dacă mă privea cineva. Nimeni nu părea interesat de persoana mea.

Am scos BIC-ul din poșetă și l-am pus pe podea lângă șirul de dulăpioare. Nu-l puteam ascunde complet, dar cel puțin așa era parțial camuflat. Am vârât telecomanda într-un toc pe care mi-l prinsesem pe interiorul coapsei.

După aceea am primit toți truse bazice sub privirea atentă a lui Bob. Pe rând, el ne-a etanșat în bulele pentru hamsteri. Au mai fost poticneli și căzături, dar majoritatea s-au adaptat fără probleme. Nu-i chiar așa greu.

Bob și-a scos dintr-un dulăpior propriul costum AEV și l-a îmbrăcat în trei minute. La dracu', era rapid, nu glumă! Eu nu izbutisem niciodată să mă îmbrac în mai puțin de nouă minute.

Ne-am înșiruit apoi după el, unii mai grațioși decât alții. El și-a trecut gizmoul peste comenzile sasului și ușa interioară s-a deschis. Ne-a condus apoi în sas.

Am intrat prima și m-am dus direct în colț. Am stat cu fața la perete, am scos telecomanda de sub rochie și am activat BIC-ul. Robotul s-a inițializat în anticameră și a pornit videocamera. Acum puteam vedea totul și din unghiul lui de vedere, nu doar al meu.

Bob era atent la turiști, ceea ce însemna că se afla cu spatele la BIC. Turiștii aveau ochii fixați pe ușa exterioară – ultima barieră dintre ei și o experiență incitantă pe Lună. De asemenea, bulele pentru hamsteri sunt destul de întunecate când ești la interior. Sunt construite pentru a-i proteja pe ocupanți de lumina solară puternică.

Așadar, acum era ocazia mea cea mai bună. Am trimis BIC-ul înainte pe cleștișorii lui adorabili. S-a repezit în sas în urma penultimei bule a turiștilor. După aceea s-a ascuns în colț.

Bob a etanșat ușa interioară și a început să acționeze manivela ușii exterioare. Ușile exterioare ale sasurilor n-au nimic complicat, ci sunt doar simple valve manuale. De ce nu utilizăm sisteme computerizate șmechere? Pentru că valvele nici nu reinițializează, nici nu au căderi de sistem. Chestia asta nu-i ceva cu care să ne asumăm riscuri.

Aerul a șuierat afară din incintă și bulele noastre au devenit mai rigide. Bob își examina permanent afișajele, pentru a se asigura că toți opt aveam etanșări impecabile. După ce în sas a fost vid, ni s-a adresat prin radio.

— În regulă. Acum voi deschide ușa exterioară. Zona turului a fost curățată de orice pietre ascuțite, totuși, dacă vedeți ceva care v-ar putea perfora bula, nu vă jucați, ci anunțați-mă imediat.

A deschis ușa exterioară și peisajul cenușiu și lipsit de viață s-a întins înaintea noastră.

Turiștii au scos exclamații, care mai de care mai sonore. După aceea au încercat să vorbească toți odată pe frecvența comună.

— Mențineți conversațiile la minimum, a zis Bob. Dacă vreți să vorbiți cu o persoană anume, apelați-o cu gizmoul. Frecvența comună este pentru instrucțiuni și întrebări legate de tur.

A ieșit din sas și ne-a făcut semn să-l urmăm.

M-am rostogolit pe suprafața Lunii odată cu toți ceilalți. Regolitul selenar îmi trosnea sub tălpi. Învelișul de polimer flexibil bloca majoritatea luminii solare recepționate, dar asta însemna că toată se transforma în căldură. Straturile interioare de polimer erau izolatoare termice bune, însă nu perfecte. La câteva secunde după ce ieșisem la lumină, am putut simți căldura din interiorul bulei.

Trusa bazică și-a pornit un ventilator, absorbind aerul cald și suflând aer răcoros.

La fel ca recoltatoarele, bulele pentru hamsteri trebuie să rezolve problema neplăcută a evacuării căldurii. Nu poți totuși să încastrezi un om în parafină. Ce făcea atunci trusa cu toată căldura? O expedia într-un bloc mare de gheață.

Exact! Bătrâna și buna apă înghețată. Cam vreo doi litri. Apa este unul dintre cei mai buni absorbanți termici cunoscuți de chimie. Iar topirea gheții necesită încă și mai multă energie. De fapt, durata de existență a blocului de gheață stabilea limita excursiilor în bulele pentru hamsteri. Se dovedise că durata respectivă era de două ore.

După ce am ieșit toți, Bob a închis ușa exterioară și ne-a condus spre situl aselenizării. Eu îl lăsasem pe micul meu prieten Bic (așa-i spun acum) în sas în mod deliberat.

Era un drum scurt în jurul Centrului pentru Vizitatori.

M-am alăturat celorlalți, lipindu-mă de gardul împrejmuitor al sitului. Mai țineți minte că-i spusesem lui Jin Chu că panorama era la fel de bună și din Centrul pentru Vizitatori? Ei bine, mințisem. Este mult mai marfă din exterior. Te simți ca și cum ai fi cu adevărat acolo. Adică, sigur că da, chiar *ești* acolo. Înțelegeți ce vreau să spun.

Am rămas câteva momente pentru a admira locul pe care tropăiseră cândva Neil și Buzz. Era cu adevărat o priveliște demnă de admirat. Acolo, sub ochii noștri, se afla istoria mea.

După aceea am revenit la treaba pentru care ieșisem de fapt.

Turiștii s-au răspândit în evantai, pentru a examina situl din diverse unghiuri. Unii au fluturat din brațe spre ferestrele Centrului pentru Vizitatori, deși noi nu puteam vedea înăuntru. Din partea noastră, ferestrele erau oglinzi. Afară este al naibii mai multă lumină decât înăuntru.

M-am întors încetișor cu spatele la Bob, ca și cum aș fi admirat pustiul selenar. Am scos telecomanda și l-am activat iarăși pe Bic. Poate că vă întrebați cum putea o telecomandă simplă să emită unde radio capabile să treacă prin carcasa lui Artemis. E greu să străpungi două plăci de aluminiu groase de șase centimetri, între care se află un metru de pietriș.

De fapt, este destul de ușor. Ca tot ceea ce există în oraș, telecomanda transmitea datele prin rețeaua wireless. Artemis avea relee receptoare și amplificatoare pe toate bulele, până și pe Centrul pentru Vizitatori. Doar n-ați vrea ca expertul AEV să rămână mut, nu? Comunicarea este cel mai puternic instrument

pentru securitate. Ca atare, controlorul lui Bic putea să discute cu el fără probleme.

Sasul era în vid – starea prestabilită a tuturor sasurilor. Chiar în momentul acela, următorul grup era pregătit de expertul său AEV. Dispuneam de o mică fereastră de oportunitate.

L-am pus pe Bic să se deplaseze către ușa exterioară. Ecranul a evidențiat zone pe care el se putea cățăra. Asistența IA era superbă. Nu trebuia decât să-i spun unde să se ducă și ea se ocupa de rest.

Bic s-a prins de tuburi, supape și alte protuberanțe, ca să escaladeze ușa. I-am cerut să se ancoreze de o nervură de ranforsare și să apuce manivela ușii.

A avut nevoie de două gheare ca să dispună de suficientă forță pentru a răsuci manivela, dar a reușit. După trei rotații complete, ușa s-a întredeschis. I-am comandat să cadă pe podea. În timpul căderii, s-a răsucit automat, astfel ca să aterizeze pe clești. Frate, ce amuzant era să te joci cu el! Mi-am propus să-mi cumpăr unul după ce mă îmbogățeam.

Exact ca o pisică ce se strecoară într-o odaie, Bic a împins ușa sasului cu capul și s-a furișat afară. Apoi a închis ușa după el.

Am privit peste umăr, ca să mă asigur că nu privea nimeni. Majoritatea turiștilor erau lipiți de gard, iar Bob tocmai scanase scena. Nimeni nu încălca reguli și nici nu se afla în pericol, așa că el era mulțumit.

L-am pus pe Bic să împingă ușa bine, să se suie pe ea și s-o etanșeze la loc. De acolo i-am cerut să urce în apexul domului Centrului pentru Vizitatori. Un loc perfect în care să nu fie văzut. S-a cățărat fericit pe lateral, găsind o rută întortocheată, dar eficientă, de prize și reazeme accesibile. A avut nevoie de două minute ca să ajungă în vârf.

L-am trecut pe modul economizor de energie și am băgat telecomanda înapoi în toc. M-am uitat din nou spre domul Centrului pentru Vizitatori și, de pe sol, nu i-am putut nici măcar distinge apexul. Perfect!

Etapa unu se încheiase. Am petrecut restul turului uitându-mă la *Eagle.* E incredibil când te gândești că oamenii chiar au aselenizat aici în chestia aia. N-aș face așa ceva nici pentru un milion de gat.

Mă rog, haide să nuanțez. Pentru *un milion* de gat, aș face-o. Dar aș fi al naibii de neliniștită.

Dragă Kelvin,

Sean a dat-o rău în bară.

Îl iubesc și mă face să uit de mine-n pat, dar, Dumnezeule, cât de idiot poate fi uneori!

A făcut rost de niște iarbă – a cumpărat-o de la un turist. Ne trebuia un loc unde să punem de un party. Problema e că, aici, dacă fumezi, declanșezi alarmele de incendiu. Așa că... unde să ne ducem?

Eu am găsit locul perfect: noul atelier al tatii!

Tata își extinde afacerea și a închiriat încă un spațiu. Aduce echipamente noi, intervievează sudori în vederea angajării, tot dichisul.

Încă nu i-a dat drumul. De fapt, jumătate din echipamente nici măcar n-au sosit deocamdată. Așa că-i pur și simplu o sală mare, în majoritate goală, la care știu codul de acces. Și, ce naiba, nu poate exista nimic mai responsabil decât fumatul într-un atelier anti-incendiu! Protejăm orașul de foc și toate alea. Așa că l-am propus.

Am dat un party. Nimic mare. Doar câțiva prieteni ai lui Sean și eu. Ne-am trosnit bine de tot. Dup-aia Sean și băieții au început să se joace cu echipamentele. Ar fi trebuit să-i opresc, dar toți râdeau și se simțeau bine. N-am vrut să le stric cheful, înțelegi?

Oricum, chestia a fost că în ziua aia tata umpluse buteliile cu acetilenă. Așa că-n timp ce Sean și prietenii lui idioți făceau scrimă cu arzătoarele, furtunurile de alimentare aveau gaz în ele. Probabil că cineva a învârtit vreo rotiță sau ceva, fiindcă, atunci când s-a lovit metal de metal, s-a produs o scânteie.

Toată sala a luat foc, alarmele s-au declanșat și etanșarea a acționat automat. Am fost prinși înăuntru și abia am reușit să ajungem la timp în adăpost. Ne-am înghesuit toți acolo și am așteptat brigada anti-incendii.

Ca s-o scurtez: Nimeni n-a fost rănit, dar sala a fost distrusă. Rudy (băgăciosul găozar canadian) a vrut să mă deporteze, însă focul a distrus toată iarba, așa că n-a avut dovezi de materiale inflamabile ilegale.

Tata a fost MEGA-ÎNFURIAT. A zbierat la mine cum n-o făcuse niciodată – a delirat întruna despre câți bani băgase-n locul ăla și cum toți se făcuseră scrum din cauza mea. Iar asta n-a făcut altceva decât să mă irite, pentru că, înțelegi, eu aș fi putut muri. Putea măcar să mă fi întrebat dacă eram OK, este? Idiotul!

Ne-am certat urât de tot. El mi-a cerut să nu mă mai văd cu Sean. De parcă ar fi avut vreun cuvânt de zis în viața mea amoroasă! Și dup-aia a continuat cu aceleași rahaturi obosite cu care mă-mproașcă mereu, despre cum îmi irosesc potențialul.

M-am săturat până peste cap de cuvântul „potențial”. Mi-e silă să-l aud de la tata, de la profi și de la toți „adulții” nenorociți cu care intru în contact.

I-am zis că n-are niciun cuvânt de spus în privința celor cu care mă-ntâlnesc! Tata a ținut-o pe a lui, cum aș putea „juca un rol important” cu o minte ca a mea, cum îmi irosesc vremea cu Sean, bla-bla-bla. E viața mea și-o să fac ce vreau cu ea!

Mi-am luat niște lucruri și m-am cărat naibii de-acolo. Deocamdată m-am mutat la Sean. E mult mai bine decât la tata. Sean are doar douăzeci și trei de ani, iar apartamentul lui are dormitor și baie proprii. El nu lucrează ca un robot, doar ca să supraviețuiască, așa cum vor toți să fac eu. E agent de pariuri și n-a ieșit pe pierdere. Strânge bani ca să cumpere o masă de joc în Starlite Casino. Asta-i în Bula Aldrin!

O să-mi găsesc o slujbă și-o să strâng destui bani până o să-mi pot permite propria mea locuință. Sau poate că nu. Poate că Sean și cu mine vom continua să trăim împreună.

Dragă Jazz,

Îmi pare rău să aud că te-ai certat cu tatăl tău. Știu că ești furioasă, dar, te rog, gândește-te la împăcare, chiar dacă nu mai vrei să locuiești în casa lui. Nu există nimic mai important decât familia.

Altă noutate ar fi că am căpătat un job la CSK! Deocamdată sunt asistent de încărcător-șef și cântăresc toată ziua containere de marfă, dar este un

început! Mi-au spus că după o perioadă de probă voi fi instruit în echilibrarea încărcăturii. Este foarte important ca o încărcătură să fie corect asigurată și echilibrată, altfel lansarea poate eșua.

Dacă voi ajunge până la urmă încărcător-șef, îmi voi permite să plătesc școala profesională pentru surorile mele. Iar apoi, după ce toți vom fi formați profesional, noi patru ne vom susține părinții. Mama și tata vor putea în cele din urmă să se pensioneze. Este un drum lung, dar surorile mele și cu mine ne străduim din răsputeri să-l parcurgem.

Dragă Kelvin,

Scuze că răspund târziu. Ultimele două săptămâni au fost destul de agitate. Sean și cu mine ne-am certat, dar apoi ne-am împăcat (te scutesc de detalii, acum totul e bine).

Felicitări pentru slujbă!

Niște sudiți au trecut ieri pe la mine și mi-au zis că, dacă vreau, mă iau ca ucenic-sudor. În oraș sunt cel puțin cinci sudori experți care mă vor în atelierul lor. Au venit și mașiniștii unguri. Ei spun că sudura și prelucrarea pe mașini-unelte sunt similare, fiindcă ambele implică metalul. Nu le pricep logica. În fine, ei cred c-aș fi bună la asta.

Dup-aia a mers vorba că aș fi disponibilă sau așa ceva. M-au contactat mai mulți meșteșugari. Instalatori, electricieni, sticlari – tot ce-ți trece prin cap. Am ajuns pe neașteptate regina balului. În regulă, am reputația că-s pricepută la orice m-aș apuca, totuși e ridicol.

Simt că la mijloc ar fi tata. Văd amprentele lui peste tot în chestia asta. El e influent printre meșteșugarii din oraș. Fie că le-a cerut în mod direct să stea de vorbă cu mine, fie că ei au făcut-o pentru că angajarea fiicei lui Ammar Bashara ar însemna o relație de afaceri strânsă cu el.

I-am refuzat pe toți. Nu-l urăsc pe tata sau altceva. Încerc doar să-mi croiesc viața în felul meu, înțelegi?

De asemenea, ca să fiu directă: Meseriile alea înseamnă multă muncă dură.

Mi-am găsit un job de comisionar. Este ceva doar temporar, ca să câștig niște bani. Sean plătește chiria, dar nu vreau să mă bazez pe el chiar pentru toate, înțelegi? Oricum, îmi place pentru că pot să lucrez cât de mult sau de puțin vreau. Nu există o structură organizațională, sau șef... nimic. Sunt plătită pe livrare.

Altă noutate ar fi că Sean se culcă și cu alte femei. Noi nu ne-am declarat niciodată exclusivitate. M-am mutat cu el pentru că n-aveam unde să mă duc. Așa că presupun că-i o situație cam nașpa, dar nu-i un capăt de lume. Am stabilit niște reguli. Regula principală este: Niciunul dintre noi nu poate s-aducă pe altcineva în locuința lui Sean. Du-te să ți-o tragi în altă parte. Pentru mine e o regulă în mare parte teoretică. Nu mă interesează să jonglez cu mai mulți bărbați. Unul îmi ajunge.

Nu, situația nu-mi place. Totuși, Sean a declarat-o apăsat chiar din prima zi, așa că nu mă pot plânge. O să vedem pur și simplu cum merge treaba.

Capitolul 5

În dimineața următoare, am rămas în coșciug și m-am jucat cu telecomanda pentru Bic.

Bic s-a pus în mișcare exact atunci când îi spusesem s-o facă. Era 92% încărcat. Din păcate, micuțul meu Bic nu are panouri solare. De ce să-l fi dotat designerii cu așa ceva? Roboții ăștia lucrează doar două-trei ore, după care revin înăuntru.

L-am pus să coboare pe domul Centrului pentru Vizitatori până deasupra sasului pentru tren. După aceea a trebuit să aștept. Am frecat nițel gizmoul, în cea mai mare parte citind pe site-ul arab de cancanuri. Până la urmă, regina a luat partea nevestelor, împotriva propriului ei fiu! Vă vine să credeți așa ceva?! Știi că ești un ratat când ți-o zice propria mamă.

Într-un final, primul tren cu turiști a sosit la Centrul pentru Vizitatori. Bic a coborât de pe dom direct pe vagon. Trenul a sosit exact la timp. După alte zece minute, a plecat spre Artemis, avându-l la bord pe micul meu pasager clandestin.

Roboții au o baterie foarte bună, totuși în niciun caz nu pot parcurge patruzeci de kilometri de teren selenar. De aceea Bic revenea elegant în oraș, în stil de călăreț. Îi ofeream tot ce puteam mai bun micului meu amic!

Am mai pierdut o vreme pe site-ul meu favorit de bârfe, pe când așteptam trenul să revină în Artemis.

Dumnezeule! Nu puteam *să cred* ce rahaturi declara despre el în presă a doua nevastă a prințului. Erau pur și simplu niște *răutăți*! În același timp însă, simt empatie pentru orice femeie care a fost înșelată. Eu am fost în situația asta. Și e nasol rău de tot.

Trenul a ajuns în oraș și l-am pus pe Bic să se cațere pe Bula Aldrin. De acolo era foarte simplu. Îl puneam pe Bic să întreprindă exact acțiunile pentru care fusese proiectat.

S-a deplasat pe carcasa exterioară a lui Aldrin, apoi a traversat partea superioară a tunelului conector Aldrin-Conrad, după care a trecut pe Conrad. L-am trimis să se poziționeze pe apexul lui Conrad.

După aceea Bic a revenit la modul de economisire a energiei, iar eu am revenit la cancanurile scandaloase ale familiei regale.

> ATENȚIE: INTRAȚI ÎN PARCUL ALDRIN. PARCUL NU ESTE PROTEJAT DE O CARCASĂ DUBLĂ. DACĂ AUZIȚI ALARMA DE PERFORARE, DEPLASAȚI-VĂ IMEDIAT LA ADĂPOSTUL CEL MAI APROPIAT. ADĂPOSTURILE SUNT MARCATE CU STEGULEȚE ALBASTRE ȘI EXISTĂ ÎN TOT PARCUL.
> INTRARE:
> NEREZIDENȚI: 750 ğ
> REZIDENȚI: GRATUIT

Mi-am trecut gizmoul peste lector și ușa gheretei s-a deschis. Intrare gratuită pentru mine, bineînțeles. Cine zice că un cetățean artemisian nu se bucură de drepturi?

Am intrat în gheretă și am așteptat să se etanșeze ușa exterioară. După aceea s-a deschis ușa interioară, îngăduindu-mi să intru în parc. Am pășit în lumina soarelui. Exact – lumina soarelui.

Parcul Aldrin ocupă ultimele patru niveluri ale bulei. În locul pereților super-anti-izolatori existenți în restul orașului, zona asta era protejată prin panouri imense de sticlă – exact precum cele din Centrul pentru Vizitatori Apollo 11. Fabricată cu mândrie chiar aici, pe Lună.

Era ora 15 după meridianul Nairobi (și, prin urmare, ora 15 în Artemis), dar practic vorbind era „dimineață” selenară. Soarele plutea la orizont și-și radia lumina peste grădina publică. Sticla îi proteja pe cei aflați în parc împotriva radiațiilor dure și a ultravioletelor, care, altfel, ne-ar fi prăjit de vii.

Mai aveam timp până la întâlnirea cu Svoboda. Am început să mă plimb.

Designul parcului era simplu și elegant. Terenul circular era înconjurat cu pereți din sticlă. Solul era în mare parte plat, cu câteva coline artificiale ici și colo, totul acoperit cu iarbă. Iarbă reală, pe cuvântul meu. Iar asta nu era defel o realizare oarecare.

Am ocolit parcul pe perimetru, uitându-mă în afară. Nu mă atrăsese niciodată vederea peisajului selenar. Este pur și simplu… nimic. Poate că oamenilor le place asta? O fi vreun

rahat de-ăla de tip Zen? Nu însă și pentru mine. Pentru mine, acolo nu exista nimic mai frumos decât restul lui Artemis.

Orașul sclipea sub razele soarelui ca niște țâțe metalice. Ce? Nu sunt vreo poetă. Da, seamănă cu niște țâțe.

Spre vest, Bula Conrad domina panorama. Poate că la interior era murdară și săracă, dar exteriorul era la fel de frumos ca al surorilor ei.

În sud-vest, mai mica Bulă Armstrong stătea ca un păianjen în mijlocul plasei. Mai departe pe linia aceea se afla Bula Shepard plină de nesuferiți bogați. Nu credeam că era posibil ca o emisferă să aibă un aspect arogant, însă chiar așa era. Bula Bean stătea între Conrad și Shepard, atât simbolic, cât și geografic. Avea să fie viitorul meu cămin dacă planul îmi mergea bine. Era cea mai îndepărtată de mine.

Am privit spre nord. Marea Tranquillitatis se întindea cât vedeam cu ochii. Dealuri sure și stânci colțuroase presărau terenul până la orizont. Aș vrea să fi putut spune că totul era un deșert magnific și alte rahaturi de-astea, dar nu era așa. Regiunea din jurul lui Artemis este brăzdată în toate direcțiile de urme de cauciucuri și complet lipsită de bolovani. Avem multă zidărie pe aici. Cred că știu de unde provine piatra.

Am mers către centrul grădinii publice, spre Doamne.

Arborii reali ar fi fost mult prea greu de aranjat, însă parcul oferă sculptura foarte realistă a unui arbore de scorțișoară. Sub el se găsesc două statui. Una este Chang’e, zeița Lunii în cultura chineză. Cealaltă este Artemis, zeița greacă după care a fost botezat orașul nostru frumos. Cele două femei erau încremenite în râs, Chang e cu mâna pe antebrațul lui Artemis. Păreau în toiul unei discuții amicale între fete. Localnicii le spuneau Doamnele. M-am apropiat și m-am rezemat de „copac”.

Am ridicat după aceea ochii spre jumătatea de Pământ de pe cer.

— Fumatul este interzis în parc, a rostit un glas bătrân, răgușit.

Îngrijitorul avea cel puțin optzeci de ani. Lucra aici de când se inaugurase parcul.

— Vezi vreo țigară-n mâna mea? l-am întrebat.

— Te-am mai prins o dată.

— Asta a fost acum zece ani.

A făcut un gest cu degetele către ochi, în semn că era cu ochii pe mine.

— Te urmăresc.

— Vreau să te-ntreb ceva, am rostit. Ce fel de om e ăla care bate atâta cale până pe Lună doar ca să tundă iarba?

— Îmi plac plantele. Și mă dor articulațiile. Gravitația de aici e blândă cu artrita mea. A ridicat ochii spre Pământ. După moartea soției, n-am prea avut motive să mai stau acolo.

— O călătorie tare-a naibii pentru un bătrân, am comentat.

— M-am obișnuit să călătoresc mult pentru munca mea, mi-a răspuns. Nu m-a deranjat.

Svoboda a apărut exact la ora stabilită, așa cum obișnuia. Ducea o geantă pe umăr și zâmbea. A arătat spre mine și spre statuile zeițelor.

— Ia uită-te! a exclamat el. Trei bunăciuni selenare laolaltă!

Am dat ochii peste cap în semn de exasperare.

— Svoboda, într-o bună zi o să te-nvăț cum să vorbești cu femeile.

El a fluturat din mână către îngrijitor.

— Te știu, i-a spus. Ești Mike, nu?

— Nu, a răspuns îngrijitorul și mi-a aruncat o privire pătrunzătoare. O să vă las singuri pe tine și pe clientul tău. Sexul e interzis pe iarbă.

— Încearcă să nu-mbătrânești și să mori în drum spre casă, tataie, i-am zis.

A fluturat din mână pe deasupra umărului, în timp ce se îndepărta.

— L-ai terminat? l-am întrebat pe Svoboda.

— Da, e aici.

Mi-a întins geanta.

Am aruncat un ochi înăuntru.

— Mersi.

— Ai avut ocazia să folosești prezervativul ăla?

— Au trecut doar douăzeci și patru de ore! Ce fel de viață sexuală crezi că duc?

— Mă rog, nu știu. Am întrebat și eu. A scanat parcul cu privirea. Nu vin aici destul de des. E un loc plăcut să te relaxezi.

— Dacă-ți plac obiectele zburătoare, cum să nu.

Parcul era faimos pentru asta. Dacă ești de pe Pământ, indiferent cât de mult te-ai pregăti mental, întotdeauna vei

arunca prea tare. Prietenul tău aflat la zece metri depărtare – destinatarul intenționat – se va uita cum mingea trece peste capul lui, spre celălalt capăt al parcului. Și n-aș vrea să-ncep să vă povestesc despre Frisbee. Ca urmare a combinației dintre gravitația redusă și presiunea atmosferică redusă, ele sunt un mister total pentru turiști.

— Mie-mi place, a insistat Svoboda. E unicul loc „natural” din oraș. Mi-e dor de spațiile deschise.

— Afară e destul spațiu deschis la care să te holbezi. Și poți să stai cu prietenii într-un bar mult mai bine decât într-un parc.

S-a luminat la față.

— Noi doi suntem prieteni?

— Bineînțeles.

— Marfă! N-am prea mulți. Tu ești singurul meu prieten cu țâțe.

— Auzi, trebuie *neapărat* să-ți îmbunătățești dialogul cu femeile.

— Da, așa-i. Scuze.

Nu m-am enervat. Abia dacă l-am băgat în seamă. Eram prea ocupată cu gândurile la planul meu.

Asta fusese. Toate piesele erau pe tablă. Aveam echipamentul de sudură, dispozitivul electronic personalizat și Bic era gata. Am început să respir mai întretăiat și inima îmi bătea mai să-mi sară din piept. Mica mea ștrengărie nu mai era de acum teoretică. Urma s-o fac pe bune.

•

În seara aia am reparat supapa cu scurgeri din costumul AEV. Și am inspectat minuțios tot costumul. Apoi l-am mai inspectat o dată. N-aveam să recunosc niciodată față de Bob, dar avusese dreptate cu privire la verificarea mea de mântuială dinaintea testului. Problema era să mă asigur că nu voi fi omorâtă de propriul meu costum. Iar de data asta mă asigurasem *cu adevărat* că totul era în stare perfectă de funcționare.

Am dormit ceva, dar nu prea mult. Nu sunt o tipă curajoasă și nici n-am afirmat asta vreodată. Asta era situația. Restul vieții mele atârna de cât de bine urma să mă descurc în continuare.

M-am trezit la ora 4 dimineața. După aceea am fost prea agitată ca să mai aștept.

Am mers pe jos până la Portul de Intrare, l-am luat pe Trigger și costumul AEV și am continuat pe coridoarele orașului adormit

spre Sasul Conrad. La ora asta a dimineții, acolo nu era nimeni. Am descărcat echipamentul AEV și sacul mare cu obiectele necesare în acțiunea mea, după care le-am dus pe toate în anticameră pentru a nu sări în ochi vreunui trecător ocazional.

L-am readus pe Trigger, acum gol, în locul lui de parcare din port. Sfat: Dacă sunteți pe punctul de a comite o infracțiune majoră, nu vă lăsați vehiculul la locul delictului în timp ce operați.

Am revenit pe jos la Sasul Conrad și m-am închis în anticameră. Trebuia pur și simplu să sper că nu va intra nimeni peste mine, fiindcă altfel aveam nevoie de niște explicații foarte convingătoare.

Am folosit bandă adezivă ca să acopăr toate semnele de identificare de pe echipamentul AEV. Numere de serie, numărul licenței, ecusonul mare de pe piept pe care scria J. BASHARA… chestiile de felul ăsta. După aceea l-am readus pe Bic online. S-a trezit imediat.

Urmând instrucțiunile mele, s-a târât în jos pe carcasa lui Conrad până la sas. A rotit manivela, ca să deschidă ușa exterioară. După aceea a coborât pe sol, a împins ușa cu capul, a intrat și a închis ușa după el. A rotit manivela în sens invers, etanșând-o, și a venit la ușa spre interior.

L-am privit pe micuțul meu prieten prin hublou, în timp ce a deschis ventilele manuale ca să lase aer din Artemis să intre în sas. Un șuier scurt, apoi sasul a egalat presiunea cu orașul. Bic a rotit manivela ușii interioare și a deschis-o.

Am intrat în sas și l-am bătut ușor cu palma pe cap.

— Bun băiat.

I-am oprit alimentarea și l-am băgat într-un dulăpior din anticameră, cu tot cu telecomandă.

Bun! Asta era. Un sas gata de utilizare, iar consola de comandă n-avea nicio cunoștință despre cele întâmplate. I-am arătat degetul mijlociu, pur și simplu ca să-mi afirm dominanța. N-a părut impresionată.

Mi-am pus costumul. M-am cronometrat, bineînțeles. Așa fac toți experții AEV. Am avut nevoie de unsprezece minute. La naiba! Cum o făcea Bob în trei minute? Tipu' ăla era un talent de excepție, să dea dracii!

Am activat sistemele costumului. Totul s-a inițializat, exact așa cum trebuia. Am rulat o testare a presiunii. După cum

primise instrucțiuni, costumul a crescut presiunea puțin peste cea normală și i-a monitorizat statutul. Era cea mai bună modalitate de a verifica existența unor scurgeri. Nicio problemă.

Am intrat în sas, am etanșat ușa interioară și am pornit ciclul. După ce s-a încheiat, am deschis ușa exterioară.

Bună dimineața, Lună!

În sine, nu-i periculos să efectuezi o AEV de unul singur. Experții fac asta tot timpul. Eu însă efectuam o AEV *în secret.* Nimeni nici măcar n-avea habar că ieșisem din Artemis. Dacă aș fi avut vreo problemă, nimeni nu s-ar fi gândit să mă caute. Un cadavru atrăgător ar fi dăinuit pur și simplu pe suprafață până când – și dacă – l-ar fi observat cineva.

M-am asigurat că microfonul era închis, dar am lăsat receptorul deschis pe canalul public AEV. Doream, bineînțeles, să știu dacă din oraș mai ieșea cineva.

În cele două butelii cu oxigen ale mele aveam o rezervă de aer pentru șaisprezece ore. Și adusesem alte șase butelii cu câte opt ore. Mult mai mult decât aș fi avut nevoie (speram), dar mai bine să fiu asigurată.

De fapt… nu prea pot spune „asigurată” când sunt într-o AEV și mă pregătesc să utilizez un aparat de sudură pe un vehicul recoltator de minereu aflat în mișcare. Dar ați înțeles ce vreau să zic.

Sistemul de evacuare de CO_2 al costumului afișa statutul verde, ceea ce era bine, fiindcă nu-mi place să mor. În vechime, astronauții aveau nevoie de filtre dispensabile pentru colectarea dioxidului de carbon. Costumele modeme elimină moleculele de CO_2 printr-o combinație complicată de membrane și vid exterior. Nu cunosc detaliile, dar funcționează atâta timp cât costumul are energie.

Mi-am verificat încă o dată afișajele costumului și m-am asigurat că toate valorile erau în domeniul de siguranță. Nu vă bazați *niciodată* pe sistemele de alertă ale costumului ca să vă avertizeze. Ele sunt bine proiectate, dar reprezintă ultima opțiune. Securitatea începe de la operator.

Am inspirat adânc, am pus geanta pe un umăr și am pornit la drum.

•

Mai întâi trebuia să ocolesc orașul. Sasul lui Conrad era orientat spre nord, iar topitoria Sanchez Aluminum se afla în sud. Asta mi-a luat vreo douăzeci de minute bune.

După aceea am avut nevoie de două ore ca să ajung la complexul topitorie-reactor, care se găsea la un kilometru depărtare. A fost deconcertant să văd cum Artemis se micșora în depărtare. Hei, privește, ăla-i singurul loc în care oamenii pot supraviețui pe bolovanul ăsta. Fă-i cu mâna la revedere!

În cele din urmă am ajuns la baza Bermei, așa cum o numim noi.

Când au conceput Artemis, cineva a zis:

— Și dacă în reactor se petrece o explozie? Se află… la cât? O mie de metri de oraș? Asta ar fi rău, este?

Câțiva tocilari și-au încruntat frunțile și au căzut pe gânduri. Apoi unul dintre ei a zis:

— Păi… am putea pune un morman de pământ în cale?

Asta i-a asigurat promovarea și o paradă.

Am înfrumusețat nițel detaliile, dar v-ați prins care-i ideea. Berma protejează orașul de reactoare în eventualitatea unei explozii. Deși carcasele s-ar descurca probabil fără dificultate. Aici e vorba despre măsuri de siguranță redundante, în mod interesant, nu avem nevoie de protecție la radiații. Nu va conta dacă reactoarele se vor topi vreodată. E ecranată și mama lui de oraș.

M-am așezat și m-am odihnit la baza Bermei. Mersesem mult și aveam nevoie de o pauză.

Am întors capul în interiorul căștii, am mușcat un mamelon (încercați să nu vă excitați) și am supt puțină apă. Sistemele termice ale costumului răcesc și apa. Ce naiba, am cheltuit o grămadă de bănișori pe costumul ăsta! Era echipament de calitate atunci când nu funcționa defectuos și-mi nenorocea examenul de intrare în ghildă.

Am oftat adânc și am început să sui. Cinci metri sub un unghi de 45 de grade. Poate că nu vi se pare mare chestie, mai ales în gravitația Lunii. Dar când porți o sută de kilograme de costum AEV și mai cari cincizeci de kilograme de echipamente, credeți-mă, e trudă, nu glumă.

Am gâfâit, am icnit și am blestemat până am ajuns în vârful Bermei. Cred că am inventat niște înjurături noi, nu-s sigură. Oare „tuțmorții” este un cuvânt? Într-un final am izbutit să mă

cațăr până sus și am cercetat teritoriul care se întindea acum în față.

Reactoarele funcționau în clădiri cu forme neregulate. Zeci de conducte duceau spre sute de panouri termice strălucitoare întinse pe sol.

Pe Pământ, reactoarele evacuează căldura în lacuri sau râuri. Pe Lună, noi suntem puțin mai arizi, așa că evacuăm căldura prin lumină infraroșie emisă în spațiu. Este o tehnologie veche de un secol, dar n-am inventat nimic mai bun.

Topitoria se găsea la două sute de metri de reactoare. Era o mini-bulă cu diametrul de treizeci de metri, care avea în lateral un buncăr de concasor. Concasorul măcina rocile și le transforma în pietriș, cu care umplea containere cilindrice etanșe. Containerele erau introduse apoi în conducte etanșe, care foloseau presiunea aerului pentru a le duce în topitorie. Similar cu sistemul de modă veche al poștei pneumatice din anii 1950. Dacă tot ai în fabrică niște pompe pneumatice și sisteme de management al vidului, de ce să nu profiți de ele?

Sasul trenului se afla de cealaltă parte a bulei. Șinele de tren care duceau la el se despărțeau în două linii. Una mergea la sas, iar cealaltă la vagonetul automat care transporta combustibil pentru rachete la port.

Am coborât vreo doi metri pe Bermă și am găsit un locșor unde puteam să stau întinsă pe spate și să privesc scena. Habar n-aveam care era programul de lucru al recoltatoarelor, așa că trebuia pur și simplu să aștept.

Și să aștept.

Și să aștept, băga-mi-aș…!

Dacă sunteți curioși, în raza mea imediată de acțiune se aflau exact cincizeci și șapte de pietroaie. Le-am sortat de la cel mai mic la cel mai mare, după care m-am răzgândit și le-am sortat de la cel mai sferic la cel mai puțin sferic. După aceea am încercat să clădesc un castel din regolit, dar a sfârșit prin a fi mai degrabă o moviliță informă. Particulele de regolit au zimți mai mici și se prind laolaltă destul de bine, dar cu mănușile AEV nu poți să faci chiar orice. Eu am reușit să obțin doar niște emisfere micuțe. Am construit o machetă la scară a lui Artemis.

Una peste alta, am așteptat patru ore.

Patru ore ne-no-ro-ci-te.

În cele din urmă, am întrezărit la orizont o sclipire de lumină solară. Un recoltator revenea la bază! Slavă cerului! M-am ridicat și mi-am pregătit din nou geanta pentru călătorie. (De plictiseală, îmi clasificasem echipamentul alfabetic, mai întâi în engleză, apoi în arabă.)

Am coborât Berma țopăind. Recoltatorul și cu mine am convers spre topitorie, venind din direcții diferite. Eu am ajuns prima.

Am ocolit cu grijă bula, ca să mă mențin în afara razei vizuale a videocamerelor recoltatorului. Nu aveam niciun motiv real pentru a proceda așa, pentru că oricum nimeni nu urmărea transmisia live. Am continuat pe lângă peretele bulei, până am zărit utilajul. Acolo era, în toată măreția lui gigantică și strălucitoare.

Recoltatorul a dat cu spatele spre buncăr, s-a cuplat pe poziție și a ridicat lent cupa.

Mii de kilograme de minereu s-au revărsat în buncăr. Un norișor efemer de praf a însoțit avalanșa, dar a dispărut aproape imediat. Nu exista aer care să-l mențină plutind.

După ce s-a deșertat, cupa a revenit la poziția inițială și recoltatorul a rămas nemișcat. Brațe mecanice s-au întins pentru a-i atașa cablul de încărcare electrică și conductele pentru fluidul de răcire. Nu eram sigură cât va dura încărcarea, așa că n-am pierdut vremea.

— Un milion de gat, am șoptit.

Am suit pe flancul recoltatorului și mi-am aruncat echipamentul în benă. După aceea am sărit eu însămi acolo. Floare la ureche!

Mă așteptam ca încărcarea să dureze mult, dar s-a terminat în cinci minute. Jos pălăria pentru Toyota, știu cum să producă baterii cu reîncărcare rapidă! Recoltatorul s-a zguduit și, parcă pe neașteptate, i-am dat drumul.

Planul meu funcționa! Am chicotit ca o puștoaică. Hei, sunt fată, da, așa că am voie! Și, în plus, nu mă vedea nimeni. Am tras din geantă un electrod de aluminiu, am suit în vârful recoltatorului și l-am ridicat ca pe o sabie.

— Înainte, bidiviul meu!

Înainte am și mers. Recoltatorul s-a îndreptat spre sud-vest, către dealurile Moltke, cu viteza amețitoare de cinci kilometri pe oră.

Am privit cum bula topitoriei și reactoarele dispar în depărtare și am redevenit neliniștită. Nu mă-nțelegeți greșit, nu era distanța cea mai mare cu care mă îndepărtasem vreodată de Comitatul hobbiților. Trenul merge peste patruzeci de kilometri până la Centrul pentru Vizitatori. Însă acum era distanța cea mai mare cu care mă îndepărtasem vreodată de *siguranță.*

Peisajul a devenit stâncos și arid când am pătruns în poalele dealurilor. Recoltatorul nici măcar n-a încetinit. Poate că nu era rapid, dar, ce dracu' avea cuplu motor.

Ne-am izbit de primul dintre numeroșii bolovani și aproape că am zburat afară din benă. Abia am reușit să-mi țin toate lucrurile înăuntru. Recoltatoarele nu sunt limuzine de lux. Cum naiba mai rămâneau cataroaiele înăuntru, pe drumul de întoarcere? Probabil că atunci vehiculele mergeau mai încet, mai precaut. Oricum însă, oricât de zdruncinător ar fi fost transportul, era mult mai bine decât să fi mers pe jos. Panta aia mi-ar fi venit de hac.

Într-un final am ajuns pe o zonă plată și parcursul a redevenit lin. Mi-am scos geanta de după gat și m-am cocoțat iarăși în vârf. Ajunsesem în zona de colectare.

De-a lungul anilor de colectare, câmpia largă și plană fusese curățată de bolovani. Asta era bine. În sfârșit puteam merge fără zguduituri. Zona curățată era aproximativ circulară. Am văzut la periferia ei alte trei recoltatoare, care-și umpleau benele cu pietre. Recoltatorul meu a huruit pe aceeași periferie și a coborât cupa.

Mi-am aruncat echipamentul afară din benă și am sărit după el. În momentul acela nu aveam cum să evit videocamerele pentru navigație. Trebuia doar să sper că niciun angajat din Sanchez Aluminum nu decisese în mod aleatoriu să le acceseze transmisiunile în direct pentru a-și impresiona prietena.

Am strâns echipamentul și l-am târât sub recoltator.

Prima etapă consta în prinderea mea sub șasiu. Recoltatoarele nu stau mult timp nemișcate și nu doream să fiu nevoită să fug după el. Mi-am răsturnat geanta cu fundu-n sus, ca să mă pregătesc.

Mai întâi, prelata. Era solidă, din plastic ranforsat cu fibre de sticlă, cu capse în colțuri, ca s-o poți lega. Am trecut prin capse o frânghie din nailon și am prins-o în niște orificii pentru cric de

pe șasiu. Acum aveam un hamac. M-am târât în noul meu bârlog secret și am tras după mine echipamentul de sudură.

Recoltatorul a înaintat brusc, smucindu-se. Probabil că încărcase ceva roci în benă și acum avansa pentru altă porție. Nu beneficiasem de niciun soi de avertisment, pentru că, nu uitați, sunetele nu se propagă în vid. O neplăcere minoră – nu apucasem să trag în hamac și buteliile de oxigen de rezervă.

Le-am aruncat o privire. Era în regulă. N-avea să fie sfârșitul lumii. Puteam reveni ulterior să…

O stâncă uriașă, destabilizată de gaura recent apărută la baza ei, s-a aplecat în față peste butelii. O bulă jalnică de aer a scăpat de sub ea, ridicând un norișor de praf. Apoi nimic. Acela a fost sfârșitul buteliilor mele de oxigen de rezervă.

— Hai, să-mi *bag*! am urlat.

Mi-a trebuit doar o clipă să calculez în ce hal o încurcasem.

M-am uitat la afișajul de pe braț. În rezerva principală mai rămăseseră șase ore de oxigen. Alte două ore în rezerva pentru urgențe. Mai aveam de asemenea o butelie pentru sudură. Aș fi putut s-o cuplez la supapa universală a costumului meu, dar asta ar fi însemnat să-mi abandonez acțiunea. Aveam nevoie de oxigenul ăla pentru planul meu diabolic.

Prin urmare, dispuneam de aer pentru opt ore. Mai puteam continua oare?

Artemis se afla la trei kilometri distanță. Drumul era peste teren accidentat, dar în același timp la vale. Hai să zic două ore.

Planul meu inițial fusese să aștept până la noapte (mă refer la noaptea indicată de ceasuri, nu la noaptea selenară reală), pentru ca apoi să mă strecor în oraș când toți dormeau. Însă nu aveam destul aer ca să aștept până atunci. Trebuia să intru în toiul zilei.

Plan nou: sasul ȘASI, care ducea în Șirul Agenției Spațiale din Bula Armstrong. Câțiva tocilari aveau să fie derutați și poate că cineva chiar ar fi putut să zică „Ăăă…” însă urma să-mi văd de drum. Cu vizorul solar coborât, nimeni nu mi-ar fi zărit fața. Și, spre deosebire de sasul Conrad, nu avea să fie plin de experți AEV.

Bun, rezolvasem cumva problema. Asta însemna că dispuneam de șase ore înainte de a fi nevoită să părăsesc zona de colectare. Asta însemna câte nouăzeci de minute pentru un recoltator. Era timpul să bag în viteză.

M-am instalat cât de confortabil am putut în hamac și am montat echipamentul de sudură. Am așezat buteliile cu acetilenă și oxigen între picioare, ca să fie stabile. Pe partea de dedesubt a șasiului am măsurat din ochi zece centimetri de la ventilul pentru răcire și am zgâriat cu șurubelnița un cerc de trei centimetri. Acolo trebuia să tai.

Am coborât vizorul solar al căștii. Pe mijlocul lui fixasem cu bandă adezivă o mască de sudură. Am învârtit rotița acetilenei, am setat amestecul pe modul aprindere, i-am dat scânteie și...

... n-a pornit.

Hă?

Am încercat din nou. Nimic. De fapt, n-am văzut nici măcar o scânteie.

Am controlat butelia de acetilenă. Nu existau probleme de debit. Ce dracu'?

Am ridicat vizorul și am inspectat bricheta. Tata mă învățase să folosesc o brichetă cu piatră, deoarece o brichetă electrică este „altă chestie care se poate defecta". Asta era pur și simplu o bucată de cremene și de caneluri din oțel, atașată unui mâner cu arc. Nimic complicat. Vorbim aici despre o tehnologie veche de o mie de ani. De ce nu funcționa?

Ah!

Așa e...

Când lovește oțelul, cremenea ridică în aer particule microscopice de metal. Metalul arde din cauza unei chestii complicate asociate mărimii suprafeței și vitezelor de oxidare. Practic, rugineşte atât de rapid, încât căldura de reacție cauzează focul.

Și acum detaliul amuzant: Oxidarea necesită oxigen. Cremenea și oțelul nu vor funcționa în vid. Perfect. Nu era cazul să intru în panică. O flacără de sudură nu-i altceva decât acetilenă și oxigen care arde. Am reglat ventilele și am setat amestecul astfel încât să fie un firicel de acetilenă într-un torent de oxigen. După aceea am declanșat bricheta exact în fața duzei.

Scântei! Frate, da' ce-au mai zburat! Debitul ăla de oxigen a făcut particulele de metal s-o ia razna rău de tot. Cu toate acestea, nu-mi atinsesem scopul. Nu existase destulă acetilenă ca să aprindă flacăra în sine. Am mai adăugat în amestec și am încercat din nou.

De data asta, jetul de scântei a reușit să aprindă o flăcăruie fâsâitoare, inconsistentă. Am readus ventilele la un amestec normal și flacăra s-a stabilizat la o formă familiară, statornică.

Am expirat ușurată și am coborât vizorul. În ciuda costumului AEV greoi, am ținut arzătorul nemișcat. O pacoste. Cel puțin însă nu mai aveam de-a face cu metal topit. Aici era o tăietură, nu o îmbinare. Când tai, nu topești metalul, ci, de fapt, îl transformi într-un gaz oxidat. Da, da, într-atât este de fierbinte!

Tăierea în sine a fost mult mai ușoară decât mă așteptasem. N-a durat niciun minut. Cerculețul din oțel cu diametrul de trei centimetri mi-a căzut pe piept, urmat de o picătură mare de ceară topită. Ceara a bolborosit și s-a reîntărit aproape instantaneu.

Poziționarea mea fusese perfectă. Tăiasem în rezervorul de ceară fără să ating conductele cu fluid de răcire din apropiere. Nu-mi păsa absolut deloc de starea sistemului de răcire, totuși nu doream ca recoltatorul să contacteze baza din cauza unei scurgeri de agent. Picătura de ceară care căzuse pe mine n-ar fi fost o pierdere atât de însemnată încât să îngrijoreze recoltatorul. Cel puțin, așa speram.

Am scos din geantă un regulator de presiune. Cu o zi în urmă, cumpărasem șase asemenea piese dintr-un magazin din Docul Tranquillitatis (câte una pentru fiecare recoltator, plus două de rezervă). Se compunea dintr-un robinet standard de presiune într-o parte și trei centimetri de țeavă simplă în cealaltă parte. Am înfipt regulatorul în gaura tăiată. O executasem cu precizie – a intrat la fix. Am aprins din nou arzătorul (folosind același amestec cu mult oxigen ca data trecută) și am luat un electrod de aluminiu. Aveam nevoie de o etanșare perfectă și rezistentă în jurul robinetului.

Când eram puștoaică, instalasem cu tata un milion de robinete. Dar niciodată în costum AEV. Și, spre deosebire de tăiere, de data asta topeam metal ca să realizez un cordon de etanșare.

Dacă greșeam, o picătură de metal topit putea să cadă pe mine și să-mi perforeze fără probleme costumul. Iar o gaură într-un costum AEV este o veste proastă.

M-am tras cât mai mult spre marginea șasiului – dacă greșeam, poate că Picătura Fatală de Aluminiu avea să mă rateze. M-am apucat de treabă și am urmărit cum creștea

topitura de aluminiu. Picătura a vibrat în lungul sudurii, pentru ca, într-un final, să difuzeze în sus, în fisura de deasupra ei. Bătăile inimii mi-au revenit la un ritm mai apropiat de cel normal. Slavă cerului pentru tensiunea superficială și fenomenul de capilaritate!

Am fost atentă și nu m-am grăbit. Am lucrat încetișor în jurul robinetului, străduindu-mă să evit ca trupul să-mi fie direct dedesubt. Până la urmă am terminat.

Instalasem așadar un regulator de presiune în rezervorul cu ceară. Acum era momentul pentru partea cu adevărat diabolică a planului meu.

Am atașat la robinet furtunul de la butelia mea de oxigen și am deschis ventilul la maximum.

Sigur că da, rezervorul era plin de ceară, totuși existau spații goale. Și, credeți-mă, când sufli aer la presiunea de cincizeci de atmosfere într-un recipient presurizat, acesta găsește spațiile goale. După ce presiunea din butelie a devenit egală cu cea din rezervor, am închis robinetul *cu foarte multă grijă* și am deconectat furtunul.

M-am strecurat afară de sub recoltator. L-am privit o secundă, ca să mă asigur că blestemăția nu se va pune în mișcare. Nu-mi place să comit aceeași greșeală de două ori.

Cupa s-a întins, a înhățat câteva sute de pietre și le-a aruncat în benă. A coborât după aceea pentru altă îmbucătură. Perfect, aveam timp să mă cațăr.

M-am suit pe roata cea mai apropiată și de acolo pe carcasă. Am ajuns la panoul siguranțelor și i-am deschis ușița. Înăuntru era exact ca în panoul siguranțelor recoltatorului lui Trond, cu aceleași patru fire conectoare. Nimic surprinzător – la urma urmelor, erau același model. Cu toate acestea, m-am destins puțintel când le-am văzut.

Recoltatoarele au siguranțe peste tot, ca să prevină problemele electrice, totuși ultima linie defensivă este siguranța principală. Prin ea trece tot curentul electric. Ea protejează bateria utilajului.

Am scos din geantă un dispozitiv artizanal. Consta din două cleme-crocodil sudate pe sârme groase, care duceau la un comutator cu releu de voltaj înalt. Releul era cuplat la contactul unui ceas deșteptător cu baterie. Nimic mai simplu. Releul avea

să acționeze când suna alarma ceasului. Nu era tehnologie de înaltă clasă și arăta ca dracu', dar avea să-și facă treaba.

Am conectat la dispozitivul meu polii pozitiv și negativ ai siguranței principale. Bineînțeles, nu s-a întâmplat nimic. Releul era deschis. Însă odată ce alarma se declanșa (și o setasem pentru miezul nopții), releul avea să se închidă și bateria urma să fie scurtcircuitată. Iar scurtcircuitul avea să șunteze complet panoul siguranțelor, așa încât măsurile de securitate normale să nu funcționeze.

Când scurtcircuitezi o baterie de 2,4 megawați-oră, ea devine extrem de fierbinte. Adică *mega-extra*-fierbinte. Și aceasta se afla într-un rezervor plin cu ceară și oxigen comprimat. Iar rezervorul era un compartiment etanș. Dați-mi voie să vă rezum situația în câteva ecuații:

Ceară + oxigen + căldură = foc.

Foc + volum restricționat = bombă.

(Bombă + recoltator) x 4 = 1.000.000 ğ pentru Jazz.

Iar asta urma să se întâmple la mult timp după ce eu reveneam în siguranță în oraș. Puteau să examineze înregistrările video cât de amănunțit ar fi vrut, fiindcă n-aveau să-și dea seama cine eram. Și mai aveam un atu în mânecă…

Mi-am verificat afișajele. Trebuia să sper că dispozitivul lui Svoboda avea să funcționeze așa cum fusese conceput. El nu-mi înșelase niciodată așteptările, cel puțin până acum.

În coșciugul meu, dispozitivul pe care mi-l realizase Svoboda avea să se autoinițializeze. Îl poreclisem cu drag „alibiomat”. Îl conectasem la gizmoul meu înainte de a porni în această mică aventură.

Alibiomatul îmi apăsa ecranul gizmoului cu minielectrozi care aveau aceeași capacitanță ca degetele omenești.

El îmi introducea parola și începea să navigheze pe internet. Apela site-urile mele favorite de cancanuri saudite, câteva videoclipuri haioase și câteva forumuri de internet. Ba chiar expedia câteva e-mailuri pe care le compusesem din timp.

Nu era alibiul perfect, însă era destul de bun. Dacă cineva întreba unde fusesem, aș fi răspuns că fusesem acasă și că navigasem pe internet. Nici pe departe ceva neobișnuit. Iar jurnalele de date din gizmo și din rețeaua orașului mi-ar fi susținut afirmația.

M-am uitat la ceas. Toată procedura – de la atașarea hamacului, la instalarea dispozitivului ucigaș de recoltatoare – durase patruzeci și unu de minute. Se putea face! Aveam să ajung înapoi cu timp suficient la dispoziție. Un recoltator terminat, mai aveam trei.

M-am târât înapoi sub recoltatorul de acum sortit pieirii, mi-am colectat echipamentul și am ieșit. Am fost mereu atentă să nu fiu strivită de roțile gigantice. Chiar și în gravitația selenară, recoltatorul era îndeajuns de greu ca să mă turtească precum o boabă de strugure.

Bănuisem că următorul recoltator trebuia să fie la vreo sută de metri depărtare, pe periferia zonei de colectare. Era însă la *trei metri de nasul meu.* Ce dracu' căuta acolo?!

Nu săpa. Nu încărca. Se „uita" pur și simplu la mine, iar videocamerele de înaltă rezoluție i s-au refocalizat ușor când m-am ridicat. Putea să însemne un singur lucru: cineva din Sanchez Aluminum preluase controlul manual al utilajului.

Mă detectaseră.

> Dragă Jazz,
>
> Sunt foarte îngrijorat în privința ta. Nu am primit nicio veste de la tine de peste o lună. Nu mi-ai răspuns la niciun e-mail. Am găsit adresa de e-mail a tatălui tău pe site-ul lui de afaceri și l-am contactat. Nu știe unde ești și este de asemenea foarte îngrijorat.
>
> În cartea de contacte publice Artemis există șapte persoane cu numele Sean. Le-am contactat pe toate și niciuna nu era acel Sean care te cunoaște pe tine. Probabil că Sean al tău nu vrea ca datele lui să fie publice? Oricum, și aceea a fost o fundătură.

> Dragă Kelvin,
>
> Îmi pare rău că ți-ai făcut griji din cauza mea. Aș fi vrut să nu-l fi contactat pe tata.
>
> Lucrurile n-au mers prea grozav în ultima vreme. Luna trecută, Sean a fost vizitat de un grup furios. Vreo cincisprezece tipi. L-au bătut de l-au îndoit. El n-a vrut să sufle nicio vorbă după aceea, dar știu ce-a fost. Este o chestie pe care-o fac cei de-aici. Se numește „brigadă morală".

Unele lucruri îi scot realmente din sărite pe oameni. În asemenea măsură încât se organizează și te pedepsesc, chiar dacă n-ai încălcat nicio lege. Sean este un tip afemeiat – știu asta. Și știam c-a avut o mulțime de prietene.

Dar n-am știut că i-o trăgea uneia de paisprezece ani.

Aici trăiesc oameni de pe tot Pământul. Culturile diferite au și precepte morale sexuale foarte diferite, așa că în Artemis nu există reguli privind vârsta consimțământului. Câtă vreme nu-i un act silit, nu este viol. Iar fata consimțise.

Totuși, noi nu suntem sălbatici. Poate că n-o să fii deportat pe Pământ, dar în mod clar o să-ți iei niște șuturi. Presupun că unii dintre tipii ăia erau rude ale fetei. Nu știu.

Sunt o idioată, Kelvin. Cea mai mare idioată. Cum de nu l-am putut vedea pe Sean așa cum era? Eu n-am decât șaptesprezece ani și el a fost atras de mine din prima zi. Se dovedește acum că mă situez spre extremitatea mai vârstnică a preferințelor lui.

N-am unde să locuiesc. Nu mă pot întoarce la tata. Pur și simplu, nu pot. Incendiul ăla a distrus toate echipamentele pe care le cumpărase. Și a trebuit să plătească și pentru daunele suferite de incintă în sine. Acum nu-și mai poate extinde afacerea. Ce dracu’, abia dacă se poate menține pe linia de plutire. Cum să mă-ntorc la el după ce-am făcut așa ceva?

Mi-am ruinat tatăl cu prostia mea.

Și în felul ăsta m-am ruinat și pe mine. Când m-am despărțit de Sean, aveam câteva sute de gat pe numele meu. Doar cu atât nu puteam să închiriez o cameră. Nu puteam nici măcar să mănânc ceva de Doamne-ajută.

Trăiesc cu gunk. Mănânc zilnic gunk. Complet insipid, deoarece nu-mi pot permite extracte de arome. Și… oh, Doamne, Kelvin… n-am unde sta. Dorm pe unde apuc. În zone fără mulți oameni. La nivelurile de sus, unde-i groaznic de cald, ori la cele de jos, unde îngheți. Am furat o pătură din spălătoria unui

hotel doar ca să mă acopăr cu ceva în timpul somnului. Trebuie să-mi schimb locul în fiecare noapte, ca să mă feresc de Rudy. Este împotriva regulilor să fii om al străzii. Iar el mă vânează după incendiu. Se va folosi de orice pretext ca să scape de mine.

Dacă mă prinde, mă deportează în Arabia Saudită. Iar atunci voi fi falită, pe străzi și cu rău de gravitație. Trebuie neapărat să rămân aici.

Îmi pare rău că te-am împovărat cu toate astea, dar pur și simplu n-am pe nimeni cu care să vorbesc.

Să NU îmi oferi bani. Știu că ăsta va fi primul tău instinct, dar n-o face. Tu trebuie să te îngrijești de cele patru surori și de părinții tăi.

Dragă Jazz,

Nu știu ce să spun. Sunt devastat. Mi-aș dori să pot face ceva pentru tine.

Nici pe la mine lucrurile n-au fost prea grozave. Sora mea Halima a anunțat că este însărcinată. Tatăl se pare că este un fel de militar, dar ea nu-i știe nici măcar numele de familie. În curând va exista un prunc care trebuie îngrijit și asta ne cam strică planurile. Inițial eu trebuia să plătesc educația lui Halima, după care ea urma să plătească educația lui Kuki, iar eu să economisesc bani pentru pensia mamei și a tatii. După aceea Kuki urma să plătească educația lui Faith și așa mai departe. Însă acum Halima nu va face altceva decât să aibă grijă de copilul ei și noi va trebui s-o finanțăm. Mama și-a găsit un job ca vânzătoare într-un magazin alimentar din campusul CSK. Este prima slujbă pe care a avut-o în viața ei. Pare să-i placă, dar eu aș vrea să nu fie nevoită să muncească deloc.

Tata va trebui să lucreze încă mulți ani. Kuki spune acum că-și va găsi undeva un serviciu necalificat, ca să aducă bani. Însă astfel își vinde propriul viitor!

Ar trebui să vedem însă și aspectele plăcute. Halima va fi o mamă bună. Iar în curând în familia mea va apărea un copil pe care să-l iubim. Toți suntem sănătoși și ne avem unul pe celălalt.

Poate că ești pe străzi, dar cel puțin te afli pe străzile relativ curate și sigure din Artemis, nu într-un oraș de pe Pământ. Ai un serviciu și câștigi ceva bani. Sper să câștigi mai mult decât cheltuiești.

Sunt vremuri grele, prietena mea, totuși există o cale. Trebuie să existe. O vom găsi noi. Anunță-mă dacă există orice aș putea face pentru a te ajuta.

Capitolul 6

— OK, ăsta-i un rahat, m-am adresat recoltatorului.

Celelalte două recoltatoare porniseră de asemenea spre mine. Probabil ca să se asigure că nu puteam să mă ascund după o stâncă și să scap. Acum controlorii lor mă vedeau pe ecrane din mai multe unghiuri. Ce frumos!

Am aflat ulterior ce se întâmplase: bolovanul care-mi distrusese buteliile de oxigen căzuse destul de puternic și recoltatorul percepuse tremurul. Utilajele au în roți echipamente foarte sensibile, pentru a detecta vibrațiile din sol. De ce? Pentru că sapă în versanții unor munți. Dacă se produce o avalanșă, controlorii vor să știe imediat.

De aceea recoltatorul a trimis un semnal la bază, raportând tremurul. În centrul de comandă din Sanchez Aluminum, operatorii au examinat înregistrările video din cele două minute anterioare. Doreau să știe dacă un zid de moarte stâncoasă era pe punctul să le înghită recoltatorul de multe milioane de gat. Și… ia ghiciți ce au văzut? Pe mine, dispărând sub șasiu! De aceea au trimis alt recoltator, pentru a vedea ce naiba intenționam să fac.

Apoi i-au apelat pe experții AEV. Nu știu cum s-a desfășurat exact conversația, însă presupun că a fost ceva de felul următor:

Controlorii Sanchez: Hei! Ce faceți la recoltatorul nostru?!

Experții AEV: Noi nu facem nimic.

Sanchez: Păi, cineva face.

Experții AEV: O să ne ducem să-i tragem una peste ceafă. Nu pentru că ne-ar păsa de voi, ci pentru că dorim să ne păstrăm monopolul sufocant al AEV-urilor. Totodată, pentru că suntem niște afurisiți.

Așa că în clipa de față experții AEV formau o poteră care să mă târască înapoi în Artemis. Aveau să urmeze bătăile, deportarea, răul de gravitație în Riad și lucrurile urmau să meargă în general tot la vale.

Am stat să mă gândesc la noua situație. Era imposibil să revin în oraș înainte ca o gloată furioasă de experți AEV să pornească

în căutarea mea. Prin urmare, nu avea rost să abandonez. Puteam la fel de bine să termin treaba, înainte de-a începe jocul epic de-a v-ați ascunselea pe Lună.

Pentru deplasare rapidă, potera utiliza un rover de marfă. Vehiculele astea pot ajunge la viteza de zece kilometri pe oră. Drumul în ascensiune îl încetinea puțin. Hai să zicem șase kilometri pe oră. Așadar, dispuneam de o jumătate de oră până la sosirea lor.

Se terminase cu orice tentativă de subtilitate. Planul meu de a declanșa dezastrul după ce revenisem în oraș fusese spulberat. Sanchez urma să recheme toate recoltatoarele pentru inspecție. După aceea, mecanicii le examinau cu foarte multă atenție și anulau toată munculiță mea.

În următoarele treizeci de minute trebuia să distrug definitiv toate cele patru recoltatoare. Ca aspect pozitiv, controlorii Sanchez fuseseră într-atât de amabili încât să le aducă pe toate lângă mine.

Bun, să-ncepem cu-nceputul. Am luat din geantă un clește de tăiat sârma, am sărit pe recoltatorul care mă descoperise și m-am cățărat în vârf. Sistemele de comunicații primar și secundar erau montate ambele în punctul lui cel mai înalt, pentru asigurarea unei raze maxime. Recoltatorul (aflat acum sub control uman, desigur) s-a deplasat brusc înainte și înapoi – încercând probabil să mă scuture. Totuși, recoltatoarele nu sunt pur și simplu foarte rapide. Mi-am păstrat echilibrul cu ușurință și am lichidat toate cele patru antene. Erau ceva mai groase decât sârmele pentru care fusese conceput cleștele, dar am făcut-o. Recoltatorul s-a oprit imediat după retezarea ultimei antene. Dacă pierd legătura, recoltatoarele sunt programate să stea pe loc. N-am vrea s-o ia razna de capul lor cine știe pe unde, este?

Am sărit direct pe acoperișul celui mai apropiat recoltator – cel pe care tocmai îl transformasem cu meticulozitate într-o bombă cu ceas. Atâta muncă… degeaba. Of, of!

Țac, țac, țac, țac.

Celelalte două recoltatoare s-au retras.

— Nu, nu! am țipat eu.

Am sărit de pe acoperiș și am pornit în goană imediat ce am atins solul. Le-am ajuns cu ușurință.

Am suit în vârful celei de-a treia victime și am început să tai. La fel ca frățiorii săi, a înțepenit imediat ce a dispărut ultima antenă.

A trebuit să fug ceva mai mult ca să prind ultimul recoltator, totuși nu o distanță așa mare. Am tăiat trei antene și mă duceam spre a patra când flancul stâng al corpului mi-a explodat de durere și am zburat prin aer. Mă rog, nu prin „aer”. Prin vid. Ați înțeles ce vreau să spun.

Am căzut pe sol și m-am rostogolit.

— Hă? am spus.

Am avut nevoie de o secundă, dar am înțeles ce se întâmplase. *Căcăcioșii* din Sanchez puseseră recoltatorul să mă lovească cu cupa de încărcare frontală!

Nenorociții dracului! Mi-ar fi putut perfora costumul! Sigur că da, eu le distrugeam bunurile, dar nu *omori* pe cineva pentru asta, nu?!

Deci ne luptam acum, da?

Recoltatorul și-a coborât cupa la jumătatea înălțimii și a pornit spre mine.

M-am ridicat, am venit în fața videocamerei principale și i-am arătat degetul mijlociu. După aceea am spart-o cu cleștele pe care-l țineam în mâna cealaltă. Adio cu date vizuale pentru voi, nenorociților!

— Indiferent cine ai fi, știm că ești acolo, am auzit pe frecvența principală AEV.

Era Bob Lewis. La dracu’! Bineînțeles că ghilda avea să-l pună la conducerea poterii pe omul ei cel mai bun.

— Nu-ți îngreuna situația. Dacă va trebui să te imobilizăm fizic, riscându-ne propria siguranță, te vom face să plătești serios pentru asta.

Avea dreptate. Contrar celor prezentate în filmele cu spioni, lupta purtată într-un costum AEV este monumental de periculoasă. N-aveam nicio intenție să recurg la așa ceva. Dacă ajungeau la mine, mă predam pur și simplu. Totul devenise un joc de leapșă.

Câte o problemă pe rând. Mai întâi să rezolv amenințarea Recoltatorului Ucigaș. Fără videocamera frontală, se-nvârtea într-o parte și-n alta, încercând să mă găsească. Poate că roțile nu i se mișcau rapid, totuși puterea brută din spatele cupei de încărcare o putea bascula.

Cupa s-a izbit de sol la un metru în stânga mea. O apreciere bunicică, dar nu suficient de bună. Am sărit în cupă și m-am ghemuit. Îmi asumasem un risc major. Cupa avea senzori foarte sensibili pentru greutate și masa mea avea să fie detectată cu certitudine. Am sperat că persoana care controla utilajul nu era suficient de atentă.

Cupa s-a înălțat iarăși și în clipa aceea am sărit. Combinată cu mișcarea ascendentă a cupei, săritura mea a fost mult mai înaltă decât intenționasem.

— Rahat, am mormăit când am ajuns în vârful parabolei.

Cred că eram la vreo zece metri deasupra solului, dar n-o să știu niciodată cu exactitate. Știu doar că atunci când am aterizat pe acoperișul recoltatorului a fost cât pe-aici să-mi rup ambele picioare.

După o clipă de reflecție asupra înțelepciunii planului meu, m-am întins și am tăiat ultima antenă. Vehiculul a încremenit imediat.

— Ufff!

Pentru moment, le oprisem temporar pe toate. Acum trebuia să le opresc pentru totdeauna.

Am început cu cel pe care-l sabotasem deja. M-am suit pe flancul lui, așa cum făcusem anterior, și am deschis panoul siguranțelor. Am deschis apoi cutia cu releul meu și am bâjbâit peste setările de alarmă ale ceasului. Nu puteam apăsa butoanele, bineînțeles. Ceasul fusese conceput pentru degete umane, nu pentru mănuși AEV cu cârnăciori.

Bun, dacă nu puteam seta ora alarmei, aveam să folosesc o metodă mai puțin subtilă. Am deconectat ambele cleme-crocodil, am smuls releul dintre ele și le-am tăiat izolația de pe fire. După aceea am legat firele într-un nod grosolan și am reconectat clemele-crocodil la polii bateriei.

După care *am șters-o urgent.*

Prin îndepărtarea releului, creasem un dispozitiv nou, cunoscut simplu ca „sârmă”. Bateria fusese scurtcircuitată și acum *radia* pur și simplu căldură.

Am alergat într-o goană nebună până la cea mai apropiată stâncă și m-am ascuns în spatele ei. Nu s-a întâmplat nimic. Am tras cu ochiul pe după stâncă. Tot nimic.

— Hm, am zis. Poate c-ar fi trebuit…

Apoi recoltatorul a explodat. Pur și simplu... *a explodat.* O explozie cu mult, mult mai mare decât mă așteptasem. Șrapnel a zburat în toate părțile. Explozia a apăsat șasiul atât de violent de sol, încât a ricoșat în sus, a făcut o jumătate de tumbă și a aterizat pe acoperiș.

Crezusem că eram destul de departe de explozie, dar nu, nici vorbă. Bucăți de metal contorsionat au izbit stânca mea și fragmente mai mici au răpăit de sus.

— Așa e, am mormăit.

Uitasem să țin seama de alt explozibil care exista acolo: bateria cu celule de hidrogen. Tot hidrogenul ăla se întâlnise cu oxigenul la temperatură înaltă și avuseseră o discuție scurtă.

Stânca m-a protejat de explozia inițială, dar era inutilă în fața sfărâmăturilor ce se revărsau de sus. M-am târât rapid spre alt recoltator, în vreme ce în jurul meu irupeau trâmbe mici de praf. Nu uitați: aici nu există aer. Dacă ceva este aruncat spre cer, cade *cu aceeași viteză pe care a avut-o când a pornit.* Pur și simplu ploua cu gloanțe.

Printr-o baftă chioară, am ajuns teafără la recoltator și am rămas un timp dedesubtul lui. Am așteptat să înceteze furtuna, apoi am ieșit să-mi verific opera.

Recoltatorul-victimă era zob. Cu greu puteai spune că fusese cândva un vehicul. Șasiul era o epavă de metal deformat și cincizeci la sută din utilaj era acum distribuit aproape egal pe zona de colectare. M-am uitat la ceas. Totul durase zece minute. Nu era tocmai rău, dar trebuia să iuțesc pasul pentru celelalte trei.

Mai întâi însă, am examinat resturile exploziei, am găsit o tablă de vreo doi metri pătrați și am târât-o în spatele Stâncii Protectoare. Am rezemat-o pe o latură, ca să improvizez un adăpost rudimentar.

Așa! Teoretic, îmi făcusem o bază selenară. Am stat câteva minute în fortăreața mea, convertind și celelalte relee în simple cabluri pentru scurtcircuitare.

După aceea m-am apucat de al doilea recoltator. Cel puțin de data asta nu mai aveam nevoie de hamac. Recoltatorul nu mai pleca nicăieri.

Întrucât știam clenciul aprinderii suflaiului în vid, lucrurile au mers mult mai rapid. De asemenea, nu m-am obosit să-mi marchez mai întâi locul de tăiere. Am acționat pur și simplu din

memorie. Experiența îți iuțește într-adevăr mâna. Am găurit rezervorul, am instalat regulatorul și am umplut rezervorul cu aer.

Apoi am scurtcircuitat bateria, am alergat la tablă, m-am târât sub ea și am așteptat. Iar de data asta n-am mai tras cu ochiul ca o idioată.

Am simțit explozia prin intermediul solului și m-am pregătit pentru „ploaia terorii”. Oare tabla mea avea să fie destul de groasă?

În ea au apărut îndoituri. Erau de speriat, nu glumă, totuși tabla m-a apărat de grindină. Am așteptat până ce n-au mai apărut îndoituri, apoi m-am uitat la solul din jur să văd situația norișorilor de praf. Ar fi fost mult mai bine dacă aș fi putut auzi. Refuzul vidului de a transmite sunetele este o pacoste și jumătate.

M-am târât afară și nu m-a omorât nimic, așa că totul părea în ordine. Am ocolit stânca și am văzut alt recoltator distrus.

M-am uitat la ceasul din afișajele de pe braț. Mai trecuseră zece minute.

— La dracu’!

Dacă potera era eficientă, putea să ajungă aici în alte zece minute. Trebuia să mai distrug două recoltatoare. Dacă îl lăsam funcțional pe oricare dintre ele, Sanchez Aluminum tot ar fi putut exploata minereu, tot ar fi putut produce oxigen, iar Trond nu s-ar fi despărțit de milionul ăla de gat.

Pierdeam cel mai mult timp când trebuia să fug și să mă ascund de sfărâmături. Știam ce trebuia să fac… atâta doar că nu-mi plăcea deloc. Trebuia să le detonez simultan pe celelalte două utilaje.

Le-am pregătit pe ambele pentru super-explozie. Amândouă erau acum pline cu oxigen, panourile siguranțelor erau deschise, iar cablurile mele de scurtcircuitare atârnau de pe polul lor pozitiv.

Am pus sub unul dintre recoltatoare tot echipamentul de sudură. Acum mă grăbeam și nu puteam târî toate rahaturile alea după mine până acasă. În același timp însă, nu puteam îngădui să fie găsite obiecte pe care scria COMPANIA DE SUDURĂ BASHARA.

Eh… Un milion de gat. Puteam să-i cumpăr scule noi. Scule *mai bune.*

Am rămas lângă un recoltator și l-am privit pe celălalt, aflat la douăzeci de metri distanță. Avea să fie dificil. O părticică rațională, de mult uitată, a creierului meu a chițăit. Oare chiar era o idee bună să fac ceea ce intenționam? (Un milion de gat.) Da! Mă simt minunat!

Am scurtcircuitat o baterie, am alergat până la celălalt recoltator și am scurtcircuitat-o și pe a lui. Aproape că ajunsesem la adăpost când a detonat primul.

Aproape…

Peisajul din față a strălucit orbitor odată cu explozia. Trâmbe de praf s-au ridicat în jurul meu când fragmente de recoltator au dat ascultare disciplinat legilor fizicii. Nu mai aveam timp să ocolesc stânca. Pe jumătate m-am cățărat, pe jumătate am sărit peste ea. Am încercat să execut o ghemuire care să fie urmată de o tumbă grațioasă, dar am sfârșit mai degrabă printr-o cădere dublată de un fâlfâit disperat din brațe.

— Ai văzut?! am auzit un glas în radio.

— Emiți pe Comun, i-a atras atenția Bob.

— Rahat!

Membrii poterii comunicaseră între ei pe altă frecvență, ca să nu-i pot auzi. Insul ăla greșise pentru o clipă. Acum știam că văzuseră explozia. Erau aproape.

Am așteptat-o pe a doua, dar n-a mai avut loc. Când am devenit destul de curajoasă, am tras cu ochiul pe după stâncă și am văzut un recoltator nevătămat.

— Ce pi…, am început și apoi am zărit.

Supraviețuitorul era ciuruit de lovituri superficiale cauzate de cealaltă explozie. Un șrapnel îmi retezase în două cablul de scurtcircuitare. Cele două bucăți atârnau de polii lor. Bateria nu mai era scurtcircuitată și nu avusese timp să se încingă suficient ca să declanșeze explozia.

Am zărit o sclipire în capătul opus al zonei de colectare. Sosiseră experții AEV. M-am întors către recoltatorul rămas. Cincisprezece metri până la el, plus timpul necesar reparării cablului. Apoi am privit iarăși spre sclipire – acum era identificabilă ca fiind un rover, la numai o sută de metri distanță și apropiindu-se rapid.

N-aș fi reușit. Aveau să ajungă imediat la mine. Trebuia să abandonez recoltatorul ăla.

— Rahat!

Știam că era decizia corectă, dar nu însemna că trebuia să-mi și placă. Am fugit de la locul faptei.

Fuga de alți oameni prezintă o mică problemă pe Lună. Urmele lăsate sunt foarte evidente. Am ieșit în linie dreaptă din zona de colectare, lăsând niște urme țipătoare la cer, care puteau fi zărite de orice idiot. N-ai cum să ocolești chestia asta. Toată porțiunea respectivă fusese golită de mult timp de absolut orice, cu excepția prafului.

După ce am ajuns pe teren normal, dispuneam și de alte opțiuni; poalele dealurilor abundă în roci, de la dimensiunea unor pietricele, până la bolovani impresionanți.

Am pășit pe o piatră și am sărit pe cea mai apropiată de ea. Apoi pe vecina ei și tot așa. În următoarele douăzeci de minute mi-am continuat jocul ăsta de-a șotronul combinat cu „Atenție, lavă sub picioare”. N-am călcat nici măcar o dată pe solul cu praf. Ia-ncearcă să urmărești și pista *asta,* Bob!

Etapa următoare a fost compusă din părți egale de plictiseală și de stres. Trebuia să parcurg câțiva kilometri și în tot acel timp mă uitam peste umăr. Potera și-ar fi dat seama rapid că reveneam spre casă. Atunci avea să sară în rover și să mă ajungă.

Urma să meargă pe drumul cel mai scurt spre Artemis (așa speram), așa că eu am ales unul ocolitor. Nimic care să fie în linie dreaptă. Orașul se găsea la numai trei kilometri de zona de colectare, dar eu am parcurs cinci kilometri pe ruta mea dement de întortocheată. Peisajul stâncos al poalelor dealurilor oferea o sumedenie de stânci și de taluzuri care să blocheze orice vizualizare directă a mea.

A mers. Nu știu ce rută a ales potera, dar n-a dat deloc ochii cu mine.

Într-un final am ajuns la baza dealurilor Moltke. Marea Liniștii se întindea până la orizont. Artemis strălucea în depărtare, probabil la vreo doi kilometri. Mi-am stăpânit sentimentul neplăcut ce însoțea înțelegerea izolării mele. În clipa asta n-aveam timp de asemenea rahaturi.

Îmi trebuia o strategie nouă. De acum nu mai puteam înainta folosind tehnica șotronului. Un șes vast de praf cenușiu mă separa de casă. Și nu numai că aș fi lăsat urme, ci aș fi fost vizibilă pe o rază de câțiva kilometri.

Era momentul să iau o pauză. Deocamdată, cel puțin, nu eram în câmp deschis. Am găsit o stâncă potrivită și am stat în umbra ei. Mi-am stins toate ledurile, chiar și pe cele din cască, și mi-am acoperit afișajele de pe braț cu bandă adezivă.

Pe Lună, umbrele sunt negre și perfect conturate. Absența aerului înseamnă absența difuziei luminii. Eu însă nu mă găseam în beznă totală. Razele soarelui se reflectau din stâncile apropiate, din sol, din dealuri și așa mai departe, iar o parte din lumina aceea se furișa peste mine. Cu toate acestea, eram practic invizibilă prin comparație cu strălucirea peisajului.

Am întors capul spre mamelonul pentru apă și am sorbit vreo jumătate de litru. În costumele AEV, transpiri, nu glumă.

Era bine că făcusem o pauză. După cinci minute de odihnă, am zărit potera care revenea în oraș. Se găsea la ceva depărtare de mine – pe ruta în linie dreaptă spre oraș.

În roverul conceput pentru patru pasageri se înghesuiseră șapte experți AEV. Părea ca o mașină din comediile mute de altă dată, care gonea pe șes. Judecând după jerba de praf ridicată în urmă, se deplasa cu viteză maximă. Cu viteza aceea pe terenul neregulat, nu aveau nicio șansă să mă zărească. Ce dracu' aveau în minte?

— Ah, să-mi bag picioarele, am murmurat.

Nu era nevoie să mă găsească. Trebuiau pur și simplu să ajungă înaintea mea la oraș. După aceea puteau păzi toate sasurile. Într-un final urma să rămân fără aer și trebuia să mă predau.

— Rahat! Fir-ar al dracului! Proasto! Cretino!

Este important să variezi înjurăturile. Dacă o folosești prea des doar pe aceeași, își pierde din forță. Am mai spumegat un timp în costum, după care m-am calmat și am început să fac planuri.

Bun, situația era naspa, dar prezenta și avantaje. Ei urmau să ajungă înaintea mea în oraș. Perfect! Dar asta însemna că n-aveau să patruleze în căutarea mea prin Marea Liniștii. Fusesem stresată de furișarea peste șes, însă acum problema aceea dispăruse.

M-am ridicat, mi-am reaprins ledurile și am îndepărtat banda adezivă de pe afișaje.

În fiecare sas avea să păzească un expert AEV. Și ei n-o să stea pur și simplu înăuntru. Nu, urmau să fie afară, de unde puteau să mă zărească venind și să dea alarma.

Aveam un plan, însă mai întâi trebuia să ajung lângă oraș în sine. Aceea era prima etapă.

Sasul lui Conrad era orientat spre nord, sasul de marfă al Docului Tranquillitatis din Bean dădea spre nord-vest, Portul de Intrare din Aldrin – către est, iar sasul ȘASI din Armstrong era orientat spre sud-est. Prin urmare, sud-vestul ar fi fost cea mai mare „pată oarbă” din acoperirea lor.

Am țopăit vreo oră prin pustiul cenușiu, descriind o rută largă și circulară, pentru a mă apropia din direcția cuvenită. Am fost mereu cu ochii în patru, din clipa în care domurile au crescut deasupra orizontului. Ultima sută de metri a însemnat stres în stare pură. După ce am ajuns în umbra Bulei Shepard, m-am simțit mult mai în siguranță. Era greu să fiu detectată în beznă.

Într-un final m-am rezemat de carcasa lui Shepard și am slobozit un suspin de ușurare.

Bun. Ajunsesem la oraș. Acum, toată șmecheria era să intru.

Nu puteam merge pe perimetrul orașului ca să ajung acolo unde trebuia să ajung. Aș fi fost zărită cu certitudine. Era momentul să acționez ca Bic și să folosesc mânerele prevăzute pentru întreținere.

Mânerele acelea fuseseră proiectate pentru a fi utilizate de oameni aflați în costume AEV – aveau lățimea perfectă pentru a fi prinse de mănuși gigantice. Mi-au trebuit numai zece minute ca să urc pe emisferă. Odată ce am ajuns în vârf, m-am ghemuit. Nu pentru că m-ar fi îngrijorat experții AEV; ei ar fi fost mult prea aproape de celelalte bule ca să mă poată zări. Nu, problema mea era una de geografie esențială. Shepard și Aldrin sunt separate doar de Armstrong, iar Armstrong n-are decât jumătate din înălțimea lor. Așa că, în clipa asta, puteam fi văzută de absolut oricine din Parcul Aldrin.

Era încă dimineață destul de devreme, așa că speram ca în parc să nu fie prea mulți vizitatori. În plus, oricine m-ar fi văzut ar fi crezut probabil că eram un lucrător de întreținere care-și făcea treaba. Și totuși… continuam să fiu o infractoare și preferam să nu fiu observată.

Am coborât pe cealaltă parte a lui Shepard, pe tunelul conector care o lega de Armstrong. Să nu credeți c-a fost cine știe ce minune a gimnasticii. Tunelul este lat de trei metri.

După ce am ajuns la Bula Armstrong, am escaladat-o și pe ea. Deoarece e mai scundă, m-am cățărat considerabil mai rapid decât pe Shepard. Apoi am traversat pe conectorul Armstrong-Aldrin.

Aldrin a fost mai dificilă. Am suit o parte, dar n-am putut ajunge până în vârf. Mai exact, aș fi *putut,* dar n-am făcut-o. Una este să te-nvârți în jurul carcasei unei bule, dar dacă m-aș fi urcat pe sticla Parcului Aldrin, chiar pe sub nasurile oamenilor, aș fi arcuit câteva sprâncene. „Mami, ce caută Omul-Păianjen pe Lună?” – nu, mulțumesc!

De aceea m-am oprit cam la jumătatea înălțimii – imediat sub panourile din sticlă – și de acolo m-am deplasat în lateral, trecând de la un mâner la altul, ca să ocolesc bula. În scurt timp, în fața ochilor mi-a apărut Portul de Intrare. Cel mai aproape de mine se afla anticamera cu șine unde vagoanele se conectau la port. Pe moment însă, aici nu se afla niciun tren. Lângă ea era ușa circulară uriașă spre sasul de marfă.

Bob Lewis a ieșit din nișa pentru tren.

— Rahat! am șuierat.

Fusesem atât de atentă când mersesem pe circumferința lui Aldrin! Mă deplasasem foarte încet, tocmai pentru ca să pot zări orice expert AEV înainte ca el să mă poată vedea. Dar nu știusem că Bob era *înăuntrul* nișei ăleia blestemate! *Trișezi,* Bob!

Era în patrulare. Odată soldat, mereu soldat. Încă nu ridicase ochii, dar avea s-o facă în curând. Dispuneam de o secundă, hai, de două secunde, ca să reacționez în vreun fel.

Am dat drumul mânerelor și am lunecat pe dom în jos. Am încercat să-mi îndrept tălpile spre sol – poate că dacă aterizam corect aș fi putut controla impactul. N-a fost însă cazul. Nu! N-am un simț al balansării prea dezvoltat. M-am ales cu tot ce putea fi mai rău: am izbit solul violent și complet dezechilibrată.

Ce să mai... Am aterizat ca un sac de cartofi. Totuși, am făcut-o de cealaltă parte a nișei și nu mi-am rupt nimic. Mare noroc că sunetul nu se propagă prin vid, pentru că Bob ar fi auzit cu siguranță căzătura aia. În fine! Un succes stângaci și jenant rămâne un succes.

Am îmbrățișat peretele lui Aldrin și m-am îndepărtat tiptil de port, până nu l-am mai putut zări pe Bob. Nu știam unde avea să-l ducă în continuare „traseul de patrulare”, dar știam că nu se va îndepărta mult de sasul portului. Am continuat până m-am îndepărtat binișor de port și după aceea m-am așezat, rezemându-mă cu spatele de bulă.

Apoi am așteptat. Din noua mea poziție nu puteam zări alcovul trenului, dar puteam vedea șinele care plecau din oraș.

Trenul a apărut la orizont după o jumătate de oră. Din cauza razei mici a Lunii, orizontul nostru se află la numai doi kilometri și jumătate depărtare, așa că nu dispuneam de mult timp până ajungea în stație.

Am așteptat să intre în nișă și să se conecteze la port. După aceea am înaintat tiptil pe partea mea de nișă.

Acesta era primul tren al zilei. Majoritatea pasagerilor o formau lucrătorii din Centrul pentru Vizitatori în sine. Ei s-au îmbarcat rapid și trenul a fost gata pentru călătoria de întoarcere.

A ieșit din nișă. Un vehicul de dimensiunile lui are nevoie de ceva timp ca să prindă viteză, așa că deocamdată nu mergea foarte repede.

Am sărit înainte și m-am prins de aripa roții frontale. Nu era priza cea mai grozavă, dar m-am ținut cu toată puterea. Trenul m-a târât după el și picioarele mi-au ricoșat de pe teren. Perfect, poate că nu era planul cel mai bun pe care-l concepusem vreodată, însă punea un tren între mine și Bob, iar asta era tot ce-mi doream.

Trenul a accelerat, mai repede, și mai repede. M-am ținut din răsputeri. La viteza asta, orice piatră ascuțită îmi putea perfora costumul. Nu puteam să atârn așa tot drumul. Trebuia să-mi pun picioarele undeva.

Am ridicat mâna și am prins rama unei ferestre, cu speranța că lângă ea nu stătea nimeni. M-am tras în sus și am pus picioarele pe aripa roții. Am vrut să mă uit pe fereastră, ca să văd dacă fusesem observată, dar am rezistat imboldului. Poate că oamenii n-ar fi remarcat câteva degete pe rama exterioară a unei ferestre, dar probabil că ar fi sesizat o ditamai casca de costum AEV.

M-am străduit să nu mă clintesc. Ar fi fost destul de sinistru pentru cei din tren să audă zgomote provenite din spatele

peretelui. Atacul Femeii Selenare care a Luat Decizii Proaste în Viață.

Am parcurs ruta lungă spre Centrul pentru Vizitatori. Probabil că de acum mi-ați priceput planul. Potera păzea toate sasurile din *Artemis,* dar se gândise să-l păzească și pe cel al Centrului pentru Vizitatori?

Și chiar dacă se gândise, nu putea să ajungă înaintea mea acolo. Ăsta era primul tren.

Călătoria a durat patruzeci de minute. Am izbutit să stau destul de confortabil pe aripa roții. Nu era chiar foarte rău.

Am petrecut timpul reflectând la viitorul meu. O dădusem în bară, chiar dacă reușeam să intru fără să fiu prinsă. Trond mă angajase să distrug patru recoltatoare. Eu detonasem numai trei. Inginerii lui Sanchez aveau să repare ceea ce stricasem la al patrulea și să-l trimită înapoi la colectat. Producția scădea, însă putea furniza cota de oxigen.

Trond n-avea să mă plătească pentru fiascoul ăsta și nu-l puteam învinui. Nu numai că dădusem greș, dar îi îngreunasem și lui situația. Acum Sanchez Aluminum știa că cineva dorea să-i scoată din competiție.

— La naiba…, am murmurat și stomacul mi s-a făcut ghem.

Trenul a încetinit, apropiindu-se de Centrul pentru Vizitatori. Am sărit de pe aripă și m-am împleticit câțiva pași până m-am oprit, în vreme ce trenul a continuat spre nișa lui.

Am țopăit până la Centrul pentru Vizitatori și am mers pe lângă domul său. *Eagle* mi-a apărut în raza vizuală când am ocolit carcasa. Părea aproape dezaprobator. *Țț*! *Echipajul meu n-ar fi făcut niciodată un asemenea rahat.*

După care mi s-a înfățișat o imagine minunată. Sasul AEV era complet nepăzit!

La naiba, da!

M-am repezit spre sas și am deschis ușa exterioară, am pășit înăuntru și am închis ușa după mine. Am răsucit ventilul de represurizare și am auzit șuieratul glorios al aerului care venea spre mine din toate direcțiile.

Deși mă grăbeam, am așteptat să fie purificat. Ce dracu’, poate că eram contrabandistă, sabotoare și o distrusă complet, dar nu mi-aș fi lăsat niciodată murdar costumul AEV.

Purificarea s-a încheiat și am fost curată ca lacrima.

Înapoi în oraș! Acum trebuia să găsesc un loc în Centrul pentru Vizitatori în care să-mi ascund echipamentul AEV, însă asta nu era o problemă. Puteam să-l ascund în oricât de multe dulăpioare pentru turiști ar fi fost necesar, pentru ca să revin ulterior cu un container mare. Doar sunt comisionară – voi spune că sosisem pentru preluarea unui colet. Nici măcar n-ar fi părut ciudat.

Am deschis ușa interioară a sasului și am pășit spre salvare.

Atât doar că dincolo de prag nu mă aștepta salvarea. Mă aștepta rahatul. Am pășit în rahat. Zâmbetul de pe chip mi s-a transformat rapid într-o expresie de tipul „crap recent pescuit”.

În anticameră stătea Dale, cu brațele încrucișate pe piept și cu un rânjet mulțumit pe față.

Dragă Jazz,

Ești bine? Am fost îngrijorat. Nu mai știu nimic de tine de câteva săptămâni.

Dragă Kevin,

Îmi pare rău, dar am fost nevoită să-mi închid serviciul de gizmo pentru un timp, ca să fac economii. Acum l-am reactivat. A fost nașpa. Dar încep să ies la liman.

Am un prieten nou. La răstimpuri, pun deoparte suficienți bani cât să-mi cumpăr o bere într-o bodegă prăpădită din Conrad. Știu că-i o prostie să cheltuiești bani pe băutură când trăiești pe străzi, însă băutura face suportabilă situația mea.

Oricum, aici e un client vechi pe nume Dale. El e expert AEV și lucrează în principal în Centrul pentru Vizitatori Apollo 11. Face AEV-uri cu turiștii, chestii de-astea.

Am ajuns să stăm de vorbă și, nu știu de ce, am sfârșit prin a-i povesti problemele mele. A fost șocat de situația mea aiurea și s-a oferit să-mi împrumute niște bani. Am bănuit că era o manevră să mă bage-n patul lui, așa că l-am refuzat. N-am nicio problemă cu prostituatele, dar nu vreau să devin una dintre ele.

El s-a jurat însă că nu voia decât să mă ajute ca prieten. Să accept banii ăia a fost lucrul cel mai greu pe care l-am făcut vreodată. Dar chiar n-aveam alternativă.

Oricum, am avut doar atât cât să plătesc garanția și prima lună de chirie pentru o capsulă-domiciliu. I-atât de mică, încât trebuie să ies afară ca să-mi schimb gândurile (asta a fost o glumiță!), dar cel puțin am o casă. Iar Dale s-a ținut de cuvânt și n-a așteptat niciodată altceva din partea mea la schimb. Un adevărat gentleman.

Și, crede-mă sau nu, chiar am început să ies cu un băiat. Îl cheamă Tyler. Suntem abia la început, dar el e foarte dulce. E puțin timid, politicos cu toți și foarte strict în privința regulilor. Așadar, opusul meu din

toate punctele de vedere. Ne-nțelegem însă de minune. O să vedem ce va fi mai încolo.

Știi ceva? Am fost tare egoistă în ultima vreme. Am fost atât de concentrată asupra mea, că nici măcar n-am mai întrebat despre tine. Cum merge?

Dragă Jazz,

Bravo ție! M-am temut că experiența pe care ai avut-o cu Sean te va îndepărta pentru totdeauna de bărbați. Ai văzut? Nu suntem toți chiar așa răi.

Eu am slujba la CSK, pentru care sunt foarte recunoscător. Ba chiar am fost promovat. Acum sunt instruit ca încărcător-șef. Peste două luni, voi fi încărcător-șef pe deplin și voi primi și o creștere de salariu.

Halima este în luna a șasea de sarcină și toți ne pregătim pentru prunc. Am pus la punct un sistem de rotație, astfel ca, în timp ce ea continuă școala, celelalte surori să stea pe rând cu copilul. Mama, tata și cu mine vom continua să lucrăm. Tata era gata-gata să se pensioneze, însă acum va trebui să muncească minimum alți cinci ani. Ce alternativă avem? Altfel pur și simplu nu ne ajung banii.

Dragă Kelvin,

Ești instruit ca încărcător-șef? Asta înseamnă că uneori te ocupi de containere de marfă fără să fii supravegheat? Întreb asta pentru că în Artemis sunt foarte mulți oameni care fumează.

Dragă Jazz,

Sunt numai urechi…

Capitolul 7

M-am holbat la Dale de parcă îi crescuse un peleu în frunte.

— Cum…?

— Cum altfel ai fi procedat tu? Mi-a luat casca din mâinile care nu i s-au împotrivit. Ai presupus că potera va acoperi toate intrările în Artemis. În felul ăsta rămânea doar Centrul pentru Vizitatori.

— Tu de ce nu ești cu potera?

— Ba sunt, dar m-am oferit voluntar să păzesc Centrul pentru Vizitatori. Aș fi fost mai devreme aici, dar ăsta a fost primul tren care a plecat. Ținând seama de momentul apariției tale, probabil c-am călătorit cu același vehicul.

Rahat! Ce să zic, mare geniu criminal mai eram și eu!

Dale mi-a așezat casca pe o banchetă, apoi mi-a luat mâna și a desfăcut etanșarea mănușii. A rotit mănușa din încheietură și a scos-o.

— De data asta ai mers prea departe, Jazz. Mult prea departe.

— Ce vrei acum, să-mi ții o prelegere morală?

El a clătinat din cap.

— Ai de gând să renunți vreodată la asta?

— De ce aș face-o?

A dat ochii peste cap.

— Tyler este gay, Jazz. Gay ca Oscar Wilde, purtând paiete și mergând cu un pudel roz, cu o diademă pe cap.

— Pudelul are o diademă?

— Nu, mă refeream la Oscar Wilde…

— Da, da, așa-i mai logic. Oricum, du-te dracului!

Dale a suspinat.

— N-ar fi mers niciodată între voi doi. Niciodată!

— Și de-aia este OK pentru tine să ți-o pui cu prietenul meu?

— Nu, a răspuns el încet. Mi-a scos și cealaltă mănușă și a așezat-o pe banchetă. N-ar fi trebuit să ne-o punem în timp ce voi doi erați încă împreună. Eu eram îndrăgostit, iar el era derutat, dar asta nu-i o scuză. N-a fost corect.

Mi-am ferit privirea.

— Totuși nu te-ai oprit.

— Da, așa-i. Mi-am trădat prietena cea mai bună. Dacă tu crezi că asta nu mă roade pe dinăuntru, înseamnă că nu mă cunoști.

— Bietul de tine!

S-a strâmbat.

— Să știi că nu eu l-am racolat. Dacă n-aș fi fost eu, te-ar fi părăsit din proprie inițiativă. Niciodată n-ar fi fost fericit cu o femeie. Asta n-are nicio legătură cu tine, personal. Știi asta, da?

N-am răspuns. Nu greșea, totuși n-aveam chef să ascult. Mi-a făcut semn să mă întorc. M-am executat și Dale mi-a detașat ranița sistemului de susținere a vieții.

— Nu vrei să-ți anunți amicii din AEV că m-ai prins?

El a așezat cu grijă ranița pe banchetă.

— Jazz, asta-i o chestie importantă. Nu va fi doar o mustrare sau o bătaie. Poți să fii deportată. Ai detonat recoltatoarele lui Sanchez Aluminum. De ce dracu-ai făcut-o?

— Ce-ți pasă ție?

— Încă țin la tine. Ani de zile, ai fost prietena mea cea mai bună. Nu regret că m-am îndrăgostit de Tyler, dar știu că n-am procedat bine.

— Mersi, am zis. Când n-o să pot dormi nopțile fiindcă știu că i-o pui singurului bărbat pe care l-am iubit vreodată, o să-mi amintesc că te simți vinovat. O să mă simt mult mai bine.

— A trecut un an. Când îți expiră garanția de victimă?

— Mai du-te dracului!

S-a rezemat de perete și a fixat cu ochii tavanul.

— Jazz, dă-mi un motiv pentru care să nu chem potera AEV. Orice.

Am silit logica să răzbată prin vârtejul amețitor de furie din creierul meu. Trebuia să fiu o fată cu capul pe umeri – măcar pentru un minut. Nu trebuia să-mi placă neapărat, dar trebuia s-o fac.

— O să-ți dau o sută de mii de gat.

Nu aveam 100.000 ğ. Însă i-aș fi căpătat dacă puteam distruge ultimul recoltator.

El a arcuit o sprânceană.

— Da, ăsta-i un motiv destul de bun. Ce dracu’ se-ntâmplă?

Am clătinat din cap.

— Nu pune întrebări.

— Ai necazuri?

— Asta-i o întrebare.

— Bun, bun. A încrucișat brațele pe piept. Ce facem cu potera?

— Ei știu că-i vorba despre mine?

— Nu.

— Atunci nu trebuie să faci nimic. Pur și simplu, uită că m-ai văzut aici.

— Jazz, în tot orașul ăsta există doar patruzeci de oameni care au costume AEV. Ăsta-i un număr mic de investigat. Și să fii convinsă că experții AEV *vor investiga.* Ca să nu mai amintesc de Rudy.

— În privința aia am un plan de rezervă. Tu nu trebuie să faci nimic altceva decât să-ți ții gura.

A căzut pe gânduri. După aceea mi-a surâs.

— Ține-ți banii. Vreau altceva: vreau să fim din nou prieteni.

— O sută cincizeci de miare, am propus.

— O seară pe săptămână. Tu și cu mine în Hartnell's. Ca-n vremurile bune.

— Nu, am spus. Fie-mi iei banii, fie mă dai pe mâna AEV.

— Jazz, eu încerc să cooperez, dar nu-nseamnă că-ți dau voie să mă joci pe degete. Nu vreau bani. Vreau să restabilim o legătură. Ori asta, ori nimic.

— Su…, am început, dar mi-am oprit „ge-o" în gât.

În clipa aceea mi-am descoperit o limită a mândriei. El îmi putea distruge viață printr-un apel cu gizmoul. N-aveam de ales.

— … per, am terminat. O dată pe săptămână. Dar asta nu-nseamnă că suntem prieteni.

Dale a slobozit un oftat adânc de ușurare.

— Slavă Domnului! Nu doream să-ți fac rău.

— Mi-ai făcut deja.

A făcut o grimasă la aluzia mea. Asta era bine.

El și-a scos gizmoul și a tastat.

— Bob? Mai sunteți acolo? Bine, doar verificam. Eu sunt în Centrul pentru Vizitatori și-mi pun costumul… Da, am luat primul tren. Am căutat prin tot Centrul. Nu-i nimeni – doar eu și doi lucrători care-și încep ziua de muncă.

A ascultat o vreme, după care a zis:

— Bine. O să ies în cincisprezece minute… bun, o să transmit când ajung afară.

A închis.

— Bun, atunci eu plec în căutarea sabotorului misterios.
— Distracție plăcută!
— Marți seara, la opt, în Hartnell’s.
— Bine, am mormăit.
Cu ajutorul lui Dale mi-am scos costumul. După aceea l-am ajutat pe el să se echipeze.

•

Când am ajuns acasă, m-am lăsat să cad pe spate. Dumnezeule, eram ruptă! Până și coșciugul meu de rahat părea confortabil. Am decuplat alibiomatul de la gizmo. Am verificat istoricul Web și e-mailul. Dispozitivul își făcuse treaba.

Am suspinat ușurată. Scăpasem basma curată. Cumva. Mă puteam aștepta să fiu luată la întrebări de Rudy și de ghildă, dar povestea îmi era bine pusă la punct.

Pe gizmo mă aștepta un mesaj de la Trond: „Din ultima livrare făcută lipsea un articol”.

I-am răspuns: „Scuze pentru întârziere. Chiar acum mă ocup de ultimul colet”.

„Am înțeles”.

Aveam nevoie de un plan pentru acel ultim recoltator înainte de a vorbi din nou cu Trond. Dar ce naiba puteam face? Sosise momentul pentru alt plan. Nu știam ce formă va lua, însă trebuia să mă gândesc la ceva.

Tot ce știu este că m-am trezit dintr-o moțăială neprogramată. Aveam ghetele în picioare și țineam gizmoul în mână. Cred că mă ajunseseră din urmă oboseala din timpul zilei și somnul de rahat din noaptea trecută. M-am uitat la ceas și am văzut că dormisem patru ore.

Ei bine, cel puțin eram reînviorată.

•

Pentru aproape o oră am dat ture în jurul Solului Conrad. N-o făceam pentru sănătatea mea. Trebuia să intru în anticamera sasului Conrad fără să fiu observată.

Bic continua să fie într-un dulăpior din anticamera aceea. Îi promisesem lui Zsóka că i-l voi înapoia în cel mult două zile și termenul acela se apropia rapid. Însă de fiecare dată când treceam pe lângă blestematul de sas cineva era în apropiere. Așa că-mi vedeam de drum și mai dădeam un tur.

De asemenea, doream să mă țin departe de Ghilda AEV pentru o vreme. După cinci ore, abandonaseră căutarea.

Probabil că în clipa de față îi investigau pe toți cei cu acces la un costum AEV. Eu aveam ca alibi activitatea de pe gizmo, dar preferam să nu răspund deloc la întrebări. Mai bine să nu interacționez cu cei din preajma sasului.

După patru ture întregi, am prins în sfârșit o fereastră când nu era nimeni în preajmă. M-am repezit înăuntru, mi-am fluturat gizmoul ca să deschid dulăpiorul, l-am înhățat pe Bic și telecomanda, apoi am șters-o naibii de-acolo.

Când am ieșit din anticameră, purtam pe chip un surâs mic și satisfăcut de sine. Comisesem crima perfectă. Iar apoi m-am ciocnit de Rudy.

A fost ca și cum m-aș fi ciocnit de un perete din cărămidă. De fapt, n-a fost tocmai așa. Dacă ai viteză suficient de mare, ai putea deteriora un perete din cărămidă. Am scăpat cutia Bicului, pentru că sunt o idioată neîndemânatică.

Rudy a privit-o o clipă cum cădea, după care a prins-o cu ușurință printr-un gest nepăsător.

— Bună, Jazz, a zis el. Te căutam.

— N-o să cad vie-n mâinile tale, gabore, i-am răspuns.

El a privit cutia.

— Ce-i ăsta, un robot de inspecție pentru carcase? La ce-ți trebuie ție?

— Igienă feminină. N-ai înțelege tu.

Mi l-a restituit.

— Trebuie să stăm de vorbă.

L-am îndesat pe Bic sub braț.

— Ai auzit vreodată de gizmouri? Cu ele poți vorbi cu alți oameni, *oriunde* ar fi ei.

— Suspectez că nu mi-ai fi răspuns dacă te-aș fi apelat.

— Ah, am zis, știi și tu cum este – mă emoționez când mă sună un tip arătos. Oricum, mi-a făcut plăcere să ne întâlnim.

Am trecut pe lângă el. Mă așteptasem să mă prindă de braț sau altceva de felul acela, dar a mers pur și simplu alături de mine.

— Știi de ce sunt aici, nu-i așa?

— Habar n-am, am spus. E ceva specific canadian? Trebuie să-ți ceri scuze pentru rahaturi care nu-s din vina ta? Sau să ții ușa deschisă pentru cineva care se află la douăzeci de metri depărtare?

— Presupun că ai auzit de recoltatoarele Sanchez.

— Te referi la prima știre de pe toate site-urile locale? Da, am auzit de ele.

Și-a încrucișat mâinile la spate.

— Tu ai făcut-o?

Am afișat cea mai bună expresie de șoc din dotare.

— De ce să fi făcut așa ceva?

— Asta ar fi fost următoarea mea întrebare.

— M-a acuzat cineva de asta?

Rudy a clătinat din cap.

— Nu, dar eu sunt atent la tot ce se-ntâmplă în orașul meu. Tu ai un costum AEV și ești o delincventă. Pare un loc bun din care să-mi încep investigația.

— Am fost toată noaptea-n coșciug, am spus. Dacă nu mă crezi, poți să verifici activitatea gizmoului meu. Prin prezenta îți dau permisiunea s-o verifici… ca să te scutesc de a-i cere autorizația respectivă administratoarei Ngugi.

— O să te cred pe cuvânt, a zis el. Am fost totodată solicitat de Bob Lewis din Ghilda AEV. El vrea să știe unde au fost azi-noapte toți posesorii de costume AEV. Îmi acorzi permisiunea să-i transmit datele tale?

— Da. Dă-i drumul. Asta ar trebui să liniștească lucrurile.

— Poate pentru Bob, a spus el. Eu sunt însă o fire mai suspicioasă. Doar pentru că *gizmoul* tău a fost toată noaptea în coșciugul tău nu-nseamnă că și *tu* ai fost acolo. Ai vreun martor?

— Nu. Contrar credinței populare, obișnuiesc să dorm singură.

El a ridicat dintr-o sprânceană.

— Cei din Sanchez Aluminum sunt furioși. Și Ghilda AEV este nemulțumită.

— Nu-i problema mea.

Am dat un colț fără niciun avertisment, pentru a-l pune pe picior greșit, dar nu s-a dat bătut. Probabil că intuise că voi proceda așa.

Un dobitoc.

— Uite care-i treaba, a zis el și și-a scos gizmoul. Îți plătesc o sută de gat ca să-mi spui adevărul.

— Ce… ha?

M-am oprit brusc.

A tastat pe gizmo.

— O sută de gat. Transfer direct din contul meu personal în contul tău personal.

Gizmoul meu a piuit. L-am scos din buzunar.

TRANSFER ÎN CONT DE LA RUDY DUBOIS: 100 ğ. ACCEPTARE?

— Ce dracu' faci? am întrebat.
— Plătesc pentru adevăr. Vreau să-l aud.
Am declinat tranzacția.
— Rudy, asta-i aiurea de tot. Ți-am spus deja adevărul.
— Nu vrei o sută de gat? Dacă mi-ai spus deja adevărul, ia pur și simplu banii și mai spune-l o dată.
— Valea, Rudy.
M-a privit cu un aer cunoscător.
— Da, mă gândisem eu.
— La ce te gândiseși?
— Te cunosc încă de când erai o delincventă minoră. Chiar dacă nu vrei să recunoști, aduci mult cu tatăl tău. Aveți aceeași etică a afacerilor.
— Așa, și?
Am țuguiat buzele și mi-am ferit ochii.
— O să mă minți toată ziua dacă stăm pur și simplu de vorbă. Dar dacă *te plătesc* ca să-mi spui adevărul, asta parafează o înțelegere de afaceri. Iar un Bashara nu încalcă *niciodată* o înțelegere.
Rămăsesem fără replici spirituale pe care să i le arunc. Este rar, totuși se mai întâmplă la răstimpuri.
El a arătat spre Bic.
— BIC ăla poate fi o metodă excelentă de a deschide un sas fără să ai autorizația necesară.
— Presupun că da.
— Mai întâi însă, ar trebui să-l scoți din oraș.
— Presupun că da.
— Probabil c-ai putea s-o faci pe furiș cu o AEV pentru turiști.
— Sugerezi ceva, Rudy?
A tastat pe gizmo.
— În sasuri nu există videocamere de supraveghere. Noi nu suntem un stat polițienesc. Dar în magazinul de suvenire din Centrul pentru Vizitatori există o cameră de securitate.
A întors ecranul spre mine. M-am văzut acolo, mergând deghizată prin magazinul de suvenire. Rudy a oprit derularea.

— Potrivit tranzacției pe care a făcut-o pentru a se îmbarca în tren, numele acestei femei este Nuha Nejem. În mod bizar, gizmoul ei este offline acum. Este cam de înălțimea ta, are aceeași statură și culoare a pielii, n-ai zice?

M-am aplecat și am examinat ecranul.

— Cred că știi, nu-i așa, că pe Lună nu există doar o singură arăboaică scundă. În plus, ea poartă *niqab.* Tu m-ai văzut *vreodată* pe mine purtând veșminte tradiționale? Nu sunt tocmai ceea ce ai numi musulmană practicantă.

— Nici ea nu este. A deplasat degetul pe ecran, apelând câteva alte înregistrări. Și trenul are o cameră de securitate.

Acum gizmoul arăta imagini video din interiorul trenului. Francezul politicos s-a ridicat și mi-a oferit locul lui. I-am făcut o plecăciune și m-am așezat.

— Cavalerismul n-a murit, am comentat eu. E bine de știut.

— Musulmanii nu se pleacă înaintea oamenilor, a zis Rudy. Nici măcar Mahomed nu le îngăduia să se plece în fața lui. Ei se pleacă doar înaintea lui Allah și a nimănui altcuiva. Niciodată.

Rahat! Asta chiar că trebuia s-o știu. Poate c-ar fi trebuit să fi fost mai atentă în copilărie... înainte ca tata să abandoneze tentativele de a mă crește în credință.

— Mda, am rostit. Nu știu ce să-ți zic.

Rudy s-a rezemat de perete.

— Jazz, de data asta te-am prins. Acum nu mai este vorba despre o contrabandă minoră. Este vorba despre distrugerea unor bunuri în valoare de o sută de milioane de gat. O să fii trimisă jos.

Am tremurat nițel. Nu de frică, ci de furie. Cretinul ăsta n-avea lucruri mai bune de făcut decât să-mi controleze mie viața în toate amănuntele?! *Lasă-mă dracu-n pace*!

Nu cred că mi-am mascat prea bine sentimentele.

— Care-i treaba? a zis el. Nicio replică? N-ai făcut chestia asta ca să te distrezi. Pe ea scrie cu litere de-o șchioapă „mercenară”. Spune-mi cine te-a angajat și-o să pun o vorbă bună pentru tine pe lângă administratoare. O să te scap de deportare.

Mi-am îngustat foarte mult buzele.

— Haide, Jazz. Spune-mi doar c-a fost Trond Landvik și după aceea ne vedem toți liniștiți de viețile noastre.

Am încercat să nu reacționez, dar am dat greș. De unde naiba știa el asta?

Rudy mi-a citit expresia feței.

— Trond Landvik a vândut proprietăți de pe fața dinspre Pământ a Lunii și a adunat sume uriașe în gat. Presupun că intenționează să cumpere ceva important din Artemis. Cred că este vorba despre Sanchez Aluminum.

Probabil că dorea mult de tot să pună mâna pe Trond. Era dispus să renunțe la ocazia de a scăpa de mine pentru totdeauna. Și totuși… să-l trădez pe Trond? Nu era stilul meu.

— Nu știu despre ce vorbești.

Și-a băgat gizmoul înapoi în buzunar.

— De ce ai un BIC?

— Îl livrez. Sunt comisionară. Unicul meu job este livrarea de rahaturi.

— Cine l-a expediat? Și cui este livrat?

— Nu-ți pot spune, am zis. Discreția în privința livrărilor este garantată. Am o reputație de menținut.

M-a privit fix câteva secunde, dar nici măcar n-am clipit.

S-a încruntat, după care a făcut un pas înapoi.

— Bine. Dar asta n-o să se încheie așa. Niște oameni puternici sunt foarte furioși.

— Atunci sunt furioși pe altcineva. Eu n-am făcut nimic.

Spre marea mea surprindere, el s-a întors și s-a îndepărtat.

— În curând, mi s-a adresat peste umăr, o să fii în rahat până peste cap. Când se va-ntâmpla așa, dă-mi un telefon.

— Ce…, am început.

M-am oprit însă. Dacă nu mă aresta, atunci în niciun caz nu doream să destram vraja.

Situația era pur și simplu lipsită de sens. Rudy mă urmărea de ani de zile. Iar astea erau dovezi destul de al naibii de solide. Îndeajuns pentru a o convinge pe administratoare, eram sigură de asta. Ea mi-ar fi expediat fundul vinovat pe Pământ, fără să stea să se gândească prea mult.

Dar dacă Rudy îl dorea cu adevărat pe Trond, de ce nu mă arestase? Dacă aș fi fost confruntată cu deportarea, ar fi fost mult mai probabil să-l trădez pe Trond, nu?

Ce dracu'?

•

Simțeam nevoia să beau ceva. M-am oprit la Hartnell's, m-am așezat pe scaunul meu obișnuit și i-am făcut semn lui Billy. Sosise momentul să-mi înec nefericirea în alcool și testosteron. Aveam să rad câteva beri ieftine, să pun pe mine ceva atrăgător, să mă duc într-un club de noapte din Aldrin și să revin acasă cu un tip arătos. Ba poate chiar să pun la-ncercare prezervativul lui Svoboda. De ce nu?

— Ești bine, iubire? m-a întrebat Billy. Ia-ncearcă lotul ăsta. I-o formulă nouă.

A împins un shot spre mine, rânjind cu gura până la urechi.

L-am privit cu suspiciune.

— Billy, zău, vreau doar o bere.

— Fă o-ncercare. Soarbe doar o gură și prima bere e din partea casei.

Am rămas o clipă deliberând, dar am decis că o bere gratis rămânea o bere gratis. Am sorbit băutura.

Trebuie să recunosc că am fost surprinsă. Crezusem că va avea un gust oribil, așa cum se întâmplase ultima dată. Acum însă avea un gust oribil într-un mod complet nou. Mizeria arzătoare dinainte dispăruse, fiind înlocuită de ceva picant și scârbos. Am scuipat totul.

Incapabilă să rostesc ceva, am arătat cu degetul robinetele de bere.

— Hm, a făcut Billy.

Mi-a umplut o sondă și mi-a întins-o. Am dat-o pe gat ca un călător rătăcit în deșert care a găsit o oază.

— Bun, am rostit și m-am șters la gură. Bun. Ce-a fost asta – hrean? Jur c-a avut hrean.

— Nu, e rom. Mă rog, extract de rom și etanol.

— Cum dracu-ai început de la rom și-ai ajuns la așa ceva?

— O să mai încerc mai târziu, a zis el. Probabil că-i vorba despre ceva din procesul de înlăturare a etanolului. Dacă ești dispusă, poți să-ncerci o votcă.

— Poate mai târziu, am răspuns. În clipa asta nu vreau decât altă bere.

Gizmoul mi-a bâzâit. Un mesaj de la Trond: „Îngrijorat de ultimul colet”.

— Rahat, am mormăit.

Habar n-aveam cum să distrug ultimul recoltator.

„Acum definitivam detaliile planului de livrare”.

„Sunt un client nemulțumit. Solicit urgență în livrare”.

„Am înțeles”.

„Poate c-ar trebui să găsesc alt comisionar să livreze? Poate ești prea ocupată?”

M-am încruntat spre gizmo.

„Nu fi idiot”.

„Mai bine să discutăm personal. Sunt disponibil toată ziua”.

„Vin acuși”. Am pus gizmoul în buzunar.

— Pari sictirită, a spus Billy. Și nu de băutură.

— O problemă de serviciu cu un client, am răspuns. Trebuie să mă duc în persoană să-l potolesc.

— Contramandez atunci a doua bere?

Am oftat.

— Da, cred c-ar fi mai bine.

•

Am mers pe jos până la intrarea principală în domeniul Landvik și am sunat.

N-a răspuns nimeni. Hm. Asta era ciudat. Unde era Irina cu strâmbătura ei obișnuită? Mă gândisem deja la câteva replici șmechere pe care să i le spun.

Am sunat din nou. Tot nimic.

Atunci am văzut că ușa era deteriorată. De fapt, era doar o julitură micuță într-o parte. Exact acolo unde ai vârî un levier dacă ai vrea să intri prin efracție. Am făcut o grimasă.

— Haide, hai…

Am împins ușa, care s-a deschis, și am aruncat o privire în hol. Nici urmă de Irina sau Trond. O vază decorativă zăcea pe jos, imediat lângă piedestalul ei. O pată de sânge roșu-strălucitor pe perete…

— Nu! am spus.

M-am rotit pe călcâie și am revenit în goană în hol.

— Nu, nu, nu!

Dragă Kelvin,

Pentru următorul transport voi avea nevoie de trei kilograme de tutun tocat, de cincizeci de pachete de foiță de rulat, de douăzeci de brichete și de zece butelii de gaz de brichetă.

Am găsit o sursă nouă de venituri pentru noi: spray-uri cu spumă izolantă. S-a dovedit că-i excelentă pentru izolarea fonică și, crede-mă, zgomotul este o adevărată problemă aici. Mai ales în zonele de rahat din oraș, acolo unde locuiesc eu. Spuma e inflamabilă după uscare, așa că-i clasificată ca material de contrabandă. Însă dacă le putem vinde liniște celor din cartierele sărace, ei vor plăti oricât ca s-o obțină.

Cât despre comenzi speciale, am pus mâna pe un mega-barosan. El vrea trabucuri dominicane, marca La Aurora. Va trebui să le comanzi în mod special. Plătește oricât e nevoie pentru livrare expres în Kenya. O să scoatem bani frumoși de pe urma lui. Probabil că va comanda lunar, așa că fă provizii.

Luna trecută, profiturile au fost 21.628 ğ. Jumătatea ta este 10.814 ğ. Sub ce formă îi vrei? Ce fac surorile tale? Ai rezolvat cu ratatul de fost soț al Halimei?

Dragă Jazz,

În regulă, o să trimit toate articolele acelea cu următoarea navă de aprovizionare. Excelentă ideea cu spuma izolantă. O să mă interesez, ca să găsesc cel mai bun raport izolare fonică/masă, și-o să-ți trimit o lădiță. O să vedem cum se vinde.

Te rog schimbă partea mea în euro și transferă-i în contul meu german.

Da, am rezolvat cu soțul Halimei. El nu mai încearcă să obțină custodia lui Edward. Oricum n-a dorit-o niciodată. Voia pur și simplu să-l plătesc ca să dispară. Așa că am făcut-o. Slavă Domnului pentru operațiunea noastră! Chiar nu știu ce s-ar fi făcut ai mei fără ea.

Kuki tocmai a plecat la colegiu în Australia. Studiază ca să devină inginer de construcții civile. Toți suntem foarte mândri de ea. Faith are note bune la liceu, deși este interesată de băieți mai mult decât ne-ar plăcea.

Iar Margot se dovedește o adevărată sportivă. Acum este atacant titular în echipa ei de fotbal.

Care-i viața ta? Cum este Tyler?

Dragă Kelvin,

Tyler e grozav. E bărbatul cel mai dulce și mai bun cu care am fost vreodată. Eu nu-s o tipă sentimentală și n-am crezut vreodată că voi spune așa ceva; Chiar s-ar putea să merite să mă mărit cu el. Suntem împreună de un an și încă îl iubesc. Asta nu s-a mai auzit la mine.

E opusul lui Sean din toate punctele de vedere. Tyler e atent, fidel, devotat mie și cu adevărat o dulceață. În plus, nu-i pedofil, ceea ce-nseamnă un bonus major față de Sean. Dumnezeule, nu-mi vine să cred c-am trăit cu idiotul ăla.

Altă noutate: Dale mă învață AEV-uri. Este un profesor excelent. Înseamnă multă muncă și este o activitate destul de periculoasă. Iar Ghilda AEV este mai degrabă un clan decât o sectă religioasă. Însă acum, când ei știu că mă antrenez ca să le fiu colegă, au început să se deschidă față de mine.

Frate, odată ce pun mâna pe certificatul AEV, o să mă scald în bani! Din tururile cu turiști se poate câștiga masiv!

Și n-o să câștig doar eu. O să beneficiezi și tu. O să renunț la jobul de comisionară și o să-mi găsesc unul de mulinator de nave. În felul ăla nu va mai fi necesar să-l mituiesc pe Nakoshi. Kelvin, prietene, viitorul este luminos.

Dragă Jazz,

Asta-i o veste minunată.

În CSK a apărut o problemă. Au anunțat că-și extind programul de lansări și de aceea vor extinde și departamentul de încărcători. Va exista o altă echipă, care va lucra în paralel cu mine. Eu nu voi putea fi simultan în ambele locuri, așa că vom rata jumătate din lansări.

Am însă o idee: Ce părere ai avea dacă am mai adăuga grupului nostru o persoană? O să mă asigur să fie cineva în care să putem avea încredere. Știu mulți încărcători care ar avea nevoie de un câștig suplimentar. Nu va trebui să-l luăm ca partener egal, ci să-i oferim doar zece procente.

Dragă Kelvin,

Să fiu sinceră, nu sunt foarte încântată de idee. În tine mă încred fără să clipesc, dar nu am habar cine sunt acei alți încărcători. Va trebui să discutăm cu mare atenție despre orice candidați. Cu cât sunt implicați mai mulți oameni, cu atât cresc șansele ca totul să se năruie.

Ai însă dreptate în privința ratării a jumătate din lansări. Asta mă lovește drept unde mă doare.

Dragă Jazz,

Ce-ai zice să facem asta după ce vei intra în Ghilda AEV? Atunci nu vom mai avea de achitat nici partea lui Nakoshi. Va fi un efect net neutru și ne vom putea extinde. Extinderea programului de lansări înseamnă mai multe produse pentru noi. Vom ieși în câștig.

Dragă Kelvin,

Îmi place gândirea ta. Perfect, începe să cauți un om nou. Dar, te rog, fii foarte prudent!

Dragă Jazz,

Prudent? Uite că la asta nu m-am gândit. Cred că ar trebui să scot anunțul pe care l-am pus la avizierul companiei.

Dragă Kelvin,

Faci pe șmecherul, da?

Capitolul 8

Am părăsit în fugă domeniul Landvik. Fără să încetinesc vreun pic, am scos gizmoul și i-am expediat un mesaj lui Rudy: „Probleme la domeniul Landvik. Sânge pe pereți. Du-te imediat”.

El mi-a răspuns: „Am pornit. Stai locului până ajung”.

„Nu”, am răspuns. Gizmoul a sunat când Rudy a încercat să mă apeleze. L-am ignorat și am fugit și mai tare.

— La dracu’ am șuierat. Niciodată nu-i simplu.

Atingeam solul doar la șapte-opt metri odată. Când dădeam colțurile, mă propulsam cu piciorul în peretele opus, ca să nu fiu nevoită să încetinesc.

Alan’s Pantry era un loc sofisticat, ținând seama de faptul că vindea mâncare nesănătoasă și suvenire kitsch. Era mai puțin un non-stop de cartier, cât mai degrabă genul de butic din hoteluri, cu prețuri umflate pe măsură. Nu era momentul pentru mofturi.

— Vă pot ajuta, doamnă? a întrebat vânzătorul.

Purta costum cu vestă. Cine naiba poartă costum într-un non-stop de cartier? L-am ignorat. N-aveam timp să emit judecăți.

Am înhățat sacoșa cea mai mare pe care am putut-o găsi – era din pânză și avea pe ea o imagine cu Luna. Mai original de atât nici că se putea. Am îndesat în ea pachete de prostii de pe toate rafturile, fără să fiu deloc atentă ce anume conțineau. Am văzut în mod vag și nesigur mai multe batoane de ciocolată și douăzeci de arome de gunk deshidratat. Aveam să fac inventarul ulterior.

— Doamnă? a spus vânzătorul.

Am smuls din răcitor un bidon cu apă, m-am repezit la tejghea și am răsturnat sacoșa.

— Toate astea, am zis. Repede.

Vânzătorul a încuviințat din cap. Trebuie s-o recunosc – s-a mișcat cât a putut de rapid. N-a pus întrebări și nu m-a bătut la cap. Clientul se grăbește? Perfect, atunci se grăbește și el. I-am dat cinci stele lui Alan’s Pantry.

După ce articolele au fost răsfirate pe tejghea, astfel că nu se atingeau deloc între ele, a apăsat un buton de pe casa de marcat. Computerul le-a identificat pe toate și a anunțat totalul.

— O mie patru sute cincizeci și unu de gat, vă rog.

— Isuse! am exclamat.

Dar n-aveam timp de comentarii. În curând, banii aveau să-mi fie inutili. Mi-am trecut gizmoul peste tableta de plată și am aprobat tranzacția.

Am îndesat totul în sacoșă și am ieșit în goană. M-am grăbit pe coridor și am sunat de pe gizmo. O fereastră de dialog a apărut înainte de stabilirea conexiunii:

APELAȚI PĂMÂNTUL. COSTUL ESTE 31 ğ PE MINUT. CONTINUAȚI?

Am confirmat și am ascultat țârâitul.

— Alo? a rostit glasul cu accent puternic de la celălalt capăt al legăturii.

— Kelvin, sunt eu, Jazz.

Am dat un colț și am țopăit spre tunelul conector Bean.

După o întârziere de patru secunde am auzit răspunsul lui Kelvin:

— Jazz? Suni direct? Ce s-a-ntâmplat?

— Sunt în rahat rău de tot. O să-ți explic mai târziu, dar am imediat nevoie de o identitate falsă. Am nevoie de ajutorul tău.

Am sprintat prin conector, blestemând nenorocitul de decalaj temporal al comunicării.

— Bine. Ce pot să fac?

— Nu știu cine poate fi pe urmele mele, așa că nu știu nici dacă informațiile mele bancare sunt private. Vreau să deschizi pentru mine un cont CSK pe o identitate falsă. O să-ți plătesc, bineînțeles, dar mai târziu.

După patru secunde exasperante:

— Bine, am înțeles. Ce zici de o mie de dolari americani? Asta înseamnă vreo șase mii de gat. Sub ce nume vrei contul?

— Șase mii de gat este excelent, mulțumesc. Spune-i… nu știu… ceva indian de data asta? Ce părere ai de Harpreet Singh?

Am alergat prin Bula Bean. În general, Bean era o comunitate somnoroasă de dormitoare. Coridoarele erau lungi și drepte.

Perfecte pentru o fată care fuge ca disperata. Adrenalina clocotea în mine.

— Bine, a spus Kelvin, mă ocup imediat. O să dureze vreo cincisprezece minute. Când ai ocazia, scrie-mi câteva rânduri și explică-mi ce s-a-ntâmplat. Măcar anunță-mă că ești în siguranță.

— Mulțumesc din suflet, Kelvin. Așa o să fac. Jazz, terminat.

Am închis și am dezactivat gizmoul. Habar n-aveam ce se-ntâmpla, dar în niciun caz nu intenționam să umblu în buzunar cu o baliză care-mi trâmbița poziția.

Am alergat spre culoarul principal al Solului Bean. Hotelul cel mai apropiat se numea „Hanul răsăritului de Lună”. Un nume destul de idiot dacă stai să te gândești. Artemis e singurul oraș din lume care *nu poate* să vadă un răsărit de Lună. Nu mai conta însă. Orice han avea să fie bine-venit.

Exact așa cum procedasem în cazul lui Nuha Nejem, am luat un gizmo de la hotel pentru Harpreet Singh. Pentru un recepționer nebănuitor, o arăboaică seamănă destul de mult cu o indiancă.

Perfect. Identitatea falsă fusese rezolvată. Urma să fiu Harpreet Singh pentru viitorul previzibil. Deși era ispititor să mă cazez imediat în hotel, nu intenționam să mă ascund în văzul tuturor. Trebuia să merg într-un loc unde să nu mă vadă literalmente nimeni.

Știam unde era locul acela.

DUBLĂ OMUCIDERE ÎN ARTEMIS

Magnatul Trond Landvik și bodyguardul său, Irina Vetrov, au fost găsiți morți azi în locuința lui Landvik din Bula Shepard. În toată istoria lui Artemis n-au mai existat decât cinci omucideri, iar aceasta este prima crimă dublă din orașul selenar.

Acționând pe baza unei informații confidențiale, polițistul Rudy Dubois a găsit corpurile la ora 10:14.

Ușa locuinței fusese forțată și ambele victime fuseseră ucise prin înjunghiere. Dovezile arată că Vetrov a murit încercând să-și protejeze patronul și că este posibil să-l fi rănit pe atacator.

> Fiica lui Landvik, Lene, se afla la școală în momentul comiterii crimelor.
> Corpurile au fost transportate la clinica doctorului Melanie Roussel pentru examen patologic.
> Lene Landvik va moșteni averea considerabilă a tatălui ei la împlinirea vârstei de optsprezece ani. Până atunci, aceasta se va găsi sub administrarea firmei de avocatură Jørgensen, Isaksen & Berg, cu sediul în Oslo. Moștenitoarea n-a putut fi contactată pentru comentarii.

Articolul continua, însă n-am mai vrut să citesc. Am pus gizmoul pe podeaua din metal rece. M-am ghemuit într-un colț, mi-am strâns genunchii la piept și mi-am îngropat fața în ei.

Am încercat să-mi stăvilesc lacrimile. Chiar am încercat. Goana mea mânată de panică îmi menținuse energia. Dar odată ce ajunsesem în siguranță, adrenalina se destrămase.

Trond fusese un tip cumsecade. Poate puțin cam necinstit și cu obiceiul de a purta peste tot halatele alea de baie idioate, dar fusese cumsecade. Și un tată bun. Dumnezeule, cine urma să aibă grijă de Lene? După ce fusese mutilată în copilărie într-un accident auto, rămăsese orfană la șaisprezece ani. Isuse, ce soartă de rahat! Sigur că da, avea bani, totuși… rahat…

Nu trebuia să ai doctoratul în criminologie ca să-ți dai seama că era răzbunare pentru sabotaj. Cel care o făcuse voia să mă omoare și pe mine. Poate că nu știa că eu comisesem sabotajul, totuși n-aș fi fost dispusă să-mi pariez viața pentru asta.

De aceea mă ascundeam acum de un asasin. Și, ca un aparteu, n-aveam să mai capăt niciodată milionul ăla de gat, chiar dacă făceam praf ultimul recoltator. Trond și cu mine nu avuseserăm un contract scris. Eu făcusem totul degeaba.

M-am înfiorat în spațiul îngust și friguros al firidei de acces. Mai fusesem aici, demult, când trăiam pe străzi. Zece ani în care mă chinuisem să mă mențin la suprafață și acum revenisem de unde plecasem.

Am smiorcăit cu nasul în genunchi. Silențios. Asta-i altă abilitate pe care am deprins-o în trecut: cum să plângi fără să faci prea mult zgomot. Nu doream să fiu auzită de cineva de pe coridor.

Firida era un spațiu triunghiular micuț, cu panou detașabil, astfel ca lucrătorii de întreținere să poată ajunge la carcasa interioară. Nu exista nici măcar spațiu suficient ca să te întinzi. Coșciugul meu era un *palat* prin comparație cu ea. Lacrimile mi-au ars obrajii când au devenit reci ca gheața. Bean-jos 27 era o ascunzătoare minunată, dar friguroasă. Căldura suie chiar și în gravitația selenară. De aceea, cu cât cobori, cu atât e mai frig. Și nimeni nu instalează radiatoare în firidele de întreținere.

Mi-am șters obrajii și mi-am ridicat din nou gizmoul. Mă rog, de fapt acesta îi aparține lui Harpreet, dar înțelegeți ce vreau să spun. Propriul meu gizmo stătea în colțul firidei, cu bateria scoasă. Administratorul Ngugi avea să dea publicității informații despre coordonatele unui gizmo numai dacă avea un motiv întemeiat, totuși „căutată pentru relații despre o omucidere dublă" era un motiv destul de întemeiat.

Trebuia să iau imediat o decizie. O decizie care urma să-mi afecteze restul vieții: Să mă duc la Rudy?

Desigur, pe el îl interesau mai degrabă crimele decât operațiunea mea de contrabandă. Și aveam să fiu mult mai în siguranță dacă mărturiseam. Poate că era un afurisit, însă se dovedise a fi un polițai bun. Avea să facă tot ce-i stătea în putință ca să mă protejeze.

Pe de altă parte, Rudy căutase un motiv să mă deporteze încă de când aveam șaptesprezece ani. El știa deja că Trond voia să i-o tragă lui Sanchez Aluminum, așa că nu i-aș fi oferit cine știe ce informații utile. Și bănuiam că nu putea fi vorba despre o înțelegere de tipul „amnistie în schimbul turnării lui Trond", pentru că Trond murise. Ca atare, dacă mă duceam la Rudy:

a) I-aș fi dat toate dovezile necesare pentru a mă deporta și

b) Nu l-aș fi ajutat deloc să rezolve crimele.

Nu, adio variantei ăsteia! Singurul mod prin care puteam scăpa cu viață de aici și în același timp să continui să locuiesc pe Lună era să-mi țin capul plecat și gura închisă.

Eram pe cont propriu.

Mi-am examinat proviziile. Alimentele și apa mi-ar fi ajuns probabil câteva zile. Puteam folosi toaleta publică aflată ceva mai departe pe coridor, când nu se uita nimeni. Nu aveam să rămân exclusiv în firidă, dar deocamdată nu doream să fiu văzută. Deloc. De nimeni.

Mi-am înăbușit ultimele lacrimi și mi-am dres glasul. După aceea am apelat numărul tatii printr-un serviciu proxy local. Nimeni n-avea să știe că Harpreet Singh îl sunase pe Ammar Bashara.

— Alo? a răspuns el.

— Tată, sunt eu, Jazz.

— Ah, bună. Ciudat... gizmoul meu nu ți-a recunoscut numărul. Cum ți-a mers lucrarea? Ai terminat cu echipamentul?

— Tată, vreau să m-asculți. Da' să m-asculți cu adevărat.

— Bine..., a zis el. Apoi: Asta nu sună prea bine.

— Nici nu este. Mi-am șters din nou fața. Trebuie să pleci de-acasă și să te ții departe de atelier. Stai la un prieten. Doar câteva zile.

— Poftim? De ce?

— Tată, am făcut o prostie. Am făcut o prostie urâtă de tot.

— Vino-ncoace. O să-i dăm noi de capăt.

— Nu. Tu trebuie să pleci de-acolo. Ai citit despre crime? Trond și Irina?

— Da, am citit. Foarte neplă...

— Asasinii sunt acum pe urmele mele. S-ar putea să vină după tine ca să mă șantajeze, pentru că tu ești singura persoană la care țin. Așa că pleacă urgent de-acolo.

El a tăcut o vreme.

— Bine. Haide să ne întâlnim la atelier și după aceea vom sta cu imamul Faheem. El și familia lui vor avea grijă de noi.

— Nu pot doar să mă ascund... trebuie să aflu ce se-ntâmplă. Du-te tu la imam. O să te contactez când va fi sigur.

— Jazz – glasul i-a tremurat –, lasă asta în seama lui Rudy. E meseria lui.

— Nu pot să am încredere în el. Nu acum. Poate mai târziu.

— Vino acasă imediat, Jasmine! Glasul i se ridicase cu o octavă. Pentru numele lui Allah, nu te încurca cu asasini!

— Îmi pare rău, tată. Îmi pare tare rău. Pleacă imediat de-acolo. O să te sun când se va termina totul.

— Jasmi..., a început el, dar am întrerupt legătura.

Alt avantaj al serviciului proxy: tata nu mă putea suna înapoi.

Pentru restul serii am tremurat în firidă. Am ieșit rapid de două ori ca să mă duc la baie, dar asta a fost tot. Am petrecut restul timpului temându-mă pur și simplu pentru viața mea și citind compulsiv știrile.

•

Dimineață m-am trezit cu crampe în mușchii de la picioare și cu spatele înțepenit. Asta-i treaba când plângi până adormi. După ce te trezești, problemele n-au dispărut.

Am împins într-o parte panoul de acces și m-am rostogolit pe podeaua coridorului. Mi-am întins mușchii care protestau. Prin Bean-jos 27 nu trece prea multă lume, mai ales atât de devreme dimineața. M-am așezat pe podea și am mâncat un mic dejun copios, alcătuit din gunk fără arome și apă. Ar fi trebuit să fi rămas ascunsă în firidă, dar pur și simplu nu mai puteam rezista în spațiul ăla strâmt.

Sigur că da, aș fi putut să rămân acolo și să sper că Rudy îl va prinde pe asasin, însă asta nu m-ar fi ajutat. Chiar dacă el ar fi reușit, cei care puseseră totul la cale aveau să trimită pe altcineva.

Am mai luat o îmbucătură de gunk.

Era vorba despre Sanchez Aluminum.

Mda.

Totuși... de ce? De ce se omorau oamenii între ei pentru o industrie apusă, din care nici măcar nu se câștigau cine știe ce bani?

Bani. Întotdeauna totul se învârte în jurul banilor. Așadar, unde erau banii în cazul ăsta? Trond Landvik nu devenise miliardar pentru că ghicise la-ntâmplare unde să dea niște lovituri. Dacă el dorea să fabrice aluminiu, atunci avea un motiv solid, tangibil. Un motiv necunoscut care-l omorâse într-un final.

Asta era cheia. Înainte de a afla *cine,* trebuia să înțeleg *de ce.* Și știam de unde să încep: Jin Chu.

El fusese în locuința lui Trond când îi livrasem trabucurile. Era din Hong Kong, avea o cutie pe care scria „FOZA” și încercase s-o ascundă de mine. Asta era tot ce știam.

Am făcut niște căutări online, dar n-am putut afla nimic. Indiferent cine ar fi fost, menținea un profil extrem de discret. Fie asta, fie sosise în Artemis sub un nume fals.

Livrarea de trabucuri părea să fi fost acum o veșnicie, însă de atunci nu trecuseră decât patru zile. Navele cu carne sosesc o singură dată pe săptămână, așa că deocamdată nu plecase niciuna. Jin Chu se afla tot în oraș. Poate că era mort, totuși nu ieșise din oraș.

Mi-am terminat „micul dejun” și am pus proviziile înapoi în firidă. După aceea am închis-o etanș, mi-am netezit salopeta boțită și am pornit la treabă.

•

Dintr-un magazin de mâna a doua din Conrad mi-am cumpărat o ținută de scandal: o minifustă roșu-strălucitor, atât de scurtă că-i puteai spune mai degrabă centură, un top cu paiete care-mi lăsa abdomenul complet dezvelit și pantofii cu tocurile cele mai înalte pe care i-am găsit. Cireașa de pe tort a fost o poșetă de piele roșie, lăcuită.

M-am îndreptat apoi spre un salon de coafură pentru o transformare rapidă și – *voilà*! – acum arătam ca o ușuratică. Fetele din salon au dat ochii peste cap când m-am inspectat în oglindă.

Schimbarea fusese neliniștitor de ușoară. Sigur că da, am un corp frumos, totuși aș fi dorit să fi fost necesar ceva *mai mult* efort ca să devin atât de vulgară.

•

Călătoriile sunt o nenorocire. Chiar dacă este vorba despre o vacanță pe care ți-o permiți o singură dată în viață.

Cheltuiești bani, de parcă ai avea buzunarele sparte. Diferențele de fusuri orare te transformă într-un zombi. Tot timpul ești rupt de oboseală. Ți-e dor de casă, deși ai plecat în vacanță. Dar toate neplăcerile acelea pălesc brusc prin comparație cu mâncarea.

Văd asta permanent în Artemis. Turiștilor le place să încerce bucătăria noastră locală. Problema este însă că bucătăria noastră e de tot rahatul. Se bazează pe alge și pe arome. După numai câteva zile, americanii vor pizza, francezii vor vin, iar japonezii vor orez. Mâncarea îți asigură un confort. Ea este modul prin care te readuni.

Jin Chu era din Hong Kong. În cele din urmă avea să dorească mâncare cantoneză adevărată.

Genul de oameni care au întâlniri între patru ochi cu Trond sunt magnați din lumea afacerilor sau, cel puțin, persoane foarte importante. Persoanele acestea călătoresc mult și învață să stea acolo unde mâncarea este bună.

Aveam așadar un tip important și umblat din Hong Kong care dorea mâncare ca la mama acasă. Un local se potrivea perfect descrierii: Canton Artemis.

Canton era un hotel de cinci stele din Bula Aldrin, care se adresa elitei chineze. Deținut și operat de interese de afaceri din Hong Kong, el oferea o experiență „ca acasă” călătorilor bogați. Și, cel mai important, avea un mic dejun cantonez de tip bufet. Dacă ești din Hong Kong și banii nu-s o problemă pentru tine, nu poți să stai decât în Canton.

Am intrat în recepția luxoasă și elegant decorată. Era unul dintre puținele hoteluri din oraș care aveau o recepție așa cum se cuvine. Presupun că atunci când ceri 50.000 ğ pe noapte pentru o cameră poți să aloci puțin și pentru o prezentare ca lumea.

Am rămas locului, sărind în ochii tuturor cu împopoțonarea mea de prostituată. Câteva capete s-au întors în direcția mea, apoi și-au ferit privirile, disprețuitoare (deși capetele bărbaților n-au fost chiar foarte prompte). La recepție se afla o doamnă asiatică mai vârstnică. M-am dus direct spre ea, fără cea mai măruntă urmă de stânjeneală. Pe dinăuntru eram jenată ca naiba, dar m-am străduit din răsputeri să-mi camuflez adevăratele sentimente.

Recepționera mi-a aruncat o privire care mă anunța că o jigneam grav pe ea și pe toți strămoșii ei îndepărtați.

— Vă pot ajuta? m-a întrebat cu un foarte ușor accent chinezesc.

— Da, i-am răspuns. Am o întâlnire aici. C-un client.

— Am înțeles. Și știți numărul camerei acestui client?

— Nț.

— Știți ID-ul gizmoului dânsului?

— Nț.

Am scos o pudrieră din poșetă și mi-am examinat rujul roșu ca rubinul.

— Îmi pare rău, doamnă – m-a privit din cap până în picioare –, dar nu vă pot ajuta dacă nu știți numărul camerei lui sau dacă nu aveți altă dovadă că ați fost invitată.

I-am aruncat o privire sfredelitoare (oho, sunt tare bună la astea!).

— Păi, sigur că m-a invitat. M-a invitat pentru o oră.

Am pus pudriera pe tejgheaua recepției și am început să cotrobăi prin poșetă. Chinezoaica s-a ferit de pudrieră de parcă s-ar fi putut contamina de la ea.

Am scos o bucată de hârtie și am citit cu glas tare:

— Jin Chu. Canton Artemis. Districtul Arcada. Bula Aldrin. Am pus hârtia în poșetă. Haide, cheamă-l odată pe tip, da? Am și alți clienți după el.

Ea a țuguiat buzele. Hoteluri precum Canton nu vor contacta un client doar pentru că cineva a afirmat că are o întâlnire cu el. Pe de altă parte însă, regulile sunt mai flexibile când este vorba despre sex. A apăsat câteva taste ale computerului, după care a ridicat receptorul telefonului.

A ascultat în tăcere, apoi a închis.

— Îmi pare rău, dar nu răspunde.

Am dat ochii peste cap.

— Să-i spui că tot trebuie să plătească.

— Nici vorbă să facem așa ceva.

— Mă rog! Am smuls pudriera de pe tejghea și am aruncat-o în poșetă. Dac-apare, să-i spui că sunt în bar.

Am plecat pufnind nervos.

Așadar, Jin Chu nu era în cameră. Aș fi putut fila recepția – din bar, intrarea se vedea perfect –, însă asta putea să dureze toată ziua. Aveam alt plan.

Examinarea de mai devreme a rujului nu fusese doar o fiță. Plasasem pudriera astfel încât să pot vedea în oglindă ecranul computerului recepționerei. Când îl căutase pe Jin Chu, îi apelase numărul camerei: 124.

Am ajuns în bar și am suit pe al doilea taburet din colț. Puterea obișnuinței, probabil. Am privit prin recepție spre lifturi. Un agent de pază mătăhălos stătea în apropierea lor. Purta costum și pantofi eleganți, dar eu recunosc gorilele când le văd.

Un oaspete al hotelului s-a apropiat, și-a fluturat gizmoul și ușa liftului s-a deschis. Agentul de pază a privit, dar n-a părut prea interesat.

După câteva secunde a apărut un cuplu. Femeia și-a fluturat gizmoul și ușa s-a deschis. Agentul a făcut un pas în față și li s-a adresat. Femeia a răspuns ceva și el s-a retras.

Nu te puteai furișa în lift. Trebuia să fii oaspete ori să însoțești unul.

— Cu ce vă pot servi? a rostit un glas din spatele meu.

M-am întors către barman.

— Ai Bowmore single malt, vechi de cincisprezece ani?

— Sigur că da, doamnă. Trebuie totuși să vă anunț că prețul pentru cincizeci de mililitri este șapte sute cincizeci de gat.

— Nicio problemă, am spus, rotunjește până la o mie și păstrează restul. Trece-l în contul clientului meu: Jin Chu, camera 124.

El a tastat în computer, a confirmat că numele corespundea cu numărul camerei și a zâmbit:

— Imediat, doamnă. Mulțumesc!

Am privit lifturile și am așteptat ca agentul să facă o pauză sau ceva. Barmanul a revenit cu băutura. Am sorbit puțin. Ah, frate… asta da marfă de calitate!

Am vărsat o picătură pe podea pentru Trond. Fusese lacom și viclean, gata să încalce orice legi i-ar fi stat în cale. Însă fusese bun cu oamenii din viața lui și nu meritase să moară.

Bun! Cum aveam să trec de gorila de la lift? Să-l distrag? Probabil că n-aveam să reușesc. Era un agent de securitate antrenat și postul lui se referea exclusiv la controlarea accesului în hotel. Era improbabil că-l voi putea aburi. Poate să găsesc pe cineva foarte înalt sau gras și să mă ascund literalmente după el? Hm, semăna cam prea mult cu Buster Keaton ca să și funcționeze.

Am simțit o bătaie pe umăr. Lângă mine s-a așezat un asiatic de vreo cincizeci și cinci de ani. Purta costum cu vestă și avea părul pieptănat pe spate, într-un stil care-i stătea oribil.

— *Purai*? a întrebat el.

— Hă? am făcut.

— Ăăă… Și-a scos gizmoul și l-a arătat. *Purai*?

— Engleză?

A tastat pe gizmo, după care l-a întors spre mine. Pe ecran scria: Preț?

— Ah, am zis.

Mda, cu asta te alegi dacă te-mbraci ca o târfă și te așezi la bar. Era plăcut de știut că aveam o carieră alternativă dacă o puneam în cui cu contrabanda. M-am uitat la lifturi și la paznicul lor, apoi la clientul prospectiv.

— Două mii de gat, am spus.

Părea rezonabil. Am fluturat nițel minifusta.

El a aprobat din cap și a tastat tranzacția pe gizmo. Mi-am așezat palma peste a lui ca să-l opresc.

— După, am spus. Plătești după.

A părut derutat, dar a fost de acord.

M-am ridicat de la bar și am dat peste cap Bowmore-ul. Presupun că toată populația Scoției a icnit de durere psihică.

Micul meu prieten m-a luat de braț ca un cavaler și am traversat împreună recepția. Am ajuns la lifturi, el și-a fluturat gizmoul și am intrat în cabină, braț la braț. Agentul s-a uitat, însă n-a zis nimic. Vedea chestii de-astea de-o sută de ori pe zi.

Probabil că vă imaginați un hotel zgârie-nori cu douăzeci și cinci de niveluri sau ceva de felul ăsta, dar nu uitați că ne aflam în Bula Aldrin. Canton avea doar trei niveluri. Clientul meu a apăsat pe *1.* Excelent! Era exact etajul de care aveam nevoie.

Liftul ne-a urcat la primul etaj și am ieșit pe holul luxos. Rahat, totul era împodobit. Mochetă moale, muluri decorative, feronerie. Pe toate ușile, numerele camerelor erau reliefate și aurite.

Alături de amicul meu, am trecut pe lângă camera 124. Ne-am oprit la 141. El și-a trecut gizmoul prin dreptul încuietorii și ușa s-a deschis.

Mi-am scos brusc gizmoul din buzunar și am susținut un spectacol întreg din examinarea lui. M-am încruntat la ecranul gol, ca și cum aș fi primit un mesaj important. Asiaticul a privit cu interes.

— Scuze, i-am spus, trebuie să dau un telefon.

Am arătat spre gizmo, cu gesturi largi, explicative. După aceea i-am făcut semn să intre în cameră. A încuviințat din cap și a intrat.

Am dus gizmoul la ureche.

— Rocko? Da, eu sunt, Candy. Sunt cu un client. Cum? Nu pot să cred c-a făcut așa ceva!

Am închis ușa de la camera bunicuțului ca să pot vorbi în privat cu peștele meu. Probabil că avea să aștepte vreo cincisprezece minute bune înainte să-și dea seama că plecasem.

Sigur că da, îi dădeam șut unui afacerist în călduri, dar nu-i luasem banii. Etic vorbind, eram nepătată.

M-am furișat iute spre camera 124. Am privit în stânga și-n dreapta. Pe coridor nu mai era nimeni. Am scos o șurubelniță din poșeta mea țipătoare și am forțat încuietoarea. Așa, Jin Chu. Ia să vedem noi acum ce hram porți?

Am împins ușa, deschizând-o. Pe pat stătea un hispanic grizonant, cu brațul drept în bandulieră. În mâna stângă avea un cuțit de vânătoare.

A sărit în picioare.
— *Tu*! a zbierat.
— Ăăă…, am început eu.
Apoi s-a năpustit spre mine.

Dragă Jazz,

Mă bucur să aud despre vânzările spumei izolante. Dăm lovitura! În nava următoare îți trimit alte două lădițe.

Am găsit un candidat pentru „postul” din afacerea noastră. Se numește Jata Masai. A fost recent angajat ca ajutor de încărcător. Este un tip prietenos, însă retras. Izolat. A menționat că are o soție și două fiice, dar asta-i tot ce știu. La prânz nu mănâncă la cantină cu ceilalți încărcători, ci își aduce prânzul de acasă. Pentru mine, asta-nseamnă că nu stă grozav cu banii.

Soție. Doi copii. Are nevoie de bani. Ajutor de încărcător. Îmi place combinația asta. Desigur, deocamdată nu i-am spus absolut nimic. Am angajat o detectivă particulară să afle totul despre el. O să-ți trimit raportul ei imediat ce-l primesc. Dacă-ți place, o să-l recrutez.

Cum merge cu Tyler?

Dragă Kelvin,

Da, trimite neapărat două lădițe de spumă izolantă. Da, te rog, trimite raportul despre Jata când îl primești.

Tyler și cu mine am terminat-o. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Capitolul 9

Creierul mi-a intrat în viteză maximă.

Bun, așadar, un bărbat se repezea asupra mea cu un cuțit. Avea un braț rănit, probabil de Irina, când o ucisese. Asta însemna că voia să mă ucidă și pe mine.

Irina era puternică, antrenată și înarmată, și totuși pierduse în lupta cu cuțitele cu insul ăsta. Ce șansă aveam eu? Nu mă pot lupta câtuși de puțin. Și nici fuga nu era o opțiune. Purtam pantofi cu toc și fustă strâmtă.

Beneficiam exact de o singură șansă, care se baza pe posibilitatea de a ghici unde va lovi individul. Eram o fată neajutorată, expusă, neînarmată. De ce să mai piardă vremea? Avea să-mi reteze simplu beregata.

Am smucit poșeta spre gat, în ultima clipă pentru a-i bloca atacul. Lovitura lui fulgerător de rapidă a spintecat-o și tot conținutul ei s-a revărsat. Asta ar fi trebuit să se întâmple cu gâtul meu. Asasinul presupusese că voi fi pe jumătate moartă după lovitura aceea, așa că-și neglijase apărarea.

I-am prins cu o mână brațul rănit și i l-am izbit cu toată puterea cu mâna cealaltă. A răcnit de durere. A încercat să mă lovească din nou, dar m-am răsucit, ferindu-mă. L-am ținut strâns și m-am împins cu piciorul în cadrul ușii, ca să-i răsucesc cât puteam brațul rănit. Poate că, dacă durerea era destul de mare, avea să fie distras și eu aș fi putut s-o șterg de acolo.

El a urlat de furie și a mișcat violent brațul, ridicându-mă în aer. Ups, asta nu mai făcea parte din planul meu! M-a ridicat complet deasupra capului, după care m-a purtat printr-un arc în partea opusă, spre podeaua camerei. Asta era ocazia de care trebuia să profit. Avea să fie dureros, dar reprezenta o șansă.

I-am eliberat brațul imediat înainte să ating podeaua. Asta n-a diminuat însă șocul. M-am izbit cu partea laterală a corpului. Coastele mi-au explodat de durere. Aș fi vrut să mă fac ghem și să mă jelesc, totuși n-aveam timp pentru așa ceva. Eram liberă… chiar dacă numai pentru o secundă.

Asasinul s-a împleticit. Cincizeci și cinci de kilograme de Jazz îi atârnaseră de braț, iar greutatea aceea dispăruse brusc. În

ciuda durerii din coaste, m-am ridicat în genunchi. Cu toate puterile pe care le puteam mobiliza, l-am izbit cu umărul în spinare. „Stângaciul” era dezechilibrat și nu se așteptase la un atac. A căzut pe coridor.

Eu am căzut în partea opusă, în cameră, și am tras un șut ușii, închizând-o. S-a încuiat automat. După nicio secundă, am auzit prima bubuitură răsunătoare, când Stângaciul a încercat să pătrundă cu forța.

M-am grăbit până la noptiera de lângă pat și am ridicat receptorul telefonului.

— Recepția, s-a auzit imediat.

Am încercat să par cuprinsă de panică. N-a fost deloc greu.

— Alo! Sunt în camera 124 și cineva bate cu pumnii-n ușă! Cred că-i beat sau ceva. Mi-e frică!

— Trimitem imediat securitatea.

— Vă rog!

Stângaciul s-a repezit a doua oară în ușă.

Am închis telefonul și am șchiopătat spre ușă. Am privit prin vizor. Bărbatul s-a tras înapoi și a pornit iarăși în viteză. Altă bubuitură zăngănitoare, însă ușa a rezistat.

— Ușă metalică, zăvor metalic! am urlat. Du-te dracului!

S-a tras înapoi ca să se năpustească în altă încercare, chiar în clipa în care s-a deschis ușa liftului din capătul coridorului. Agentul de pază mătăhălos a apărut și a înaintat.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

Ușile altor camere s-au deschis. Oaspeți derutați se holbau afară. Stângaciul nu fusese tocmai silențios. Acum a examinat situația și pe bodyguardul uriaș. Nu era ceva din care să poată scăpa prin lovituri de cuțit. A privit cu părere de rău la ușă, apoi a șters-o.

Agentul de pază și-a îndreptat cravata, s-a apropiat de ușa mea și a ciocănit.

Am întredeschis-o foarte puțin.

— Ăăă… bună?

— Sunteți bine, doamnă? a întrebat el.

— Da, da. A fost însă de groază, ce să mai… Nu te duci după el?

— Era înarmat cu un cuțit. Mai bine-l las să plece.

— Am înțeles.

— O să mai rămân o vreme pe coridor, ca să mă asigur că nu se întoarce. Stați liniștită.

— Bine, mulțumesc.

Am închis ușa.

Am rămas nemișcată câteva clipe, ca să-mi revin și să mă concentrez.

Stângaciul se afla în camera lui Jin Chu pentru că... de ce? N-avea de unde să știe că voi sosi eu. Nu se aflase aici pentru mine. Însemna că-l așteptase pe Jin Chu.

Un asasin hispanic. Și, poate că nu știați, dar Sanchez Aluminum era proprietatea brazilienilor. Rahat, e normal ca o companie să se irite pentru că i-ai distrus bunuri, dar să recurgă la crimă? La *crimă*?!

M-am uitat din nou pe vizor. Bodyguardul era în preajmă. Nu fusesem toată ziua mai în siguranță ca acum. Era momentul să examinez camera.

Frate, trebuie să fie marfă să fii bogat! Camera avea pat dublu, o consolă elegantă într-un colț și o cameră de baie cu duș cu apă recirculată. Am suspinat adânc. Visul meu despre un locșor frumos murise odată cu Trond.

Am răscolit camera. N-avea rost să fiu subtilă. Am găsit chestiile uzuale la care te-ai aștepta să le găsești la un turist: haine, articole de toaletă și așa mai departe. N-am găsit însă un gizmo. Și judecând după starea în care se găsea camera (cel puțin starea în care se găsea înainte s-o dau eu peste cap), nu avusese loc nicio încăierare. Toate astea erau vești bune pentru Jin Chu. Însemna că el probabil nu murise. Scenariul cel mai plauzibil: Stângaciul venise să-l omoare, dar nu-l găsise în cameră. Așa că așteptase. După aceea apărusem eu și-i stricasem toate planurile.

Cu plăcere și-altă dată, Jin Chu!

Mă pregăteam să plec când am observat seiful din dulap. Era una dintre chestiile alea pe care nici măcar nu le bagi în seamă. Montat în perete și cu o încuietoare electronică cu instrucțiuni despre cum s-o setezi. De altfel, destul de simplu. Inițial, seiful nu are niciun cifru. Îți pui rahaturile în el, după care-i setezi cifrul. Va păstra cifrul respectiv până când achiți camera și pleci.

Am încercat mânerul, dar era închis. Interesant! Dacă seifurile astea nu sunt utilizate, ușile lor stau întredeschise.

Sosise momentul să devin o spărgătoare de seifuri. Chestiile astea nu erau tocmai construite pentru apărarea bijuteriilor Coroanei.

Conținutul poșetei mele acum distruse era risipit pe podea. Am găsit pudriera și am izbit-o de câteva ori de podul palmei. Am deschis-o și pudra era fărâmițată. Am apropiat-o de seif și am suflat-o peste suprafața lui.

Praful maroniu s-a ridicat în aer în jurul seifului. M-am retras un pas și am așteptat să se depună. În Artemis, praful are nevoie de mult timp să se sedimenteze. Din cauza gravitației reduse trebuie să aștepți o eternitate până se depun toate particulele.

În cele din urmă, aerul s-a limpezit. M-am uitat cu atenție la tastatura numerică. Un strat de pudră acoperea totul, însă pe trei butoane era mai multă decât pe celelalte. *0*, *1* și *7*. Acelea erau tastele pe care degetele lăsaseră grăsime. Într-un hotel precum Canton poți să pui prinsoare că toate camerele sunt curățate lună după plecarea oaspeților. Prin urmare, cifrele acelea trebuiau să fie cele alese de Jin Chu pentru cifrul lui.

Potrivit instrucțiunilor de pe seif, cifrul era din patru cifre.

Hm. Un număr din patru cifre, alcătuit doar din *0*, *1* și *7*. Am închis ochii și am făcut niște calcule mentale. Numărul de combinații posibile ar fi fost… cincizeci și patru. Potrivit instrucțiunilor, seiful se bloca dacă greșeai codul de trei ori la rând. După aceea trebuia să apelezi la personalul hotelului, care să-l deschidă cu cifrul lor universal.

Am revăzut în minte scurta interacțiune pe care o avusesem cu Jin Chu. Stătuse pe canapeaua lui Trond… servise cafea turcească, în timp ce eu băusem ceai negru. Vorbiserăm despre…

Aha! Era fan *Star Trek.*

Am tastat 1-7-0-1 și ușa seifului a făcut *clic.* NCC-1701 era numărul de înregistrare al navei stelare *Enterprise.* De unde știam eu asta? Probabil c-o auzisem pe undeva. Nu uit nimic.

Am deschis ușa seifului și am găsit înăuntru misterioasa cutie albă – cea pe care Jin Chu încercase s-o ascundă de mine. Pe dinafară scria tot MOSTRĂ FOZA – DOAR UTILIZARE AUTORIZATĂ. Bun, acum ajungeam în sfârșit undeva!

Am deschis cutia și am găsit… un cablu?

Era pur și simplu un cablu lung de vreo doi metri, încolăcit. Oare cineva luase dispozitivul secret și lăsase doar cablul de alimentare? De ce să fi făcut asta? De ce nu luase atunci toată cutia?

M-am uitat la cablu cu mare atenție. De fapt, nu era un cablu electric, ci de fibră optică. Bun, așadar era pentru date. Dar ce date?

„Și-acum ce facem?”, m-am întrebat.

•

Ușa a piuit și a glisat, deschizându-se. Svoboda a intrat în garsoniera lui și a pus gizmoul pe raftul de lângă ușă.

— Bună, Svobo, am spus eu.

— *Sviate dermo*!

Și-a dus mâna la inimă și a icnit.

De-a lungul anilor, îi procurasem prin contrabandă atât de multe substanțe chimice ilegale, încât îmi dăduse codul de intrare în locuința lui. În felul ăla, îmi era pur și simplu mai ușor să-i livrez comenzile.

M-am lăsat mult pe spate în scaunul din fața biroului.

— Am nevoie să m-ajuți.

— Isuse Hristoase, Jazz! a zis el continuând să gâfâie. Ce cauți în garsoniera mea?

— M-ascund.

— Ce-i cu părul tău?

Revenisem la hainele obișnuite, dar încă aveam coafura de târfă.

— I-o poveste lungă.

— Ce-s alea – steluțe? Ai steluțe în păr?

— *I-o poveste lungă*! Am luat din buzunar un pătrățel de ciocolată ambalată și i l-am aruncat. Prinde! Am citit undeva că întotdeauna când vizitezi un ucrainean trebuie s-aduci un cadou.

— Aaa! Ciocolată! A prins bucățica și a desfăcut staniolul. Rudy a venit chiar azi în laborator și m-a întrebat de tine. N-a spus motivul, dar se zvonește c-ai fi implicată în crimele alea.

— Da, asasinul vrea să m-omoare și pe mine.

— Uau! a făcut el. Asta-i ceva serios. Ar trebui să te duci la Rudy.

Am clătinat din cap.

— Și să fiu deportată? Nu, mersi. Nu pot să am încredere în el. În clipa de față nu pot să am încredere în nimeni.

— Dar ești aici. Mi-a zâmbit. Deci ai încredere în mine?

Hm! Nu mă gândisem niciodată *să nu* am încredere în Svoboda. El era mult prea „Svoboda” ca să fie un tip sinistru.

— Cred că da.

— Super!

A rupt ciocolata în două și mi-a întins jumătate. A băgat cealaltă jumătate în gură și a savurat-o.

— Apropo, a vorbit după aceea cu gura plină. Ai avut cumva ocazia să testezi prezervativul?

— Nu, n-am făcut sex în cele *două zile* de când mi-ai dat prezervativul.

— Bine, bine.

Am luat cutia FOZA și i-am aruncat-o.

— Vreau să-mi spui ce-i asta.

A prins-o din zbor și a citit eticheta.

— Aha, FOZA. M-ai întrebat despre asta și mai devreme.

— Da. Acum am o mostră. Ce-mi poți spune despre ea?

A deschis cutia și a scos cablul.

— Este un cablu din fibră optică pentru date.

— Și pentru ce este?

I-a examinat un capăt.

— Pentru nimic.

— Poftim?

A ridicat ambele capete ale cablului și mi le-a arătat.

— N-are conectori. Capetele astea sunt închise. Cablul ăsta nu poate fi utilizat la nimic. Mă rog, nu poate fi utilizat fără conectori.

— Și-atunci care-i ideea? Este pur și simplu un cablu inutil?

— Habar n-am. A încolăcit cablul la loc și l-a pus în cutie. Are legătură cu crimele?

— Poate, am răspuns. N-am idee.

— Bine, o să-l duc la laborator chiar acum. Până diseară o să ai un răspuns.

Am scos gizmoul lui Harpreet.

— Două mii de gat?

— Poftim? S-a uitat la mine de parcă urinasem pe mormântul maică-sii. Nu. Nimic. Nu te costă nimic. Isuse!

— Ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat.

— Ai necazuri. Te-ajut fiindcă ești prietena mea.

Am deschis gura să răspund, dar n-am știut ce să-i zic.

El și-a luat gizmoul de pe raft.

— Presupun că folosești o identitate falsă. Dă-mi ID-ul.

I-am dat informațiile despre noul meu alias. A încuviințat scurt când gizmoul lui le-a primit.

— Perfect, „Harpreet” te sun când am ceva.

Nu-l văzusem niciodată atât de iritat.

— Svoboda, eu…

— Gata, nu mai discutăm despre asta. E-n regulă. A surâs forțat. Crezusem doar că asta se înțelegea de la sine. Ai nevoie de un loc unde să stai?

— Ăăă, nu. Mi-am pregătit o ascunzătoare.

— Sigur că da. Să încui când pleci.

A ieșit mai rapid decât ar fi fost necesar.

Să fie sănătos! N-aveam timp de orgolii masculine sau ce naiba fusese aia. Trebuia să mă grăbesc cu următorul meu plan.

•

— Așa, Stângaciule, am murmurat în barbă. Ia să vedem ce conexiuni ai tu pe-aici.

Seara este momentul cel mai animat al zilei în Districtul Arcada. Atunci ies bogătanii nesuferiți. Proaspăt alimentați și îmbibați de băutură, ei se revarsă în magazine, cazinouri, bordeluri și săli de divertisment. (Dacă nu i-ați văzut în acțiune pe acrobații selenari, nu știți ce-ați ratat. E un spectacol dat dracului!)

Era perfect. Oameni *peste tot.* Exact ce aveam nevoie.

Square Arcada (care este un cerc) se află în mijlocul Solului Aldrin, exact în centrul acțiunii. Sunt doar niște bănci și câțiva arbori în ghivece – chestii pe care le poți vedea în toate piețele din orașele de pe Pământ, dar care aici denotă un lux incredibil.

Am privit în jur și nu l-am zărit nicăieri pe Stângaci. Foarte amabil din partea lui să poarte o bandulieră. Era ușor de zărit. Într-o bună zi, când o să mor și-o să mă duc în iad, o să-i mulțumesc Irinei că l-a crestat zdravăn. Bețivi și petrecăreți traversau piața în toate direcțiile. Turiști stăteau pe bănci și flecăreau sau se fotografiau reciproc. Am scos gizmoul meu și l-am activat.

Iar când spun „gizmoul meu”, mă refer la gizmoul meu *real.* S-a aprins și a arătat fundalul familiar: o fotografie cu un cățeluș spaniel Cavalier King Charles. Ce? Îmi plac cățelușii.

Am așezat discret gizmoul pe sol și l-am împins cu piciorul sub o bancă din apropiere.

Momeala fusese pusă. Acum trebuia să urmăresc dacă venea cineva s-o muște.

Am intrat în Cazinoul Lassiter. Are ferestre largi cu vedere spre Square Arcada, așa că puteam privi totul de la o distanță ferită de griji. În plus, are la etaj, imediat lângă una dintre ferestrele acelea, un bufet cu prețuri rezonabile.

Cu gizmoul lui Harpreet am plătit pentru un meniu gunk de tipul „mănânci cât poți”.

Șmecheria la gunk este să te ferești de chestiile care încearcă să aibă gust de alte mâncăruri. De exemplu, nu-ncercați aroma „Pui tandoori”. O să fiți complet dezamăgiți. Mai bine recurgeți la „Formula nr. 3 Myrtle Goldstein”. Aia-i o porcărie gustoasă. Din partea mea n-are decât să fie făcută din termite moarte și păr de la subsuori, fiindcă nu-mi pasă. E ceva ce face gunkul apetisant și asta-i tot ce contează.

Mi-am luat castronașul la fereastră și m-am așezat. Am ciugulit gunk și am băut apă, fără să-mi desprind ochii de la banca sub care plasasem gizmoul. După o vreme a devenit plictisitor, dar am strâns din dinți. Era o pândă.

Oare Stângaciul îmi putea urmări gizmoul? În caz afirmativ, asta mi-ar fi oferit o idee despre cât de puternic era. Ar fi însemnat că avea conexiuni până sus de tot.

— Te deranjează dacă iau loc? s-a auzit în spatele meu un glas familiar.

Am întors brusc capul.

Rudy. Rahat!

— Ăăă…, am rostit elocvent.

— O să consider asta ca o invitație să iau loc. S-a așezat și a pus pe masă un castronel cu gunk. Așa cum poate bănuiești, am câteva întrebări.

— Cum m-ai găsit?

— Ți-am urmărit gizmoul.

— Păi… e tocmai acolo! am arătat pe fereastră.

Rudy s-a uitat spre Arcada.

— Da, închipuie-ți ce surprins am fost când gizmoul tău s-a activat brusc în mijlocul lui Square Arcada. Ceva destul de neglijent. Deloc stilul tău.

A luat o îmbucătură din gunk.

— Așa că m-am gândit că poate îl urmărești de undeva de la o distanță sigură. Aici este un bufet bun, ieftin și cu o panoramă perfectă a pieței. N-a fost greu să-mi dau seama.

— Vai, dar deștept mai ești! M-am ridicat. Eu tocmai plecam…

— Stai jos.

— Nu, nu cred c-o să stau.

— Stai *jos*, Jazz! M-a fulgerat cu privirea. Dacă ai impresia că nu te-aș pune imediat la pământ dacă ai vrea să te-ndepărtezi, mai gândește-te. Mănâncă-ți gunkul și să stăm de vorbă.

M-am așezat înapoi. Era imposibil să-i fi putut face față lui Rudy în vreo încăierare. Încercasem asta odată, pe când aveam șaptesprezece ani și eram proastă ca noaptea. N-a mers deloc bine. Avea mușchi de fier. Niște mușchi de fier magnifici, de armăsar. Oare mergea la sală? Trebuia s-o facă, nu? M-am întrebat cum arăta când lucra la sală. Oare transpira? Bineînțeles că transpira. Pârâiașe de transpirație s-ar fi prelins pe mușchii ăia…

— Știu că nu tu ai comis crimele, a rostit Rudy.

Am revenit brusc la realitate.

— Mulțumesc, dar sunt convinsă că așa le spui tuturor fetelor.

A împuns cu lingura spre mine.

— Pe de altă parte, știu că tu ai aruncat în aer recoltatoarele Sanchez.

— N-am avut absolut nimic de-a face cu chestia aia.

— Chiar te aștepți să cred că sabotajul, crimele și ascunderea ta n-au nicio legătură între ele? A luat în lingură o porție de gunk și a mestecat-o cu maniere perfecte. Tu ești în centrul tuturor evenimentelor astea și vreau să știu ce știi.

— Deja știi tot ce știu. Ar trebui să te-ocupi de prinderea criminalului, nu de vendeta asta meschină împotriva mea.

— Jazz, încerc să-ți salvez viața. Și-a pus șervetul pe masă. Ai măcar idee pe cine ți-ai pus în cap prin sabotajul ăla?

— *Presupusul* sabotaj, i-am atras atenția.

— Știi cine-i *proprietarul* lui Sanchez Aluminum?

Am ridicat din umeri.

— Vreo companie braziliană.

— Da, o companie care se numește O Palácio și care este cel mai mare și mai puternic sindicat de crimă organizată din Brazilia.

Am încremenit.

Rahat, rahat, rahat de rahat!

— Am înțeles, am rostit. Niște tipi probabil dușmănoși, este?

— Da. Un tip de mafie de modă veche, care acționează pe preceptul „Ucide ca să arăți cine ești”.

— Stai așa… nu… nu se poate. Eu nici măcar n-am auzit vreodată de tipii ăștia.

— Este posibil – sigur că da, doar posibil – ca eu să știu mai multe decât tine despre crima organizată din orașul meu.

Mi-am lăsat fruntea în palme.

— Cred că m-aburești. De ce *dracu’* ar vrea mafia braziliană să dețină o companie selenară de producere a aluminiului?! Industria de aluminiu e-n budă!

— Pe ei nu-i interesează profitul, a explicat Rudy. Ei folosesc Sanchez Aluminum pentru a spăla bani. Gat artemisian este o cvasi-valută nereglementată și în general neurmărită, iar verificările noastre de identitate sunt îndoielnice în cazul cel mai fericit. Artemis este paradisul perfect pentru spălarea de bani.

— Dumnezeule…

— Singurul tău noroc este că ei nu au mulți oameni aici. Pentru O Palácio, asta nu-i o „operațiune”. Este pur și simplu o direcție de contabilitate creativă. Se pare totuși că au măcar un agent local.

— Dar… Stai, am spus după aceea, lasă-mă să mă gândesc nițel…

Rudy și-a pus palmele pe masă și a așteptat politicos.

— Bun, am reluat. Ceva nu se leagă aici. Trond știa de O Palácio?

El a sorbit puțină apă.

— Sunt sigur că știa. Era genul de persoană care verifică totul înainte de a face o mișcare.

— Și-atunci, dacă știa, de ce dracu’ a intrat peste niște mafioți importanți, ca să preia o industrie care se duce naibii?

Pentru prima dată în viața mea, am văzut confuzie pe chipul lui Rudy.

— Te-am băgat în corzi, este? am zis.

M-am uitat spre Arcada și am înghețat.

Stângaciul era exact lângă banca sub care-mi ascunsesem gizmoul.

Cred că Rudy a văzut că am pălit.

— Ce-i? a întrebat și mi-a urmărit privirea pe fereastră.

Mi-am întors ochii spre el.

— Tipul ăla cu brațu-n bandulieră e asasinul! Cum a știut unde-i gizmoul meu?

— Nu știu…, a început Rudy.

— Știi ce mai fac mafioții? am continuat eu. Îi mituiesc pe gabori! Cum *mama mă-sii* mi-a urmărit insul ăla gizmoul, Rudy?

El și-a ridicat ambele palme.

— Nu face nimic nesăbuit…

Am făcut ceva nesăbuit. Am răsturnat masa peste el și-am șters-o. Înainte de a mă putea urmări, Rudy trebuia să rezolve problema unei mese care se răsturna lent peste el.

Bineînțeles, îmi stabilisem din timp traseul de evadare de acolo. Am traversat cazinoul și am ieșit prin ușa „Numai pentru angajați” din spate. Ar fi trebuit s-o țină încuiată, dar nu făceau asta niciodată. Ducea la coridoarele principale de livrare ce legau între ele toate cazinourile din Aldrin. Cunoșteam bine tunelurile alea – făcusem sute de livrări pe aici. Rudy n-avea să mă prindă niciodată.

Atât doar că… el nu mă urmărea.

M-am oprit, derapând, pe coridor și am privit ușa din spate. Nu știu de ce am făcut-o… cred că nu gândeam prea bine. Dacă Rudy ar fi apărut brusc, aș fi pierdut timp valoros în care aș fi putut fugi să-mi sfârâie călcâiele. Însă el n-a apărut.

— Hă? am mormăit.

Am luat atitudinea „fată cretină într-un film horror” și m-am întors la ușă. Am întredeschis-o și am tras cu ochiul. Niciun semn de Rudy, totuși o mulțime de oameni se strânsese în apropierea bufetului.

M-am furișat prin cazinou și m-am alăturat grupului. Indivizii ăia aveau motive serioase să se holbeze.

Fereastra de lângă masa noastră era spartă. Din ramă ieșeau cioburi de sticlă ascuțite și neregulate. În Artemis nu avem sticlă securizată. Importul de polivinil butiral este mult prea scump. Așa că ferestrele noastre sunt clasicele capcane letale de modă veche, care-ți pot reteza gâtul cu ușurință. La urma urmelor, dacă vrei o viață fără riscuri, nu te stabilești pe Lună.

În fața mea, un turist american a mușcat dintr-un baton de gunk și a întins gâtul ca să vadă peste mulțime. (Numai americanii poartă cămăși hawaiiene pe Lună.)

— Ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat.

— Nu-s sigur, mi-a răspuns. Un tip a spart fereastra și a sărit afară. Sunt trei etaje până la sol. Crezi c-a murit?

— Gravitație selenară, i-am reamintit.

— Da-s vreo zece metri!

— Gravitație selenară... nu contează. Era îmbrăcat în uniforma Poliției Regale Canadiene?

— Adică-n roșu-strălucitor și c-o pălărie caraghioasă?

— Aia-i uniforma *de paradă,* i-am explicat. Nu, mă refeream la uniforma de serviciu. Cămașă deschisă și pantaloni negri cu vipușcă galbenă.

— Ah, pantaloni Han Solo. Da, da, avea din ăia.

— Bun, mersi.

Pfui! Pantalonii lui Han Solo aveau vipușcă *roșie.* Și nici măcar nu era vipușcă în sine, ci un șir de liniuțe suprapuse. Unii oameni chiar sunt lipsiți de educație.

Rudy nu mă urmărise pentru că plecase în urmărirea Stângaciului. Intrarea pe nivelul Arcada se afla cu trei etaje mai jos și de cealaltă parte a unui hol uriaș. Folosind mijloace convenționale, ar fi avut nevoie de minimum două minute ca să ajungă până acolo. Cred că optase pentru ruta mai rapidă.

Am privit atentă Arcada, la fel ca toți cei din jur. Atât Rudy, cât și Stângaciul păreau să fi dispărut de mult. Păcat – mi-ar fi plăcut să-l văd pe Rudy snopindu-l în bătaie pe nenorocitul ăla și punându-i cătușele.

Asta însemna, pe de altă parte, că Rudy nu făcea parte dintr-un complot menit să mă ucidă. Iar acum Stângaciul trebuia să-și rezolve problema cu el. Una peste alta, rezultatul era perfect pentru mine.

Asta nu-nsemna însă că aș fi fost mulțumită. Tot nu știam cum îmi găsise Stângaciul gizmoul.

•

În ascunzătoarea mea de pe Bean-jos 27 abia dacă se putea dormi și era al naibii de mică pentru orice altceva.

De aceea m-am așezat pe podeaua coridorului. În rarele ocazii când auzeam pe cineva apropiindu-se, o ștergeam în vizuină ca un gândac ce eram. Totuși, în majoritatea timpului, aveam tot holul numai pentru mine.

Primul lucru pe care doream să-l știu era dacă Rudy îl prinsese pe Stângaci. Am scanat site-urile de știri locale și răspunsul a fost negativ. Crimele sunt extrem de rare în

Artemis. Dacă Rudy l-ar fi prins pe asasin, ar fi apărut pe prima pagină peste tot. Stângaciul continua să fie liber în oraș.

Era momentul pentru o documentare. Subiectul: Sanchez Aluminum. Am folosit gizmoul lui Harpreet ca să caut informații publice despre companie.

Aveau în jur de optzeci de angajați. Poate că nu pare cine știe ce, însă nu-i puțin într-un oraș cu două mii de locuitori. Directorul executiv și fondatorul era Loretta Sanchez din Manaus, Brazilia. Era doctor în chimie, cu specialitatea în procesele anorganice. Inventase un sistem pentru a implementa ieftin procesul FFC Cambridge pentru dezoxidarea anortitului prin minimizarea pierderilor în baia de săruri de clorură de calciu utilizând... Cam pe aici, m-am oprit din citit. Principalul era că ea conducea și că (deși articolul nu menționa asta) era băgată-n mafie până peste cap.

Bineînțeles, sabotarea recoltatoarelor ținea capul de afiș al știrilor. Ca răspuns, Sanchez implementase măsuri mai stricte de securitate. Birourile lor din Bula Armstrong nu mai acceptau vizitatori. Accesul în topitorie fusese restricționat doar la personalul-cheie. Ba chiar puseseră oameni (nu doar computere) care să verifice direct ID-urile companiei pe trenul care făcea legătura cu topitoria.

Cel mai important era însă că nu-și mai asumau niciun risc cu ultimul recoltator care le rămăsese. Încheiaseră un contract cu Ghilda AEV pentru a-l păzi, iar experții AEV lucrau în schimburi, astfel ca permanent doi oameni să fie fizic alături de utilaj.

Am simțit un fior de mândrie știind că o companie întreagă făcea pe ea de frică din cauza mea. Ei încercaseră să mă omoare. În mod repetat. Și nu mai era vorba exclusiv despre O Palácio. Cineva din sala de comandă Sanchez îi comandase unui recoltator să mă zdrobească atunci când fusesem pe suprafață, mai țineți minte? Cultura companiei ăleia avea ceva complet *greșit* în ea.

Nenorociții!

Gizmoul mi-a bâzâit în mână – o notificare de e-mail.

Poate că într-adevăr fugeam și m-ascundeam ca să-mi scap viața, dar nu eram dispusă să renunț la e-mail. Atât doar că-l trecusem printr-un proxy, astfel ca nimeni să nu poată spune ce gizmo foloseam în accesarea mesajelor. Serverul proxy era undeva pe Pământ (cred că în Olanda?), așa că totul se mișca

mai încet decât melcul. Se actualiza doar o dată pe oră. Tot mai bine decât nimic.

Aveam cincisprezece mesaje, dintre care paisprezece erau de la tata, care încerca disperat să mă contacteze.

— Îmi pare rău, tată, am murmurat. Nu vrei să ai de-a face cu asta și nici eu nu vreau să pățești ceva din cauza mea.

Al cincisprezecelea e-mail era de la Jin Chu.

> Domnișoară Bashara. Mulțumesc că mi-ai salvat viața – acțiunile tale din hotel m-au ferit de necazuri. Cel puțin, presupun că tu ai fost femeia din camera mea – ești cealaltă persoană (supraviețuitoare) implicată în planul acesta care a eșuat. Întrucât acum sunt conștient de amenințare, am luat măsuri pentru siguranța mea și stau ascuns. Putem să ne întâlnim? Mi-ar face plăcere să mă pot îngriji și de securitatea ta. Ți-o datorez. Jin Chu

Interesant… Am rulat prin minte câteva scenarii, după care mi-am stabilit un plan.

> Bine. Să ne-ntâlnim mâine-dimineață la 8 la atelierul de sudură al tatălui meu. Adresa este CJ6-3028. Dacă nu ai venit până la 8:05, am plecat.

Mi-am pus alarma gizmoului la ora 4 dimineața și m-am târât în gaura de șobolan.

Capitolul 10

Chestia nasoală în situațiile de viață sau de moarte este cât de plictisitoare pot fi.

Am așteptat trei ore în atelierul tatii. Nu trebuia să vin de la ora 5, dar nu voiam nici în ruptul capului ca Jin Chu să apară înaintea mea.

Am rezemat un scaun de peretele din spate al atelierului, imediat lângă adăpostul în care fumasem prima țigară din viața mea. Țin minte că aproape vomitasem din cauza fumului care se acumulase, dar – hei! – când ești o adolescentă rebelă și crezi că-n felul ăla faci o declarație de sfidare, atunci merită din plin. „S-o crezi tu, tati!”

Dumnezeule, cât de idioată puteam fi!

Pe măsură ce se apropia ora opt, mă uitam din zece în zece secunde la ceasul mural. Ca să mai treacă timpul, m-am jucat cu un pistol de lipit portabil cu gaz. Tata îl utiliza pentru a strânge etanșările pe armăturile țevilor. Nu era „sudură”, dar trebuia s-o faci într-o incintă anti-incendii, așa că o oferea printre celelalte servicii ale lui.

Stăteam cu degetul pe trăgaciul de aprindere. Nu era un pistol (în Artemis nu există pistoale), totuși putea răni pe cineva dacă se apropia prea mult. Doream să fiu pregătită pentru orice.

Ușa de pe peretele opus s-a deschis la ora 8 fix. Jin Chu a intrat grijuliu. Ținea umerii gârboviți și privea agitat în jur, ca o gazelă speriată. M-a zărit în colț și a fluturat stângaci din braț.

— Ăăă… bună.

— Ești punctual, am comentat eu. Mersi.

A înaintat un pas.

— Sigur că…

— Stai pe loc, l-am oprit. Azi nu mă simt prea încrezătoare.

— Da, bine, bine. A tras aer adânc în piept și a expirat tremurător. Uite ce-i, chiar îmi pare rău. N-ar fi trebuit să se întâmple așa. Mă gândisem pur și simplu c-aș putea câștiga niște bănuți, înțelegi? Ca un fel de comision, știi?

Am trecut pistolul de lipit dintr-o mână într-alta. Voiam să mă asigur că-l văzuse.

— Pentru ce? Ce dracu’ se-ntâmplă aici?

— Pentru că le-am spus lui Trond și O Palácio despre FOZA. În tranzacții separate și confidențiale, bineînțeles.

— Am înțeles. M-am strâmbat la răhățelul ăsta mizerabil. După care ai câștigat și *mai mulți* „bănuți” vânzându-l pe Trond lui O Palácio când recoltatoarele lor au sărit în aer?

— Păi, da. Oricum n-avea să rămână un secret. După ce el prelua contractul de oxigen, ei și-ar fi dat seama.

— Cum au aflat că eu am fost sabotoarea?

Jin Chu a coborât privirea.

Am suspinat prelung.

— Ești *cu adevărat* un nenorocit!

— Nu-i vina mea! Mi-au oferit o grămadă de bani!

— De unde ai știut c-am fost eu?

— Mi-a spus Trond. Devenea vorbăreț când se amețea. S-a încruntat. A fost un tip tare. N-am crezut că cineva o să pățească ceva. Am…

— Ai crezut c-o să pui pe jar un miliardar și o mafie și n-o să se-ntâmple nimic? Hai sictir!

El s-a foit câteva clipe.

— Deci… ai mostra FOZA? Cutia din camera mea de hotel?

— Da. Nu-i aici, dar e-n siguranță.

— Slavă cerului. S-a destins puțin. Unde-i?

— Mai întâi, spune-mi ce-i FOZA.

S-a crispat vizibil.

— I-un fel de secret.

— De acum am depășit momentul secretelor.

Jin Chu părea că suferă cu adevărat.

— Este… Producerea mostrei ăleia a costat *o grămadă* de bani. A trebuit să lansăm un satelit dedicat, cu centrifugă, ca s-o creștem pe orbită terestră joasă. O să fiu *super-mega-c*oncediat dacă mă întorc acasă fără ea.

— Nu mai pot de concedierea ta. Au fost *uciși* oameni! Spune-mi de ce.

A suspinat prelung.

— Îmi pare rău. Îmi pare groaznic de rău. N-am vrut să se-ntâmple nimic de felul ăsta.

— Cere-i scuze lui Lene Landvik, am spus. Ea este adolescenta oloagă care a rămas acum orfană.

În ochi i-au apărut lacrimi.

— Ba nu… Trebuie să-mi cer scuze și ție.

Ușa s-a deschis din nou. A intrat Stângaciul. Brațul drept îi era încă prins în bandulieră. În mâna stângă însă ținea un cuțit cu care m-ar fi putut fileta ca pe un peștișor.

Am început să tremur din tot corpul. Nu eram sigură dacă de teroare sau de mânie.

— Ticălosu' dracului!

— Îmi pare foarte rău, a suspinat Jin Chu. M-ar fi omorât. Doar așa mi-am putut salva viața.

Am apăsat pe trăgaci și flacăra pistolului de lipit a înviat. L-am ținut la o lungime de braț spre Stângaci, care pornise spre mine.

— Care parte a feței ți-ar plăcea să ți-o fac *crème brûlée,* nenorocitule?

— Tu faci povară, eu fac să doară, a vorbit Stângaciul. Avea un accent pronunțat. Pot să termin repede. Nu trebuie să doară.

Jin Chu și-a acoperit fața și a strigat:

— Iar eu o să fiu concediat!

— Mai du-te dracului! i-am urlat. Vrei să nu te mai smiorcăi despre problemele tale când eu sunt omorâtă?!

Am înhățat o țeavă metalică de pe bancul de lucru. Era straniu să fii pe Lună și să te lupți pentru viața ta cu o bâtă și foc.

Stângaciul știa că, dacă ar fi fandat, îl puteam bloca folosind țeava, după care să-i bag drept în ochi flacăra pistolului de lipit. Nu știa însă că aveam în minte un plan mult mai complicat.

M-am rotit și am lovit cu țeava, cu toată puterea, într-un ventil de pe perete. Zăngănitul metalic răsunător a fost urmat de zbieretul ascuțit al aerului comprimat la înaltă presiune. Ventilul a zburat prin atelier și s-a izbit de peretele opus.

Când Stângaciul s-a oprit pentru o clipă ca să se întrebe de ce naiba făcusem asta, am sărit spre tavan (deloc greu aici – un om obișnuit poate sări trei metri drept în sus), iar când am ajuns în vârful saltului, am pârlit un detector de foc cu pistolul de lipit.

Lumini roșii au pâlpâit prompt și alarma de incendiu a urlat în incintă. Ușa s-a trântit în spatele lui Jin Chu, închizându-se ferm. El a tresărit și s-a răsucit șocat.

În clipa în care am revenit pe podea, m-am năpustit în adăpost și am tras ușa după mine. Stângaciul m-a urmat în goană, dar n-a ajuns la timp. Am rotit iute manivela, ca să mă

etanșez înăuntru. După aceea am vârât țeava între spițele roții și am apăsat cu putere pe capătul opus.

Stângaciul a încercat să învârtă manivela din partea opusă, dar nu putea învinge forța pe care o exercitam prin intermediul pârghiei mele.

M-a privit ucigător prin hubloul micuț al adăpostului. I-am arătat degetul mijlociu.

Îl puteam vedea pe Jin Chu la ușa atelierului, încercând să tragă de ea ca să iasă. Bineînțeles că în zadar. Era ușa unei incinte anti-incendiu: metal solid, închis etanș cu un zăvor mecanic pe care nu-l puteai deschide decât din exterior.

Jetul încețoșat dinspre ventilul rupt s-a micșorat, după care a încetat complet. Ventilele de pe pereții din atelierul tatii erau conectate la butelii cu gaz pe care le umplea lunar.

Stângaciul s-a repezit la bancul de lucru și a luat de acolo o bară lungă de oțel. A revenit la adăpost respirând cu greutate. M-am pregătit pentru o întrecere pe viață și pe moarte de-a trasul frânghiei, numai că acum frânghia avea să fie circulară.

Gâfâind și șuierând, a fixat bara sub manivelă. A apăsat tare, totuși am putut rezista. În mod normal, ar fi trebuit să câștige – era mai masiv, avea mai multă forță și un braț al pârghiei mai lung. Eu însă aveam ceva suplimentar: oxigen.

Ce era gazul care tocmai umpluse incinta? Neon. Tata montase pe pereți ventile pentru neon, deoarece îl utiliza foarte des la sudura aluminiului.

Sistemul anti-incendiu etanșase aerisirea incintei, astfel că atelierul era plin de gaz inert. Nu sesizezi neonul când îl respiri. Aerul pare să fie absolut normal. Iar corpul uman nu deține mijloace prin care să detecteze *lipsa* oxigenului. Funcționezi mai departe până când îți pierzi cunoștința.

Stângaciul a căzut în patru labe. A tremurat puțin, după care s-a prăbușit pe podea.

Jin Chu a rezistat ceva mai mult. Nu depusese la fel de mult efort. Dar a căzut și el după câteva secunde.

Să ne întâlnim ca să te pot proteja. Chiar crezuse că aș fi pus botul la așa ceva?

Am scos gizmoul lui Harpreet și am tastat numărul lui Rudy. Nu voiam s-o fac, dar nu aveam alternativă. Fie îl sunam eu, fie aveau să-l sune voluntarii din brigada anti-incendiu când soseau. Mai bine să fiu cu un pas înainte.

•

Artemis nu are secție de poliție. Nu există decât biroul lui Rudy din Bula Armstrong. Celula de acolo era pur și simplu un adăpost adaptat. Ba chiar tata fusese cel care-l instalase. Adăposturile nu au zăvoare, bineînțeles, fiindcă așa ceva ar zădărnici scopul lor esențial. Ca atare, „celula” lui Rudy avea un lanț metalic cu un lacăt trecut în jurul manivelei. Rudimentar, însă eficace.

De obicei, ocupanții celulei erau bețivi sau inși care trebuiau să se răcorească după vreo încăierare. Azi însă, ocupantul ei era Stângaciul.

Restul camerei nu era cu mult mai mare decât apartamentul în care crescusem eu. Dacă Rudy s-ar fi născut cu câteva mii de ani mai devreme, ar fi fost un bun spartan.

Jin Chu și cu mine stăteam pe scaune metalice, de care eram încătușați.

— Asta-i o idioțenie, am rostit eu.

— Mica și nevinovata de tine, a comentat Rudy fără să-și desprindă ochii de la computer.

Jin și-a zăngănit cătușele.

— Hei, eu *chiar sunt* nevinovat! N-ar trebui să fiu aici.

— Ce-a fost asta – o glumă?! am exclamat. Ai încercat să m-omori!

— Nu-i adevărat! Jin a arătat spre celula Stângaciului. El a-ncercat să te-omoare. Eu doar am stabilit întâlnirea dintre voi. Dacă n-aș fi făcut-o, m-ar fi omorât pe loc!

— Lașule!

— Țin la viața mea mai mult decât la a ta. Dă-mă-n judecată. N-am fi în mizeria asta dacă n-ai fi fost atât de *evidentă* cu sabotajul tău!

— Hai sictir!

Rudy a luat de pe birou un pulverizator cu apă și ne-a stropit pe amândoi.

— Șșșt, a zis el.

Jin s-a strâmbat.

— Așa ceva este complet neprofesional!

— Mai termină cu lamentările, am spus și m-am scuturat de apă.

— Poate că tu ești obișnuită să te stropească bărbații pe față, dar eu nu sunt, a comentat Jin.

Trebuia să recunosc, fusese o poantă bună.

— ’Te-n mă-ta, am conchis.

Ușa s-a deschis și a intrat administratoarea Ngugi. Pentru că… de ce nu?

Rudy a ridicat ochii.

— Hm. Tu erai.

— Bună ziua, polițistule, a zis Ngugi, apoi și-a întors privirea spre mine. Jasmine, ce faci, scumpo?

I-am arătat cătușele.

— Sunt necesare, polițistule?

— Prezența ta este necesară aici? a întrebat Rudy.

Aș fi putut jura că temperatura scăzuse cu zece grade.

— Scuză-l pe polițist, mi s-a adresat administratoarea. Nu suntem chiar de acord în toate privințele.

— Dacă ai înceta să mai cocolosești infractori ca Jazz, am funcționa mult mai bine.

Ngugi a fluturat din mână, de parcă ar fi alungat o insectă.

— Orice oraș are nevoie de infracționalitate. Mai bine să-i lași pe delincvenții mărunți să-și facă treburile lor și să te concentrezi pe problemele mai mari.

Am rânjit larg.

— Ai auzit-o pe doamna. Iar eu sunt cea mai măruntă dintre toți. Așa că dă-mi drumul.

Rudy a clătinat din cap.

— Autoritatea administratorului asupra mea este discutabilă în cazul cel mai fericit. Eu lucrez direct pentru CSK. Iar tu nu pleci nicăieri.

Ngugi s-a apropiat de adăpost și a privit prin hublou.

— Deci el este asasinul nostru?

— Da, a spus Rudy. Iar dacă n-ai fi petrecut ultimul deceniu zădărnicindu-mi încercările de a pune capăt crimei organizate, asasinatele acelea n-ar fi existat.

— Am mai purtat discuția asta, polițistule. Fără banii mafiei, Artemis n-ar fi existat. Idealismul nu aduce gunk în farfuriile oamenilor. S-a răsucit spre Rudy. Suspectul are ceva de spus?

— A refuzat să răspundă la întrebări. N-a vrut să-mi spună nici măcar cum îl cheamă, dar potrivit gizmoului său se numește Marcelo Alvarez și este „consultant contabil liber-profesionist”.

— Am înțeles. Cât de sigur ești că el este omul pe care-l căutăm?

Rudy și-a întors computerul spre Ngugi. Ecranul afișa rezultatele de la laboratorul medical.

— Doctorul Roussel a trecut pe aici mai devreme și i-a recoltat o probă de sânge. Spune că se potrivește cu sângele găsit la scena crimei. De asemenea, rana de pe brațul lui corespunde cu cuțitul pe care îl avea în mână Irina Vetrov.

— ADN-ul corespunde? a întrebat Ngugi.

— Roussel nu are laborator criminalistic. Ea a comparat grupa sanguină și concentrațiile de enzime și se potrivesc. Dacă dorim o comparare de ADN-uri, va trebui să trimitem probe pe Pământ. Va dura minimum două săptămâni.

— Nu va fi nevoie, a zis Ngugi. Ne trebuie doar atâtea dovezi câte sunt necesare pentru reținerea în vederea procesului, nu pentru condamnarea lui.

— Hei! a intervenit Jin Chu. Scuzați, vă rog! Cer să fiu eliberat!

Rudy l-a împroșcat cu apă.

— El cine e? a întrebat administratoarea.

— Jin Chu din Hong Kong, a răspuns Rudy. N-am găsit niciun fel de înregistrări privind locul lui de muncă și nici n-a vrut să ne spună ceva. A întins o capcană pentru ca Alvarez s-o poată ucide pe Bashara, dar susține că a făcut-o sub amenințare. Alvarez l-ar fi omorât dacă n-o făcea.

— Nu-l prea putem învinui pentru asta, a spus Ngugi.

— În sfârșit, cineva cu rațiune! a zis Jin.

— Deportează-l în China, a urmat administratoarea.

— Stai, poftim?! a exclamat Jin. Nu poți face așa ceva!

— Ba pot foarte bine. Ai fost complice la tentativa de asasinare a unei persoane. Indiferent dacă ai făcut-o pentru că ai fost sau nu amenințat, prezența ta nu este bine-venită aici.

Jin a deschis gura ca să protesteze din nou și Rudy a îndreptat pulverizatorul spre el. A renunțat să mai spună ceva.

Ngugi a oftat și a clătinat din cap.

— Asta nu-i bine. Nu-i bine deloc. Tu și cu mine… nu suntem prieteni. Totuși, niciunul dintre noi nu vrea crime în orașul nostru.

— Cel puțin în privința asta suntem de acord.

— Iar asta e ceva nou. Femeia și-a încrucișat mâinile la spate. Am mai avut crime până acum – un amant gelos, un partener furios, niște bătăuși beți. Acum însă a fost ceva profesionist. Nu-mi place.

— A meritat așadar să fii blândă cu delincvenții mărunți? a întrebat Rudy.

— Nu-i corect ce spui. Ngugi s-a smuls din gânduri. O vom lua pas cu pas. O navă cu carne pleacă azi spre *Gordon,* care este pe orbita ciclică. Vreau ca domnul Jin să fie urcat la bordul ei. Deportare în Hong Kong fără plângere legală. Pe domnul Alvarez îl reținem deocamdată. Trebuie să colaționăm dovezile pentru tribunalul din... unde merge el?

— Landvik era norvegian, iar Vetrov era rusoaică.

— Am înțeles, a spus Ngugi.

Dacă ai comis un delict serios, Artemis te va deporta în țara *victimei.* Națiunea respectivă se va ocupa de pedeapsă, ceea ce este corect. Însă Stângaciul – cred că ar trebui să-i spun Alvarez – omorâse oameni din două țări diferite. Cum se proceda în cazul ăsta?

— Aș vrea să mă lași pe mine să aleg, a spus Rudy.

— De ce?

El s-a uitat spre celulă.

— Dacă cooperează, îl voi trimite în Norvegia. Dacă nu, va merge în Rusia. Tu unde ai prefera să fii judecată pentru crimă?

— Excelentă strategie. Văd că ai ceva machiavelic în tine.

— Nu asta..., a început Rudy.

— Pe de altă parte, a continuat Ngugi, ar trebui s-o eliberezi pe Jasmine, nu crezi?

Rudy a fost surprins.

— În niciun caz. Este contrabandistă și sabotoare.

— *Presupusă,* am intervenit.

— De ce-ți pasă atât de mult de Jazz? a întrebat el.

— Sanchez Aluminum este o companie braziliană. Vrei s-o deportezi în Brazilia? Ar fi norocoasă dacă ar supraviețui măcar o zi acolo înainte s-o lichideze O Palácio. Chiar merită să moară?

— Bineînțeles că nu, a răspuns Rudy. Voi recomanda deportare fără plângere în Arabia Saudită.

— Respins, a zis Ngugi.

— Ridicol! Este clar vinovată. De ce ai o fixație pentru fata asta?

— Fată? am pufnit. Am douăzeci și șase de ani.

— Este una dintre noi, a spus Ngugi. A crescut aici. Asta înseamnă că va avea parte de mai multă înțelegere.

— Rahat! a izbucnit Rudy. Până atunci nu-l mai auzisem înjurând niciodată. Există ceva ce nu-mi spui. Despre ce-i vorba?

Ngugi a zâmbit.

— N-o deportez, polițistule. Cât timp vrei s-o ții încătușată aici?

Rudy a căzut pe gânduri, apoi a scos din buzunar o cheie și mi-a descuiat cătușele.

Mi-am masat încheieturile.

— Mulțumesc, doamnă administrator.

— Ai grijă de tine, scumpo!

A ieșit din birou.

Rudy s-a uitat urât după ea, apoi s-a întors către mine.

— *N-ai* cum să te ferești. Ar fi mai bine să-ți mărturisești rolul pe care l-ai jucat și să fii deportată în Arabia Saudită. Este mai ușor să te ascunzi acolo decât aici.

— Ar fi mai bine să mănânci rahat, am zis eu.

— O Palácio nu va renunța doar pentru că eu l-am prins pe agentul lor. Poți să fii sigură că vor trimite altul în următoarea navă cu carne.

— Mai întâi: i-auzi! am răspuns. În al doilea rând: *eu* l-am prins, nu tu. Și-n cele din urmă… cum mi-a detectat gizmoul?

Rudy s-a încruntat.

— Asta mă neliniștește și pe mine.

— Eu am plecat. Dacă vrei să-mi transmiți ceva, știi ce identitate folosesc. Când mă arestase, îmi confiscase gizmoul Harpreet și acum l-am luat de pe biroul lui. Ai avut o mulțime de oportunități să mă razi și n-ai făcut-o.

— Mulțumesc pentru votul de încredere. Pentru propria ta siguranță, ar trebui să stai în preajma mea.

Era ispititor, însă n-o puteam face. Nu știam care va fi următoarea mea mișcare, dar în mod clar avea să fie ceva ce nu puteam face sub ochii lui Rudy.

— Mersi, dar mă descurc mai bine pe cont propriu. M-am întors spre Jin Chu: Ce este FOZA?

— Suge-o!

— Pleacă, mi s-a adresat Rudy. Întoarce-te dacă vrei protecție.

— Bine, bine, am spus.

•

Hartnell's avea clienții săi obișnuiți, tăcuți, aflați în pragul alcoolismului. Îi știam pe toți după față, chiar dacă nu după nume. Azi nu era nicio figură străină și nimeni nu s-a uitat la mine. Activitatea obișnuită din localul meu preferat.

Billy mi-a pus în față o sondă din grogul tradițional.

— Nu te ascundeai sau ceva în genul ăsta?

Am fluturat din mână.

— Cam așa ceva.

Oare Alvarez era singurul asasin din oraș al lui O Palácio? Poate că da. Poate că nu. Vreau să spun: câți oameni ai aloca operațiunii tale selenare de spălare a banilor mafiei? Cel puțin eu știam un lucru: Ei nu puteau trimite pe altcineva. Nu încă. Durează săptămâni ca să ajungi aici de pe Pământ.

— Atunci e inteligent să vii în pubul tău favorit?

— Nu. Este unul dintre lucrurile cele mai stupide pe care le-am făcut vreodată. Și am cu ce să compar asta, crede-mă.

Și-a aruncat un șervet peste umăr.

— Și-atunci… de ce?

Am tras o dușcă de bere.

— Fiindcă am făcut o înțelegere.

Billy s-a uitat pe lângă mine spre intrare și ochii i s-au lărgit.

— Să fiu al dracu'! Asta-i o față pe care n-am mai văzut-o de ani de zile!

Dale s-a apropiat de vechiul lui taburet, lângă al meu, și s-a așezat. A rânjit cu gura până la urechi.

— O halbă din ce ai mai groaznic, Billy.

— Pentru tine, din partea casei! a zis barmanul. I-a umplut o sondă. Ce face gay-ul meu favorit?

— Nu mă pot plânge. Totuși o fac.

— Ha! A împins sonda spre Dale. Vă las atunci singuri, foștilor.

Dale a sorbit din bere și s-a strâmbat spre mine.

— Nu eram sigur dacă o s-apari.

— Înțelegerea rămâne înțelegere, am răspuns. Dar s-ar putea să fiu nevoită să plec mai devreme dacă apare cineva ca să mă omoare.

— Că veni vorba – ce se-ntâmplă? Se zvonește că ai avea treabă cu crimele.

— Nu sunt doar zvonuri. Mi-am golit paharul și am ciocănit de două ori cu el în tejghea. Billy mi-a împins prompt altul; îl umpluse din vreme. Eu eram următoarea victimă pe lista lor.

— Dar Rudy l-a prins pe ucigaș, nu? Site-urile de știri spun că ar fi un portughez.

— Brazilian, am zis. Nu contează. Vor trimite altul după mine. În cel mai bun caz, beneficiez de un scurt răgaz.

— Ce rahat! Te pot ajuta cu ceva?

L-am privit drept în ochi.

— Dale, noi nu suntem prieteni. Nu-ți face griji pentru mine.

A oftat.

— Am putea fi. Cu timpul, poate?

— Nu prea văd cum.

— Ei bine, dispun de o seară pe săptămână să-ți schimb părerea.

Mi-a zâmbit. Ticălosul îngâmfat!

— Așadar, a continuat el, de ce-ai făcut chestia aia cu recoltatoarele?

— Trond ar fi trebuit să-mi plătească o groază de bănet.

— Da, totuși… A părut gânditor. Vreau să spun că nu-i stilul tău. A fost riscant… iar tu chiar ești inteligentă. Nu-ți asumi riscuri decât dacă trebuie. Nu ești disperată după bani sau altceva, din câte știu. Sigur că da, ești săracă, totuși ești stabilă. Ai datorii la cămătari sau ceva de felul ăsta?

— Nu.

— Datorii la jocuri de noroc?

— Nu. Termină!

— Haide, Jazz. S-a aplecat spre mine. Care-i treaba? Mi se pare ilogic.

— Nu trebuie să ți se pară logic. Mi-am verificat gizmoul. Apropo, până la miezul nopții mai avem trei ore și cincizeci și două de minute. Atunci n-o să mai fie „seară”.

— Atunci voi petrece trei ore și cincizeci și două de minute punând aceeași întrebare.

Era teribil de obositor… Am suspinat.

— Am nevoie de 416.922 de gat.

— Asta… e o sumă foarte exactă. De ce-ai nevoie de banii ăștia?

— Pentru că du-te dracului – de-aia!

— Jazz…

— Nu! m-am răstit. Asta-i tot ce capeți.

Tăcere stânjenitoare.

— Ce face Tyler? am întrebat. Este… nu știu… Este fericit?

— Da, e fericit. Avem momentele noastre mai bune și mai rele, ca orice cuplu, dar lucrăm în privința asta. În ultima vreme e tot mai iritat de Ghilda Electricienilor.

Am pufnit.

— El i-a urât mereu pe ticăloșii ăia. Continuă să fie anti-ghildă?

— Bineînțeles. N-o să li se alăture niciodată. E un electrician foarte bun. De ce s-ar strădui din răsputeri doar ca să fie plătit mai puțin?

— Îl hărțuiesc? am întrebat.

Ăsta era unul dintre neajunsurile de a nu avea aproape niciun fel de legi: monopolurile și tacticile de presiune.

Dale a fluturat din mână.

— Un pic. Niște zvonuri și reduceri deliberate de prețuri. Nimic la care să nu poată face față.

— Dacă întind prea mult coarda, să m-anunți, am spus.

— Ce-o să faci?

— Nu știu. Dar nu vreau să se ia cineva de el.

Dale și-a ridicat paharul.

— Atunci plâng de milă pe oricine s-ar lua de el.

Am ciocnit paharul de al lui și am sorbit amândoi.

— Fă-l fericit, am spus.

— Să fii sigură c-o să-ncerc.

Gizmoul Harpreet a bâzâit. L-am scos și l-am privit. Primisem un mesaj de la Svoboda: „FOZA ăsta-i uimitor. Vino la laborator”.

— O clipă, i-am spus lui Dale și am tastat un răspuns.

„Ce-ai găsit?”

„E prea mult de scris. În plus, vreau să-ți arăt ce poate face”.

— Hm, am spus.

— Probleme? a întrebat Dale.

— Un prieten vrea să ne-ntâlnim. Însă ultima dată când m-am întâlnit cu cineva a fost o ambuscadă.

— Ai nevoie de întăriri?

Am clătinat din cap și am tastat pe gizmo: „Iubire, știu ce vrei, dar în clipa asta sunt prea obosită pentru sex”.

„Despre ce vorbești?”, a răspuns Svoboda. „Ah, am înțeles. Vorbești în dodii ca să vezi dacă sunt forțat să-ți scriu. Nu, Jazz, nu-i o cursă”.

„Eram pur și simplu prudentă. Chiar acum am o obligație. Vin mâine-dimineață. OK?”

„În regulă. Încă ceva. Dacă pe viitor o să fiu forțat, o să introduc în conversație cuvântul «delfin». OK?”

„Da”, am răspuns și am băgat gizmoul în buzunar.

Dale a țuguiat buzele.

— Jazz… cât e de rău?

— Păi, niște tipi vor să mă omoare, așa că… destul de rău.

— Cine-s tipii ăia? De ce vor să te-omoare?

Am șters condensul de pe pahar.

— O mafie braziliană numită O Palácio, care deține Sanchez Aluminum și știe că eu am sabotat recoltatoarele.

— Rahat! Ai nevoie de un loc unde să te ascunzi?

— Sunt bună la de-astea, am răspuns, apoi, după câteva secunde, am adăugat: Dar dacă voi avea nevoie de ajutor, o să-mi amintesc oferta ta.

El a zâmbit.

— Oricum, pare a fi un început.

— Taci și bea-ți berea. Mi-am golit sonda. Ești cu două halbe-n urmă.

— Aha, am înțeles cum stă treaba. A gesticulat spre Billy. Barman! O fetiță de-aici crede că mă poate băga sub masă. Vrem șase halbe – trei pentru gay și trei pentru ne-evrei.

•

M-am trezit amețită în vizuina mea, mahmură și cu tot corpul încercat de dureri. Probabil că nu fusese o idee chiar grozavă să mă fac muci în toiul atâtor probleme grave, dar, așa cum am stabilit deja, am o predilecție pentru decizii proaste.

Am petrecut câteva minute rugându-mă să mor, după care am băut atâta apă cât am putut și am ieșit din ascunzătoare ca un limax.

Am mâncat niște gunk deshidratat ca mic dejun (în felul ăsta îi simți mai puțin gustul) și am pornit spre baia publică de pe Bean-sus 16. Am petrecut restul dimineții acolo, scufundată într-o cadă.

După aceea m-am dus la un magazin de haine pentru clasa mijlocie de pe Bean-sus 18. Îmi purtasem salopeta trei zile la rând și de acum putea sta în picioare fără să aibă pe nimeni înăuntru.

Într-un final, am redevenit o ființă asemănătoare unui om.

Am mers pe coridoarele înguste din Armstrong, până am ajuns la intrarea principală a laboratorului ASE. Câțiva cercetători mergeau spre holuri către serviciu.

Svoboda a deschis înainte să fi avut ocazia să bat la ușă.

— Jazz! Așteaptă pân-o să vezi… Uau, arăți ca un rahat!

— Mersi.

A scos o cutiuță cu bomboane de mentă și mi-a răsturnat câteva în palmă.

— N-am timp să fac mișto de alcoolismul tău. Trebuie să-ți arăt nebunia asta cu FOZA. Haide!

M-a condus prin intrare și apoi în laborator. Locul arăta complet diferit. Svoboda dedicase bancul principal de lucru analizei lui FOZA și împinsese toate celelalte echipamente spre perete, pentru a-și face loc. Diverse aparate (majoritatea complet misterioase pentru mine) acopereau masa.

El țopăia de pe un picior pe celălalt.

— E ceva extraordinar!

— Bun, bun. Ce te-a pus așa pe jar?

S-a așezat pe un taburet și și-a trosnit degetele de la mâini.

— Am început prin examinarea vizuală.

— Te-ai uitat la el, am comentat. Să știi că poți spune simplu: „M-am uitat la el”.

— Aparent, este un cablu din fibră optică normală, monomodală. Învelișul, tamponul și teaca sunt uzuale. Miezul are diametrul de opt microni – absolut normal. M-am gândit totuși că ar putea avea ceva special, așa c-am tăiat câteva mostre și…

— L-ai tăiat? Nu ți-am zis că-l poți tăia!

— Bine, nu-mi pasă. A ciocănit cu degetul un dispozitiv de pe bancul de lucru. L-am folosit pe-ăsta micu’ ca să măsor indexul de refracție al miezului. Asta-i o specificație destul de importantă pentru fibrele optice.

Am ridicat de pe masă o bucată de cinci centimetri de FOZA.

— Și ai găsit ceva deosebit?

— Nu, a răspuns Svoboda. Este 1,458. Puțin mai mare decât au de obicei fibrele optice, dar cu foarte, foarte puțin.

Am suspinat.

— Svoboda, poți să sari peste felurile în care este normal și să-mi spui pur și simplu ce ai găsit?

— Bine, bine. S-a întins către alt dispozitiv portabil și l-a ridicat. Uite, cu ăsta am descifrat misterul.

— Știu că vrei să te-ntreb ce este, dar, cu toată sinceritatea, nu…

— Este un tester care măsoară pierderile din fibra optică. El îți spune ce atenuare are un cablu de fibră optică. Atenuarea este cantitatea de lumină care se pierde prin căldură în timpul transmisiei.

— Da, știu ce-i atenuarea, am zis.

N-a contat însă deloc. Odată ce Svoboda se pornește, nu mai poate fi oprit. N-am mai cunoscut pe nimeni care să-și iubească munca atât de mult ca el.

A pus testerul înapoi pe masă.

— O atenuare uzuală pentru un cablu foarte bun este cam de 0,4 decibeli pe kilometru. Ghici care-i atenuarea lui FOZA.

— Nu știu.

— Haide. Ghicește!

— Zi odată.

— E zero. Să fiu al dracului! *Zero*! Svoboda a format un cerc cu brațele. Zeeeroooo!

M-am așezat pe taburetul de lângă el.

— Deci… în timpul transmisiei nu se pierde lumină? Absolut deloc?

— Exact! Mă rog, cel puțin din câte îmi dau eu seama. Precizia testerului meu e de 0,001 decibeli pe kilometru.

M-am uitat la bucățica de FOZA din mâna mea.

— Trebuie totuși să existe un grad de atenuare, nu? Vreau să spun că nu poate fi chiar zero.

El a dat din umeri.

— Superconductorii au rezistență zero față de curentul electric. De ce n-ar putea exista și un material cu rezistență zero față de lumină?

— FOZA… Am plimbat cuvântul prin gură. Fibră optică cu zero atenuare?

— Ah! Svoboda și-a tras o palmă peste frunte. Bineînțeles!

— Din ce-i făcut?

S-a întors către o mașinărie montată pe perete.

— Aici intră-n scenă spectrometrul meu! L-a mângâiat ușor cu palma. Eu îi spun Nora.

— Și ce-a zis Nora?

— Miezul este în majoritate din sticlă. Nu-i cine știe ce surpriză, fiindcă ăsta-i materialul pentru majoritatea miezurilor

de fibre optice. Există însă și cantități foarte mici de tantal, litiu și germaniu.

— De ce?

— Să dea dracu' dacă știu.

Am simțit primele pulsații slabe ale unei migrene. Mi-am frecat ochii.

— Bun, și-atunci de ce-i atât de incitant? Poți să utilizezi mai puțină energie în transmisia de date?

— Oh, dar este mult mai impresionant de-atât, a zis el. Cablurile de fibră optică normale nu pot depăși lungimea de cincisprezece kilometri. După lungimea respectivă, semnalul este pur și simplu prea slab ca să continue. De aceea avem nevoie de relee amplificatoare. Ele citesc semnalul și-l retransmit. Dar releele astea costă, trebuie alimentate și sunt complicate. Ah, și încă ceva – ele încetinesc de asemenea transmisia.

— Deci cu FOZA nu mai ai nevoie de ele?

— Exact! Pământul are cabluri de date *uriașe.* Ele traversează continente întregi, trec pe sub oceane și peste toată planeta. Gândește-te cât de mult s-ar simplifica totul fără releele alea de rahat. Ohoho! Iar numărul erorilor de transmisie ar fi foarte mic. Asta înseamnă mai multă lățime de bandă. Chestia asta-i fantastică!

— Super! Dar merită să ucizi pentru ea?

— Păi..., a zis Svoboda, presupun că toate companiile de telecomunicații vor dori să se modernizeze. Tu cam cât crezi că valorează *toată* rețeaua de comunicații a Pământului? Pentru că aproximativ cam ăia vor fi banii pe care FOZA îi va aduce proprietarilor săi. Exact! Așadar, probabil că sunt niște bani pentru care merită să ucizi.

Mi-am ciupit bărbia. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât îmi plăcea mai puțin. Apoi, toate piesele puzzle-ului și-au ocupat brusc pozițiile.

— Ah! Să mă ia dracii!

— Hopa, a făcut Svoboda. Cine a mâncat din farfurioara mea?

— Aici nu-i vorba deloc despre aluminiu! M-am ridicat de pe taburet. Mersi, Svobo. Îți rămân datoare.

— Poftim? a zis el. Cum adică nu-i vorba despre aluminiu? Atunci despre ce-i vorba?

Eu însă clocoteam deja.

— Vezi-ți de-ale tale, Svobo. Ne-auzim.

•

Biroul administratoarei se aflase în Bula Armstrong, pentru că aceea fusese inițial singura bulă. Dar după ce Armstrong devenise doar vacarm și mașinării, ea se mutase. Acum lucra dintr-un birou micuț, o singură cameră, pe Conrad-sus 19.

Da, m-ați auzit foarte bine. Administratoarea lui Artemis – cea mai importantă și mai puternică persoană de pe Lună, care ar fi putut literalmente să-și aleagă absolut orice loc, fără să plătească nimic – optase să lucreze în cea mai industrială dintre zonele industriale. Dacă aș fi fost în locul ei, aș fi avut un cabinet uriaș cu panoramă spre Arcada Aldrin. Și aș fi avut propriul meu bar, fotolii din piele și alte chestii cool pe care le au oamenii puternici.

Plus un asistent personal. Un tip masiv, totuși blând, care mi-ar fi spus tot timpul „șefa”. Da-da!

Ngugi nu avea nimic din toate astea. N-avea nici măcar o secretară. Doar o plăcuță pe ușă, pe care scria: ADMINISTRATOR FIDELIS NGUGI.

Acum, să fiu sinceră, sigur că da, ea nu era președinta Statelor Unite. Practic, era primarul unui orășel.

Am apăsat butonul soneriei și din spatele ușii s-a auzit un bâzâit simplu.

— Intră, a spus Ngugi.

Am deschis ușa. Interiorul era și mai puțin spectaculos decât mă așteptasem. Ba chiar spartan. Câteva rafturi cu fotografii de familie, prinse de pereții din aluminiu neprelucrat. Biroul din tablă tot de aluminiu părea desprins din anii 1950. Măcar avea un scaun de birou ca lumea – singura ei concesie făcută confortului personal. Probabil că atunci când voi avea șaptezeci de ani o să-mi doresc și eu un scaun confortabil.

Tasta pe un laptop. Generațiile mai vârstnice continuau să prefere laptopurile gizmourilor sau dispozitivelor cu interfață verbală. Cumva, continua să aibă grație și aplomb chiar și gârbovită peste birou. Purta haine neprotocolare și, ca întotdeauna, tradiționala eșarfă de cap *dhuku.* A terminat de scris ceva, după care mi-a zâmbit.

— Jasmine! Mă bucur să te văd, scumpo. Ia loc, te rog.

— Da… mersi… da. O să… m-așez.

Am luat loc pe unul dintre cele două scaune goale din fața biroului ei.

Ea și-a întrepătruns degetele mâinilor și s-a aplecat în față.

— Mi-am făcut multe griji în legătură cu tine, scumpo. Cu ce te pot ajuta?

— Am o întrebare legată de economie.

Ngugi a arcuit sprâncenele.

— Economie? Da, am ceva cunoștințe în domeniul ăsta.

Subestimarea secolului. Femeia asta transformase Kenya în centrul industriei spațiale globale. Merita un Premiu Nobel. Ba chiar două, pe cuvânt. Unul pentru Economie și unul pentru Pace.

— Ce știți despre domeniul telecomunicațiilor de pe Pământ? am întrebat.

— Ăsta-i un subiect destul de vast, scumpo. Poți să fii mai clară?

— Cât credeți că valorează? Adică ce fel de venituri are?

Ngugi a râs.

— Nu pot decât să presupun. Dar *întregul* domeniu global? Undeva între cinci și șase trilioane de dolari anual.

— Să-mi bag…! Ăăă… scuzați limbajul, doamnă.

— Nicio problemă, Jasmine. Tu ai fost dintotdeauna pitorească.

— Dar cum se ajunge la asemenea sume?

— Există o bază uriașă de clienți. Fiecare linie telefonică, fiecare conexiune de internet, fiecare abonament la TV prin cablu… toate astea creează venituri pentru domeniu – fie direct din partea clienților, fie indirect din publicitate.

Am coborât ochii spre podea. Aveam nevoie de un minut să-mi revin.

— Jasmine?

— Scuze. Sunt cam obosită… să fiu sinceră, sunt mahmură.

Administratoarea a zâmbit.

— Ești tânără. Sunt sigură c-o să-ți revii repede.

— Să zicem că cineva ar inventa o chestie mai bună, am spus eu. Un cablu de fibră optică într-adevăr extraordinar. Ceva care să reducă costurile, să crească lățimea de bandă și să îmbunătățească fiabilitatea.

Ngugi s-a lăsat pe spate în scaun.

— Dacă prețul unitar ar fi comparabil cu cel al cablurilor existente, atunci ar însemna un avantaj uriaș. Iar producătorul unui astfel de cablu ar înota în bani, desigur.

— Mda, am încuviințat. Și să mai zicem că prototipul acestei noi fibre optice a fost produs pe orbită terestră joasă, într-un satelit special construit în acest scop. Unul cu o centrifugă la bord. Ce v-ar spune toate astea?

M-a privit nedumerită.

— Mi se pare o discuție foarte stranie. Despre ce-i vorba?

Am răpăit cu degetele pe picior.

— Păi, pentru mine asta înseamnă că nu poate fi produsă în gravitația Pământului. Este singurul motiv pentru care să fabrici un satelit special.

Ngugi a aprobat din cap.

— Pare rezonabil. Să înțeleg că există un plan pentru așa ceva?

Eu am continuat:

— Totuși, satelitul are o centrifugă. Așadar, este necesară o *anumită* forță, atât doar că gravitația Pământului este prea mare. Dar dacă gravitația Lunii ar fi îndeajuns de mică pentru procesele pe care le utilizează?

— Mi se pare o ipoteză bizar de specifică, scumpo.

— Faceți-mi pe plac.

Ngugi și-a frecat bărbia cu o palmă.

— Atunci, în mod evident, ar putea fabrica aici fibra aceea optică.

— Prin urmare, după părerea dumneavoastră de specialistă, care ar fi locul cel mai bun pentru fabricarea acestui produs imaginar: orbita terestră joasă sau Artemis?

— Artemis, a răspuns ea. Fără doar și poate. Noi avem lucrători calificați, bază industrială, infrastructură de transport și legături regulate cu Pământul.

— Da, am încuviințat. Așa mă gândisem și eu.

— Este ceva care sună foarte promițător. Ți s-a oferit șansa să investești? De-aia ai venit la mine? Dacă invenția aceasta este reală, atunci cu siguranță merită să bagi bani în ea.

Mi-am șters fruntea. Deși în Conrad-sus 19 era întotdeauna o temperatură confortabilă de 22 de grade, totuși transpiram.

Am privit-o în ochi.

— Știți ce-i ciudat? N-ați amintit nimic de radio sau de sateliți.

Ngugi a înclinat puțin capul într-o parte.

— Scuză-mă, scumpo. Despre ce vorbești?

— Când v-ați referit la domeniul telecomunicațiilor. Ați amintit de internet, telefon și televiziune. Dar n-ați pomenit nimic de radio sau de sateliți.

— Bineînțeles, și ele fac parte din telecomunicații.

— Da, am zis, totuși nu le-ați menționat. De fapt, ați vorbit *doar* de acele părți ale domeniului care se bazează pe fibre optice.

A înălțat din umeri.

— Păi, vorbim despre fibre optice, nu?

— Numai că la momentul acela încă nu amintisem de fibrele optice.

— Probabil că ai făcut-o.

Am clătinat din cap.

— Am o memorie foarte bună.

Ngugi a mijit ochii.

Am tras un cuțit din tocul de la cizmă și l-am ținut pregătit.

— Cum mi-a găsit O Palácio gizmoul?

Ea a scos un pistol de sub birou.

— Pentru că i-am spus eu.

Capitolul 11

— Un pistol?! Cum a ajuns un pistol în oraș?! Eu n-am *băgat* niciodată arme prin contrabandă!

— Am apreciat mereu asta, a zis ea. Nu trebuie să stai cu mâinile ridicate. Pe de altă parte, trebuie totuși să arunci cuțitul ăla.

Am făcut așa cum mi-a spus. Cuțitul a plutit spre podea.

Ngugi continua să țină arma îndreptată spre mine.

— Pot să întreb cum ai ajuns să mă suspectezi?

— Prin eliminare. Rudy mi-a dovedit că nu mă vânduse. Tu rămăseseși singura persoană cu acces la informațiile pentru localizarea gizmoului meu.

— Rezonabil, a încuviințat din cap. Să știi totuși că nu sunt atât de sinistră pe cât crezi.

— Aha. I-am aruncat o privire de neîncredere. Dar știi totul despre FOZA, este?

— Da.

— Și-o să faci un purcoi de bani de pe urma lui?

Ngugi a făcut o grimasă.

— Chiar așa josnică mă crezi? N-o să câștig nici măcar un gat.

— Păi… atunci… De ce?

S-a lăsat pe spate în scaun și și-a mai relaxat mâna pe pistol.

— Ai avut dreptate în privința gravitației. FOZA este o structură cristalină similară cuarțului, care se formează doar la 0,216 *g*. Este imposibil de fabricat pe Pământ, dar aici se poate face utilizând o centrifugă. Ești o fată extrem de inteligentă, Jasmine. Păcat că nu-ți folosești inteligența cum trebuie.

— Dacă asta se transformă într-o prelegere de tipul „Ai foarte mult potențial”, mai bine împușcă-mă, da?

A zâmbit. Putea să degaje un aer de bunicuță chiar și când te amenința cu pistolul. Probabil că ar fi fost gata să-mi dea o acadea cu caramel înainte de a-mi face o gaură în cap.

— Știi care-i sursa de bani a lui Artemis?

— Turismul.

— Nu.

Am clipit scurt.

— Poftim?

— Nu câștigăm suficient din turism. Da, este o parte importantă a economiei noastre, dar nu suficientă.

— Totuși, economia funcționează. Turiștii cumpără chestii de la companiile locale, companiile îi plătesc pe angajați, angajații cumpără mâncare și plătesc chirie și așa mai departe. Iar noi continuăm să fim aici, așa că trebuie să funcționeze, nu? Ce-mi scapă?

— Imigrarea, a răspuns Ngugi. Când oamenii se mută în Artemis, își aduc cu ei economiile de-o viață. După care le cheltuiesc aici. Atâta timp cât populația noastră a crescut, asta a fost foarte bine, dar acum am ajuns la un palier.

A îndepărtat de mine țeava pistolului. Continua să-l țină strâns, dar cel puțin n-avea să mă împuște din greșeală dacă strănuta.

— În mod neintenționat, sistemul a devenit o schemă Ponzi. Iar acum noi am ajuns exact în vârful curbei.

Pentru prima dată, atenția mi s-a abătut de la pistol.

— Este… suntem… adică tot orașul va falimenta?

— Da, dacă nu intervenim, a zis ea. Iar FOZA reprezintă salvarea noastră. Domeniul telecomunicațiilor va dori să se modernizeze și FOZA poate fi produs ieftin numai aici. Producția va cunoaște o explozie uriașă. Se vor deschide fabrici, vor sosi oameni pentru slujbe și toți vor prospera. M-a privit gânditoare. Vom avea în sfârșit o economie care exportă.

— Sticla, am rostit. De la bun început a fost vorba despre sticlă, nu?

— Da, scumpo, a încuviințat Ngugi. FOZA este un material uimitor, dar, ca toate fibrele optice, este în mare parte sticlă. Iar sticla nu înseamnă nimic altceva decât siliciu și oxigen, ambele rezultate în procesul de extracție a aluminiului.

Și-a plimbat palma peste suprafața biroului ei din aluminiu.

— Interesant cum funcționează economia, nu? În mai puțin de un an, aluminiul va fi un produs secundar al industriei de *siliciu.* Iar aluminiul acela va fi la fel de util. Vom avea de construit multe, pentru a răspunde creșterii de care vom avea parte.

— Uau, am zis. Te gândești doar la economie.

— Cu asta mă ocup, scumpo. Și în final este singurul lucru care contează într-adevăr. Fericirea oamenilor, sănătatea,

securitatea și siguranța lor – toate astea se bazează pe economie.

— La naiba, ești chiar bună la asta. Ai creat o economie pentru Kenya și acum faci același lucru pentru noi. Ești o adevărată eroină. Ar trebui cu-adevărat să fiu mai recunoscătoare – pentru că *m-ai vândut fără să clipești*!

— Te rog, încetează! Știam că nu erai atât de naivă încât să-ți activezi gizmoul fără să-ți fi luat măsuri de precauție.

— Totuși, i-ai spus lui O Palácio unde se afla gizmoul meu.

— Indirect.

Ngugi a lăsat pistolul pe birou. Era mult prea departe ca să mă reped spre el. De asemenea, ea crescuse într-o zonă de război – n-aveam deloc chef să-i testez reflexele.

— Acum câteva zile, IT-ul a raportat o tentativă de spargere a rețelei gizmourilor. Cineva de pe Pământ încerca să obțină informații despre locația ta. În mod deliberat am cerut IT-ului să dezactiveze securitatea și să-l lase pe hacker să intre. De fapt, a fost mult mai complicat: IT-ul a retrogradat un driver de rețea la o versiune cu o hibă de securitate cunoscută, așa încât hackerul a trebuit să muncească puțin. Nu știu detaliile, nu sunt foarte pricepută la tehnică. Oricum, rezultatul final a fost că hackerul a instalat un program care avea să-i raporteze locul în care te aflai dacă îți activai gizmoul.

— Și de ce dracu' ai făcut asta?!

— Ca să-l aduc la lumină pe asasin. Ngugi a îndreptat un deget spre mine. Imediat ce ți-ai activat gizmoul, l-am alertat pe Rudy asupra prezenței tale. Am bănuit că și O Palácio își va anunța omul, pe Alvarez adică. Am sperat că Rudy îl va prinde.

M-am încruntat la ea.

— Rudy nu părea să știe nimic despre asta.

A oftat.

— Rudy și cu mine avem o relație... complexă. El este împotriva crimei organizate și a măsurilor indirecte pe care le luasem eu. I-ar plăcea să scape de mine și, recunosc deschis, sentimentul e reciproc. Dacă l-aș fi avertizat că sosea asasinul, m-ar fi întrebat de unde știam. După aceea ar fi investigat cum fusese aflată informația, iar asta mi-ar fi cauzat necazuri.

— Adică l-ai pus pe Rudy pe un curs de coliziune cu un asasin și nu l-ai avertizat?

Ngugi și-a înclinat capul într-o parte.

— Nu mă privi așa! Mă întristează. Rudy este un polițist extrem de abil, care știa că intra într-o situație potențial periculoasă. Și a fost cât pe aici să-l prindă pe Alvarez. Am conștiința perfect curată. Dacă ar trebui s-o fac din nou, aș proceda la fel. Este vorba despre tabloul general, Jasmine.

Mi-am încrucișat brațele peste piept.

— Acum câteva seri ai fost la Trond. Ai fost băgată de la bun început în toată chestia asta?

— Nu sunt „băgată” în nimic, a zis ea. El mi-a povestit despre FOZA și despre planurile lui de a intra în afacerea cu siliciu. Dorea să discute despre contractul pentru oxigen al lui Sanchez. Avea motive să creadă că Sanchez îl va încălca în curând și voia să se asigure că știu că el avea oxigen dacă se va întâmpla așa.

— Asta nu te-a pus pe gânduri?

— Bineînțeles că m-a pus, dar era în joc viitorul orașului. O organizație de tip mafiot era pe punctul de a controla resursa cea mai importantă de pe Lună. Trond mi-a oferit o soluție: să preia contractul, dar cu reînnoire la fiecare șase luni. Avea să piardă contractul dacă mărea artificial prețurile sau dacă încerca să controleze o parte prea mare din industria FOZA. Urma să se bizuie pe mine că-i voi reînnoi contractul, iar eu aveam să mă bazez pe el să alimenteze cu siliciu creșterea spectaculoasă care ar fi FOZA. Atunci ar fi existat un echilibru.

— Și ce-a mers prost?

Ea și-a țuguiat buzele.

— Jin Chu. El a sosit în oraș cu planul de a câștiga cât mai mult posibil și într-adevăr a reușit. Îi povestise lui Trond despre FOZA cu luni în urmă, însă Trond dorea o mostră care să fie studiată de oamenii lui – dovadă că FOZA exista cu adevărat și nu era doar un basm.

— Prin urmare, Jin Chu i-a arătat mostra și Trond l-a plătit, am reflectat eu. După care Jin Chu s-a întors cu o sută optzeci de grade și a vândut informația lui O Palácio.

— Asta-i șmecheria cu secretele. Poți să le vinzi în mod repetat.

— Ticălosul naibii!

Ngugi a oftat.

— Imaginează-ți ce revelație a însemnat asta pentru O Palácio. Subit, compania lor neînsemnată de spălare a banilor devenise perfect poziționată pentru a controla o industrie

emergentă ce valora miliarde de dolari. Din clipa aceea, s-au băgat în joc cu arme și bagaje. Totuși, Artemis este foarte departe de Brazilia și, slavă Domnului, ei nu aveau decât un singur agent aici.

— Și ce se va întâmpla în continuare?

— Sunt sigură că în clipa de față O Palácio cumpără cât mai multe bilete spre Lună. În cel mult treizeci de zile, Artemis va roi de oamenii lor. Ei vor deține producția de siliciu, iar nenorocitul ăla de contract „oxigen în schimbul electricității" îi va asigura că nimeni nu-i poate concura. Și au început de altfel următoarea lor etapă: preluarea industriei de producere a sticlei.

M-a privit cu subînțeles.

— La naiba, am murmurat. Incendiul din Sticlăria Queensland.

Ea a aprobat din cap.

— Focul a fost pus aproape cu siguranță de Alvarez. Un tip foarte activ, nu? Odată ce O Palácio își pornește propria sticlărie, va deține controlul atât asupra producției, cât și a furnizării. Și, bineînțeles, va lichida pe oricine ar încerca să-i stea în cale. Cam asta-i specia de „capitalism" la care ne putem aștepta de acum încolo.

— Tu ești administratoarea. Fă ceva!

Ngugi a ridicat ochii spre tavan.

— Pentru că va avea baza financiară și agenții fizici de intimidare, O Palácio va controla practic orașul. Gândește-te cum era Chicago în anii 1920, dar de o sută de ori mai rău. Nu voi deține absolut niciun fel de putere.

— Ar fi fost bine dacă ai fi dat în vreun fel o mână de ajutor.

— Ca fapt divers, *am dat,* mi-a răspuns ea. Rudy te-a identificat imediat ca fiind sabotoarea. Mi-a arătat imaginile video cu deghizarea aceea ridicolă pe care ai purtat-o în Centrul pentru Vizitatori.

Am plecat capul.

— A vrut să te aresteze chiar atunci, imediat. I-am spus că nu eram convinsă și că aveam nevoie de mai multe dovezi. Știam că în felul acela îți voi mai câștiga puțin timp.

— Bun… dar ce te-a făcut să devii îngerul meu păzitor?

— Faptul că ești un paratrăsnet. Știam că O Palácio va avea în oraș cel puțin un agent. Tu l-ai atras în loc deschis. Acum a fost prins. Mulțumesc.

— Adică am fost momeala?

— Bineînțeles. Și *continui* să fii momeala. De aceea am intervenit ieri și i-am cerut lui Rudy să te elibereze. Nu știu cum va acționa O Palácio în continuare, dar, indiferent despre ce va fi vorba, se va ocupa de tine.

— Ești…, am început. Ești o manipulatoare nenorocită, știi asta?

Ea a aprobat scurt.

— Da, atunci când trebuie să fiu. Construirea unei civilizații este un lucru urât, Jasmine. Însă alternativa este absența oricărei civilizații.

Am străpuns-o cu o privire de ură fățișă. Din păcate, n-am reușit s-o impresionez.

— Și-atunci ce dracu' ar trebui să fac în continuare?

— Habar n-am. Mi-a arătat ușa. Dar ar fi bine să treci la treabă.

•

M-am târât înapoi în ascunzătoare și-am etanșat panoul în urma mea. M-am ghemuit în beznă. Eram atât de-al naibii de obosită, încât ar fi trebuit să mă culc imediat, dar n-o puteam face.

Toate mă ajunseseră din urmă și mă copleșiseră. Pericolul constant, sărăcia, furia și, cea mai rea dintre toate, epuizarea reală, completă. Depășisem stadiul de somnolență și pătrunsesem în ceea ce tata numea „supra-oboseală”. Obișnuia să folosească termenul ăsta când îmi îndesa trupușorul năbădăios de opt ani în cușetă pentru o siestă forțată.

M-am foit și m-am răsucit pe cât am putut în spațiul strâmt. Nicio poziție nu era confortabilă. Aș fi vrut să adorm și în același timp aș fi vrut să trag un pumn cuiva. Pur și simplu nu puteam gândi logic. Trebuia să ies de aici.

Am dat un șut panoului și l-am deschis. Cui îi păsa dacă mă vedea cineva? Mie nu.

— Încotro acum? am bolborosit.

Am simțit o picătură de apă pe braț. Am ridicat ochii. Aerul rece din Bean-jos 27 cauza frecvent puncte de condensare. Tensiunea superficială a apei în condiții de gravitație selenară însemna că picurarea nu începea decât după o acumulare destul de serioasă. Totuși n-am văzut nimic deasupra mea.

Apoi mi-am atins fața cu degetele.

— La dracu'!

Sursa de apă eram chiar eu. Plângeam.

Aveam nevoie de un loc unde să dorm. Să dorm cu adevărat. Dacă aș fi gândit limpede, m-aș fi dus la un hotel. Ngugi n-ar fi ajutat O Palácio să mă găsească din nou.

În clipa aceea nu aveam însă încredere în nimic de natură electronică. M-am gândit să merg la casa imamului, unde se afla și tata. Imamul avea să mă primească și, la un nivel regresiv, îl doream pe tăticul meu.

Am scuturat din cap și m-am mustrat cu glas tare. În niciun caz nu aveam să-l bag pe tata în rahatul ăsta.

După cincisprezece minute, mă împleticeam pe un coridor spre destinația mea. Am sunat la ușă. Trecuse de ora trei noaptea, dar și eu trecusem de pragul politeții.

Peste un minut, Svoboda a deschis ușa. Purta o pijama dintr-o singură bucată, pentru că se părea că tocmai ajunsese pe Lună venind din anul 1954. M-a privit cu ochi împăienjeniți.

— Jazz?

— Am nevoie…

Glasul mi s-a sugrumat. Aproape că am izbucnit într-un plâns isteric. *Adună-te dracului*!

— Am nevoie să dorm. Svoboda, oh, Doamne, am nevoie să dorm.

El a deschis mai mult ușa.

— Intră, intră.

M-am târât pe lângă el.

— Sunt… Am nevoie… Sunt moartă de oboseală, Svoboda. Sunt moartă.

— Da, da, e-n regulă. S-a frecat la ochi. Culcă-te-n pat. Eu o să-mi întind niște pături pe jos.

— Nu, nu. Ochii mi se închiseseră deja de la sine. Pentru mine e foarte bine pe jos.

Genunchii mi s-au înmuiat și am leșinat. Luna este un loc minunat unde să-ți pierzi cunoștința. Contactul cu podeaua este foarte lin.

Am simțit cum mă ridică brațele lui Svoboda. Iar apoi am simțit patul, cald încă de la corpul lui. Am fost acoperită cu o pătură și m-am foit puțin în coconul acela de siguranță. Am adormit instantaneu.

•

M-am trezit și au urmat acele câteva secunde de amnezie plăcută de care avem toți parte dimineața. Din păcate, au fost puține.

Mi-am amintit de cele petrecute noaptea trecută și am făcut o grimasă. Doamne! Una este să fii o nevolnică jalnică, dar cu totul altceva este să fii astfel de față cu cineva.

M-am întins cât am putut în patul lui Svoboda și am căscat. Nu doar o dată mă trezisem, obosită și plină de regrete, în camera vreunui bărbat. În același timp însă, avusesem parte de cel mai bun somn peste noapte după nu mai știu cât timp.

Svoboda nu era nicăieri. O pernă și o pătură pe podea dovedeau că era un adevărat cavaler. Era patul *lui* – eu trebuia să fi dormit pe podea. Sau am fi putut dormi amândoi în pat.

Ghetele îmi erau așezate ordonat lângă noptieră. Se părea că mi le scosese în timp ce dormeam. În rest eram complet îmbrăcată. Nu chiar modul cel mai grozav în care să dormi, totuși preferabil decât să fiu dezbrăcată de altcineva în vreme ce sunt lipsită de cunoștință.

Mi-am scos gizmoul din buzunar ca să văd cât era ora.

— Băga-mi-aș!

Era binișor după-amiază. Dormisem paisprezece ore.

Pe noptieră se aflau trei batoane de gunk perfect aliniate, cu un bilet deasupra: *Ăsta-i micul dejun. În frigider, ai suc. Svoboda.*

Am înfulecat un baton de gunk și i-am deschis minifrigiderul. Habar n-aveam din ce era făcut sucul, dar l-am băut. S-a dovedit că era de morcovi și de mere reconstituite. Avea un gust de rahat. Cine dracu' face asemenea chestii? Se pare că ucrainenii.

M-am gândit în ce fel să-l recompensez pe Svoboda. Să-i ofer un prânz cu adevărat bun? Un gadget trăsnit pentru laboratorul lui? Să fac sex cu el? Am glumit în ultima privință, ce naiba! Am pufnit numai gândindu-mă la asta. Apoi m-am oprit din pufnit, dar am păstrat gândul.

Uau! Trebuia să-mi închei deșteptarea.

Am făcut un duș lung și minunat, ceea ce mi-a reamintit care era obiectivul meu real: să am propriul duș. Este al naibii de plăcut să mergi doar trei metri și să intri într-un duș privat. *Al naibii* de plăcut!

Nu doream să-mi port hainele mototolite în care dormisem, așa că am inspectat dulapul lui Svoboda. Am găsit un tricou

acceptabil și l-am tras peste lenjeria mea (din păcate, Svoboda nu avea lenjerie femeiască intimă în dulap. I-aș fi pus câteva întrebări dacă aș fi găsit așa ceva). Tricoul atârna pe mine ca o rochie scurtă – Svoboda este considerabil mai înalt decât mine.

Bun. Eram odihnită, curată și aveam mintea limpede. Era momentul să mă gândesc cu seriozitate. Cum aveam să ies din chestia asta? M-am așezat la birou și mi-am conectat gizmoul. Monitorul încorporat în birou s-a ridicat din locașul lui, afișându-mi pictogramele de pe desktop. Mi-am trosnit articulațiile degetelor și am telescopat tastatura.

În următoarele câteva ore, am băut suc de morcovi și de mere (treptat începe să-ți placă) și am făcut cercetări despre Sanchez Aluminum. Operațiunile, conducerea, estimările veniturilor, chestii de-astea. Deoarece era o companie privată (deținută de „Santiago Holdings, Inc.”, despre care am bănuit că era „O Palácio” în braziliană), informațiile disponibile public erau puține.

Am căutat-o pe Loretta Sanchez și am găsit o lucrare pe care o publicase despre îmbunătățirile aduse de ea extracției aluminiului la temperaturi ridicate. A trebuit să fac o mică pauză ca să învăț niște fundamente de chimie, dar am găsit totul destul de ușor online. După ce am înțeles lucrarea, a trebuit să recunosc: tipa era într-adevăr genială. Revoluționase tot sistemul și-l făcuse practic pentru utilizarea pe Lună.

Aș lua-o totuși la omor dacă aș întâlni-o. Nu mă-nțelegeți greșit.

Probabil că am lucrat vreo două ore, fiindcă Svoboda s-a întors în cele din urmă de la muncă.

— Ah, hei, a zis el. Cum te simți… ăăă… ăăă…

Mi-am smuls atenția de la monitor ca să văd ce anume îi cauzase restartarea mentală. Se holba pur și simplu la mine. Continuam să port tricoul pe care-l luasem din dulapul lui. Eram destul de atrăgătoare, trebuie să recunosc.

— Sper că nu te deranjează, am arătat eu spre tricou.

— N-nu, a zis el. Nicio problemă. Arată bine. Vreau să zic, te-mbracă bine. Vreau să zic că pieptul tău îl… ăăă…

L-am privit bâlbâindu-se o secundă.

— Când se va termina totul, dacă o să mai fiu în viață, o să-ți dau niște lecții despre femei.

— Fe… hă?

— Trebuie… este absolut necesar să-nveți despre femei și despre cum să interacționezi cu ele, da?

— Ah, a spus el. Asta ar putea fi de ajutor, da.

Și-a scos halatul de laborator și l-a atârnat în cuier. De ce venise cu halatul pe el și nu-l lăsase în laborator? Pentru că și bărbaților le plac accesoriile. Numai că nu vor să recunoască.

— Se pare c-ai dormit bine, a zis el. Ce făceai acum?

— Mă documentam despre Sanchez Aluminum. Trebuie să mă gândesc la o modalitate prin care să le închid afacerea. Momentan, asta-i unica mea speranță de supraviețuire.

S-a așezat pe pat în spatele meu.

— Ești sigură că vrei să te pui cu ei?

— Ce-ar putea să-mi facă? Să mă omoare de două ori? Sunt deja pe urmele mele.

Svoboda a privit monitorul.

— Ooo! Ăla-i procesul lor de extracție?

— Da. Se numește procesul FFC Cambridge.

El s-a înviorat brusc.

— Ce tare sună!

Bineînțeles că suna tare. Svoboda este exact genul ăla de tip. S-a aplecat pentru a privi mai atent ecranul. Arăta procesele chimice din fiecare etapă a procesului de extracție.

— Auzisem de el, dar n-am știut niciodată detaliile.

— Ei păzesc recoltatorul acum, i-am explicat, așa că va trebui să atac direct topitoria.

— Ai un plan?

— Da. Mai exact, am începutul unui plan. Dar asta înseamnă că va trebui să fac ceva ce urăsc.

— Ce?

— Trebuie să cer ajutor.

A deschis larg brațele.

— Păi, mă ai pe mine. Orice ai nevoie.

— Mersi, amice îți accept oferta.

— Nu-mi zice „amice”, a mormăit el.

Am șovăit.

— Bine… n-o să-ți zic „amice”. De ce?

— Lecții despre bărbați, a răspuns Svoboda. Într-o zi o să-ți dau niște lecții despre bărbați.

•

Am sunat pentru a patra oară la ușă. Ea era înăuntru, doar că nu voia să răspundă.

Intrarea principală în domeniul Landvik fusese acoperită cu flori de la simpatizanți. Majoritatea erau sintetice, totuși câteva buchete veștejite arătau cât de bogați erau de fapt unii dintre prietenii lui Trond.

Nu mă gândisem niciodată că aș regreta prezența chipului morocănos al Irinei, dar m-am simțit copleșită de tristețe când am înțeles că nu ea va deschide ușa.

În același timp însă, poate că n-avea să mi-o deschidă nimeni.

Am bătut la ușă cu încheieturile degetelor.

— Lene! Sunt Jazz! Știu că nu-i un moment prea grozav, dar trebuie să stăm de vorbă.

Am mai așteptat o vreme. Eram pe punctul să renunț, când ușa a clicăit, deschizându-se. Era cam singura invitație pe care urma s-o capăt.

Am pășit peste buchetele de consolare și am intrat.

Holul cândva puternic iluminat era acum în beznă. Doar câteva raze de lumină se strecurau din sufragerie, atât cât să-mi pot croi drum prin el.

Cineva desenase zece-douăsprezece cercuri pe un perete – acolo unde fuseseră stropii de sânge. Sângele în sine dispăruse, curățat probabil de un serviciu profesionist după ce Rudy și Doc Roussel terminaseră cu recoltarea probelor de la locul crimelor.

Am urmat razele de lumină către sufragerie. Și încăperea aceea se schimbase în rău. Toate mobilele fuseseră împinse și lipite de pereți. Nu se mai zărea covorul persan mare ce acoperise cândva podeaua. Unele obiecte nu pot fi totuși curățate.

Lene stătea pe o canapea în colț, mai degrabă în întuneric. Ca adolescentă normală, obișnuise să dedice câteva ore aspectului ei exterior. Azi purta pantaloni de trening și tricou. Nu era fardată și pe obraji îi sclipeau dâre de lacrimi uscate. Avea părul strâns într-o coadă aproximativă la spate, semnul universal al indiferenței supreme. Cârjele îi zăceau pieziș pe podea.

Ținea în palme un ceas de mână, pe care-l privea lipsită de vreo expresie.

— Hei…, am rostit cu tonul ăla neconvingător pe care oamenii îl folosesc când vorbesc cu cineva căruia i-a murit o persoană apropiată. Cum merge?

— Este un Patek Philippe, a zis ea încet. Cel mai bun fabricant de ceasuri de pe Pământ. Este automatic, nu trebuie să-l întorci, are cronometru, fusuri orare… tot ce vrei. Tata își cumpăra numai lucrurile cele mai bune.

M-am așezat pe sofa lângă ea.

— Le-a cerut unor ceasornicari de top din Geneva să-l modifice, a continuat Lene. Au trebuit să-i înlocuiască greutatea din tungsten care asigură auto-întoarcerea mecanismului, ca să aibă destulă forță să lucreze în gravitația selenară.

S-a aplecat spre mine și mi-a arătat cadranul ceasului.

— Și le-a cerut să-i schimbe și indicatorul cu fazele Lunii, astfel încât să arate fazele Pământului. N-a fost deloc ușor, fiindcă fazele Pământului se derulează în sens invers. Au modificat până și cadranul cu fusurile orare, ca să arate „Artemis” în loc de „Nairobi”.

Lene și-a trecut brățara ceasului în jurul încheieturii ei subțiri.

— E mult prea mare pentru mine. N-o să-l pot purta niciodată.

A lăsat brațul în jos. Ceasul a lunecat și a căzut pe sofa. Ea a smârcâit din nas.

L-am ridicat. Nu mă pricep deloc la ceasuri, dar arăta într-adevăr bine. Orele de pe cadran erau realizate cu diamante, mai puțin ora 12, care avea un smarald.

— Rudy l-a arestat pe cel care a făcut-o, am rostit.

— Am auzit.

— O să fie închis pe viață în Norvegia. Sau o să fie executat în Rusia.

— Asta n-o să-i aducă înapoi pe tata și pe Irina.

Mi-am pus mâna pe umărul ei.

— Îmi pare rău pentru tot ce-ai pierdut.

Lene a încuviințat din cap.

Am oftat, doar ca să umplu tăcerea stânjenitoare.

— Uite ce voiam să-ți zic, am început în cele din urmă. Nu știu cât de multe ți-a spus tatăl tău despre afacerile lui…

— A fost un escroc, m-a întrerupt ea. Știu. Nu-mi pasă. Era tata.

— Cei care l-au asasinat sunt proprietarii lui Sanchez Aluminum.

— O Palácio. Mi-a povestit Rudy. Până ieri nici măcar nu auzisem de ei.

Și-a coborât fața în palme. M-am așteptat la un acces de plâns – avea tot dreptul la așa ceva. Nu s-a întâmplat însă asta. Lene s-a întors spre mine și și-a șters ochii.

— Tu ai distrus recoltatoarele Sanchez? Tata te-a pus s-o faci?

— Da.

— De ce?

— Voia să preia controlul industriei producătoare de aluminiu – mai exact, al industriei producătoare de siliciu. Întreruperea producției lui Sanchez i-ar fi permis să preia un contract cu orașul de care avea nevoie pentru așa ceva.

Lene a privit drept înainte, inexpresivă, după care a aprobat încetișor din cap.

— Da, asta obișnuia el să facă. Mereu avea în vedere alte scopuri.

— Uite ce-i, am spus. Am o idee, dar am nevoie de ajutorul tău.

— Ai nevoie de o orfană schiloadă?

— Da, de o orfană schiloadă *miliardară.* Mi-am ridicat picioarele pe sofa și le-am îndoit, ca să stăm față-n față, ca între fete. Eu intenționez să continui planul lui. Să opresc producția de oxigen a lui Sanchez. Am nevoie ca tu să fii dispusă să preiei contractul. După ce o vei face, O Palácio va fi dispusă să-ți vândă Sanchez Aluminum.

— De ce ar proceda așa?

— Pentru că, dacă n-o vor face, tu-ți vei face propria companie, le vei subcota prețurile, fiindcă vei beneficia de curent electric gratuit, și-i vei falimenta. O fi ei mafioți, dar în același timp sunt oameni de afaceri. O să le oferi o sumă suficient de mare ca să fie mulțumiți și să plece, când alternativa ar fi să vadă cum le colapsează compania. Vor accepta oferta. Tu ai moștenit toate proprietățile lui Trond, nu?

— Nu încă. Este vorba despre miliarde de euro, dolari, yeni și toate valutele existente sub soare. Plus companii întregi, portofolii de acțiuni… Dumnezeu mai știe ce altceva. Până la împlinirea vârstei de optsprezece ani, sunt reprezentată de un consiliu de tutori. Succesiunea va dura luni de zile, poate chiar ani.

— Nu și pentru gat din Artemis, am rostit. Lipsa noastră de reglementare este în favoarea ta. Conturile tatălui tău au devenit ale tale în clipa în care Doc Roussel l-a declarat decedat.

Și am auzit că convertise în gat o tonă de bani, pregătindu-se pentru achiziția lui Sanchez. Așadar, ai banii necesari pentru a acționa.

Ea privea în gol.

— Lene?

— Nu-i vorba despre bani, a spus ea. E vorba despre mine. Nu pot face asta. Eu nu sunt tata. El era un maestru în chestii de-astea. Eu nu știu ce dracu’ să fac.

Am răsucit ceasul în mâini. Pe capacul de platină din spate era gravat un text în norvegiană. L-am ridicat în fața ei.

— Ăăă… ce zice aici?

Lene s-a uitat.

— *Himmelen er ikke grensen.* Asta înseamnă „Cerul nu este limita”.

— Era un tip sigur pe el, am comentat.

— Asta l-a omorât.

Am băgat mâna în buzunar și mi-am scos briceagul Swiss Army. Cu ajutorul pensetei, am extras știfturile de fixare a brățării metalice. Am înlăturat trei verigi și am montat știfturile la loc.

Am luat mâna Lenei și i-am pus ceasul pe încheietură. Ea m-a privit derutată, totuși nu s-a împotrivit. Am închis clema brățării.

— Uite. Acum se potrivește.

Lene a scuturat mâna și ceasul a rămas pe loc.

— E greu.

— O să te-obișnuiești cu el.

Ea a privit mult timp ceasul. A șters un fir de praf de pe cadran.

— Cred că va trebui s-o fac.

— Deci…? am îndemnat-o.

— Bine, o s-o fac. A ridicat ochii și a privit drept înainte. Distruge-i pe nemernici.

Până atunci nu-mi dădusem seama, dar avea ochii tatălui ei.

Dragă Kelvin,

Mersi că m-ai ajutat mai devreme. Eram în rahat până peste cap. Acum sunt doar până la gat. În esență, sunt în război cu o companie care se numește Sanchez Aluminum. Mai târziu o să-ți povestesc totul. Deocamdată am nevoie de altă favoare.

Topitoria lui Sanchez Aluminum se află într-o mini-bulă, lângă reactoare. Complexul reactoare/topitorie este la un kilometru de oraș.

Am făcut niște cercetări și am găsit un articol vechi de douăzeci de ani despre „negocierile” dintre Sanchez și CSK. CSK devenise serios implicată în procesul de proiectare a topitoriei și lui Sanchez nu i-a plăcut asta. Aproape c-au ajuns la proces în Kenya.

Argumentația lui Sanchez a fost: „Este topitoria noastră. N-avem nevoie de aprobări din partea nimănui. Valea!”

Replica lui CSK a fost: „Se află la 200 de metri de reactoarele noastre. Trebuie să știm că nu va sări în aer. Dați-ne drepturi de aprobare, altfel nu vă vom închiria spațiul, răhățeilor”.

În cele din urmă, CSK a câștigat, deoarece mini-bula este proprietatea lor. Ei nu-și vând niciodată proprietățile – doar le închiriază, întotdeauna.

Oricum, rezultatul este că CSK trebuie să aibă pe undeva planurile detaliate ale topitoriei Sanchez. Adică… chiar super-detaliate, cu analize ale tuturor locurilor unde pot apărea probleme. Vreau să faci rost de documentele alea. Știu că tu lucrezi în cu totul alt sector din CSK, totuși beneficiezi de acces pe care nu-l au majoritatea oamenilor. Poți cheltui bani pentru obținerea rezultatelor. O să ți-i înapoiez.

Dragă Jazz,

Planurile sunt atașate. Obținerea lor a fost surprinzător de ușoară. Nu sunt considerate secrete ale companiei sau ale vreunui proces industrial. Sanchez a păstrat pentru sine reacțiile chimice din topitorie, dar toate celelalte chestii figurează în planurile de construcție.

Am un tovarăș de pahar în laboratorul metalurgic din Blocul 27. Ei au fost consultați ca parte din examinarea generală a securității. El a scos planurile din computerul șefului lui (care nu este protejat prin parolă). N-a trebuit decât să-i fac cinste cu o bere. Drept urmare, costurile totale au fost de două beri (a trebuit să beau și eu una, bineînțeles). Hai să zicem 50 de gat.

Dragă Kelvin,

Mersi, amice. Să fie 75 de gat. Bea o bere și de la mine.

Capitolul 12

Plăcuța anunța ÎNCHIS PENTRU EVENIMENT PRIVAT.

— Nu trebuia să faci asta, Billy, am spus.

— Prostii, iubire, a zis el. Ai spus că ai nevoie de un spațiu pentru o întâlnire – poftim!

Am închis după mine ușa de la Hartnell’s și m-am așezat pe taburetul meu obișnuit.

— Dar pierzi încasări.

El a râs.

— Crede-mă, iubire, am câștigat de la tine mai mult decât voi pierde fiindcă închid pentru o oră în cursul dimineții.

— Mulțumesc, atunci. Am ciocănit cu degetul în tejghea. Și dacă tot sunt aici…

Mi-a umplut o sondă și mi-a împins-o.

— Salut, a rostit Dale din prag. Voiai să mă vezi?

— Mda, am spus. Am sorbit o gură de bere. Dar nu vreau să repet întruna aceeași poveste, așa că ia loc până sosesc toți.

— Serios? a protestat el. Am lucruri mai bune de făcut decât să…

— Berea o plătesc eu.

— Billy, o halbă din ce-ai mai bun!

S-a trântit apoi pe locul lui.

— Asta-nseamnă gunoi reconstituit, a anunțat Billy.

Lene Landvik a apărut șchiopătând, sprijinindu-se în cârje. Da, avea șaisprezece ani și Hartnell’s era un bar, însă în Artemis nu există vârstă legală pentru a consuma băuturi alcoolice. Este încă una dintre regulile acelea vagi care-i respectată cu pumnul. Nu era cine știe ce chestie dacă Billy le vindea ocazional adolescenților câte o bere. Însă dacă ar fi făcut-o unora mult mai mici ar fi fost vizitat de niște părinți tare furioși.

Ea s-a așezat pe o masă din apropiere și și-a rezemat cârjele de un scaun.

— Cum merge, puștoaico? am întrebat-o.

— Mai bine, mi-a răspuns. Nu c-aș da pe dinafară de veselie, dar oricum mai bine.

— Pas cu pas. Am ridicat sonda spre ea. Ține-o tot așa.

— Mulțumesc. Nu știu cum s-o zic, dar… tata te-a plătit? Sau… n-a mai avut ocazia?

Ah, fir-ar să fie. Mă gândisem s-o abordez în cele din urmă despre asta, însă numai după ce avusese timp suficient să jelească.

— Păi… nu. N-a făcut-o. Dar nu-ți face griji.

— Cât îți datora?

— Lene, haide să vorbim despre asta mai târziu…

— Cât?

Ei, asta era. Conversația urma să aibă loc chiar acum.

— Un milion de gat.

— Măiculiță! a exclamat Dale. Un milion de gat?!

L-am ignorat.

— Nu am însă nicio dovadă în privința asta, așa că n-ai niciun motiv să mă crezi pe cuvânt.

— Cuvântul tău e suficient pentru mine, a zis ea. Tata spunea mereu că ești cel mai cinstit afacerist cu care a lucrat vreodată. O să-ți transfer banii azi.

— Nu, am oprit-o. Nu mi-am făcut treaba. Trebuia să opresc producția de oxigen a lui Sanchez. Dacă ții neapărat, mă plătești după ce voi face asta. Dar știi că de-acum nu mai este vorba despre bani, da?

— Știu, însă o înțelegere rămâne o înțelegere.

— Billy! a spus Dale. De-acum înainte tot ce beau eu e-n contul lui Jazz! E milionară!

— În clipa de față sunt o miară în cazul cel mai bun, am răspuns. Plătește-ți singur băutura.

Dale și cu mine am mai luat două beri, iar Lene s-a jucat cu gizmoul. Avea să treacă mult până ce viața să-i revină la normal, totuși cel puțin pentru moment izbutea să fie o adolescentă cu ochii nedezlipiți din telefon.

Bob Lewis a sosit la zece fix.

— Salut, Bob, am spus.

— Salut, Jazz.

— O bere?

— Nu.

S-a așezat vizavi de Lene la masa ei și n-a mai scos un cuvânt. Pușcașii marini știu cum să aștepte.

Următorul a fost Svoboda, care a adus o cutie cu aparate electronice. I-a salutat pe toți cu un gest din mână și a început

pregătirile. Nebunul adusese un proiector digital și un ecran derulabil. Și-a conectat gizmoul și, așa cum se întâmplă de obicei cu tehnologia, n-a funcționat. Imperturbabil, a început să umble prin setări. Fericit ca un purceluș în noroi.

O singură persoană mai trebuia să vină. Am fixat ușa cu ochii, devenind tot mai nervoasă odată cu scurgerea minutelor.

— Cât e ceasul? am întrebat, adresându-mă încăperii în general.

Lene și-a privit ceasul.

— Zece și treisprezece minute AM… și, că veni vorba, Pământul este în primul pătrar. În creștere.

— E bine de știut, am încuviințat.

Ușa s-a deschis într-un final și ultimul participant a pășit înăuntru. A scanat cu privirea barul, până a dat cu ochii de mine.

Mi-am împins sonda cu bere într-o parte. Nu beau niciodată în fața lui.

— Bună ziua, domnule Bashara, a zis Lene.

Tata s-a apropiat de ea și i-a prins mâna între palmele lui.

— Domnișoară Landvik, mi-a părut tare rău să aud de tatăl tău. Am plâns.

— Mulțumesc, a zis ea. Este greu, dar acum sunt mai bine.

Bob s-a ridicat.

— Salut, Ammar. Mă bucur să te văd.

— Și eu mă bucur să te văd. Cum ține ușa aia de la rover?

— Perfect. Nicio scurgere.

— Mă bucur.

Billy și-a aruncat șervetul pe umăr.

— Bună dimineața, Ammar. Vrei un suc? Am câteva prafuri de arome. Cea de struguri este cea mai populară.

— Ai și merișoare? a întrebat tata.

— Cum să nu!

Billy a luat o sondă de jumătate și a reconstituit niște suc de merișoare.

Dale și-a ridicat paharul.

— Noroc, domnule Bashara.

Tata l-a privit rece.

— Salut, Dale.

— Uit întruna, a zis Dale. Mă urăști fiindcă sunt gay sau fiindcă sunt evreu?

— Te urăsc fiindcă ai frânt inima fiicei mele.

— Corect.

Dale și-a deșertat berea.

Tata s-a așezat lângă mine.

— Deci un musulman intră într-un bar…, am spus eu.

El n-a râs.

— Am venit aici pentru că ai spus că ai nevoie de mine. Dacă nu-i vorba decât despre o băută între cunoscuți, aș prefera să mă întorc la imam.

— Eu nu…

— Domnul Bashara? Svoboda și-a vârât capul între noi. Bună ziua, noi nu ne-am cunoscut. Eu sunt Martin Svoboda, un prieten al lui Jazz.

Tata a clătinat din cap.

— Unul dintre acei „prieteni cu beneficii”?

— Of, am dat ochii peste cap. Eu nu fac așa ceva, tată! Poate că vei fi șocat să afli, dar n-am avut relații sexuale cu nimeni din camera asta.

— Este totuși o cameră destul de mică.

— Asta a usturat! a comentat Svoboda încântat. Oricum, voiam doar să-ți spun că ai crescut-o excelent pe Jazz.

— Așa crezi? a zis tata.

— Bun, am intervenit repede. Haideți să-i dăm drumul.

M-am îndreptat spre ecranul alb. Svoboda îl făcuse între timp să funcționeze, bineînțeles. El face întotdeauna din rahat bici.

Am tras aer adânc în piept.

— S-au întâmplat multe și unii dintre voi au întrebări. De pildă, Bob vrea să știe cine a ieșit într-o AEV neautorizată ca să detoneze niște utilaje. Sau tata, care vrea să știe de ce i-am cerut să se ascundă în ultima săptămână în casa imamului. O să vă spun acum tot ce știu…

Așa că le-am zis toată povestea asta nasoală. Totul despre incendiul Sticlăriei Queensland, cum m-a angajat Trond, cum a mers prost sabotajul și cum era conectat cu crimele. Care duceau toate la O Palácio, Stângaciul și Jin Chu. Le-am spus despre contractul pentru oxigen al lui Sanchez Aluminum și despre planul lui Trond de a-l prelua. După aceea i-am dat cuvântul lui Svoboda, ca să explice ce e FOZA și cum funcționează. Am încheiat tot eu, anunțând fețele șocate că zeci de mafioți se îndreptau spre Artemis.

Când m-am oprit, barul a rămas complet tăcut.

Dale a vorbit primul:

— Cred că putem fi toți de acord că e nașpa rău. Totuși, câteva zeci de mafioți nu pot controla Artemis pur și simplu. Vreau să spun că am participat la încăierări în baruri care au implicat mult mai mulți oameni.

— Ăsta nu-i un film cu gangsteri, am zis eu. Ei n-o să vină și-o să-nceapă să împartă lovituri în stânga și-n dreapta. Se vor mulțumi să păzească Sanchez Aluminum, pentru a se asigura că păstrează contractul de oxigen în schimbul curentului electric. Dispunem de o fereastră de oportunitate scurtă înainte să ajungă aici.

— Presupun că orice ai fi plănuit este ilegal, a rostit tata.

— Foarte.

El s-a ridicat de pe taburet.

— În cazul acesta, nu voi participa.

— Tată, asta-i singura mea șansă de a rămâne în viață.

— Prostii. Ne putem întoarce pe Pământ. Fratele meu din Tabuk ne poate lua la...

— Nu, tată, am clătinat din cap. Eu nu fug. Arabia Saudită e locul tău natal și-nseamnă trecutul pentru tine, dar nu și pentru mine. Pentru mine acolo nu există nimic decât rău de gravitație. Artemis e *căminul* meu. Eu nu plec și nici n-o să-i las pe mafioți să pună mâna pe oraș.

S-a așezat la loc. M-a străpuns cu privirea, însă n-a plecat. Era totuși un progres.

— Spune-le planul! m-a îndemnat Svoboda. Am toate materialele vizuale pregătite.

— Bun, bun. Arată topitoria.

A tastat pe gizmo și proiectorul a afișat planurile structurii. În caseta de legendă scria: BULĂ TOPITORIE SANCHEZ ALUMINUM – ANALIZĂ METALURGICĂ.

Am arătat ecranul.

— Bula topitoriei este mult mai mică decât o bulă municipală. Are diametrul de numai treizeci de metri. În același timp însă, are același tip de carcasă dublă ca toate bulele. Oriunde locuiesc sau lucrează oameni, CSK cere carcase duble.

Am pășit în fața ecranului și am indicat caracteristicile în timp ce vorbeam.

— Aici e camera de comandă. Are o fereastră mare spre hală, așa că va trebui să fiu precautä.

— Camera de comandă este izolată ca alimentare cu aer? a întrebat tata.

— Nu, partajează aerul cu restul halei. Operatorii trebuie să acceseze atât de frecvent nivelul principal, că n-au mai vrut să fie stânjeniți de o ușă etanșă la aer – asta-i presupunerea mea, de fapt. Dacă se întâmplă ceva rău, în camera de comandă există un adăpost. Iar dacă trenul e andocat, pot să intre de asemenea acolo.

— Bun, a spus tata.

Am continuat:

— Concasoarele sunt afară și minereul măcinat intră prin sasul ăsta. După aceea coboară la nivelul cel mai de jos. Centrifuga sortatoare separă anortitul de celelalte minerale. După aceea este sinterizat în anozi. De acolo urcă înapoi în topitorie.

Am ciocănit un dreptunghi mare din mijlocul planului.

— Aici se petrece magia. Topitoria reduce anortitul în elementele lui componente, utilizând enorm de mult curent electric.

— Procesul FFC Cambridge, a intervenit Svoboda. E incredibil! Anodul este afundat într-o soluție salină de clorură de calciu, iar electroliza realmente *smulge* atomii! Ah, și catozii de carbon se erodează în timp, așa că trebuie permanent sinterizați din carbonul pe care-l recuperează din CO_2, care-i produsul secundar. O parte din praful de aluminiu rezultat o folosesc pentru a produce combustibil pentru rachete, dar restul…

— Calmează-te, l-am oprit. Oricum, eu intenționez să pătrund aici și să fac topitoria să se topească până la distrugere.

— Să se topească pân-o să se oprească! a chicotit Svoboda.

— Cum intenționezi să procedezi? a întrebat Dale.

— O să ridic curentul în rezistența de încălzire, am zis. În mod normal, baia electrolitică are temperatura de nouă sute de grade, dar dacă o pot crește până la o mie patru sute, cuva din oțel se va topi. Apoi electrolitul salin supraîncălzit va scăpa afară și va distruge totul din bulă.

Tata s-a strâmbat disprețuitor.

— Și la ce va sluji actul ăsta mărunt de vandalism?

— În primul rând, tată, nu-i un act mărunt de vandalism. Este un act *extrem* de vandalism. În al doilea rând, fără topitorie, Sanchez nu va mai putea produce oxigen, iar contractul cu orașul va fi preluat de oricine dispune de posibilitatea respectivă. Aici intră-n scenă Lene.

Lene s-a foit când privirile tuturor s-au întors spre ea.

— Ăăă, da. Tata a avut… ăăă… eu am destul oxigen pentru ca Artemis să funcționeze un an. Imediat ce Sanchez o pățește, eu mă voi oferi să preiau contractul.

— Iar Ngugi îl va aproba prompt, am precizat. Ea vrea la fel de mult ca noi ca O Palácio să iasă din Artemis.

Bob a pufnit.

— Și de ce ar trebui să mă implic eu în asta?

— La naiba, Bob, am spus, nu vreau să pierd timpul cu partea „Vreți sau nu să m-ajutați?” Dacă nu-nțelegi de ce trebuie să facem asta, du-te-n colț și gândește-te până pricepi.

— Ești o ticăloasă, a declarat el.

— Hei!

Tata i-a aruncat o privire, care l-a făcut pe masivul fost pușcaș să se retragă instinctiv.

— Are dreptate, tată, am încuviințat. Sunt o ticăloasă. Însă Artemis are nevoie imediat de o astfel de persoană și eu am fost recrutată ca atare.

M-am dus în mijlocul barului.

— În momentul ăsta – chiar acum și aici –, noi decidem ce fel de oraș va fi Artemis. Putem fie să acționăm, fie să ne lăsăm căminul să degenereze pentru generații sub conducerea Mafiei. Ăsta nu-i un scenariu teoretic. Ei au incendiat o făbricuță. Au ucis doi oameni. Sunt în joc *foarte* mulți bani, așa că n-o să se oprească cu una, cu două. Nu-i nimic nou în felul lor de acțiune. New York, Chicago, Tokio, Moscova, Roma, Ciudad de México – toate astea au trecut prin *infern* ca să țină sub control infestarea cu mafioți. Iar acelea sunt poveștile de succes. Regiuni masive din America de Sud *continuă* să fie sub controlul cartelurilor. Haideți să nu facem la fel. Haideți să ne ocupăm de cancer înainte să se poată răspândi.

I-am privit în ochi pe fiecare, pe rând.

— Nu vă cer să faceți asta pentru mine. Vă cer s-o faceți pentru Artemis. Nu-i putem îngădui lui O Palácio să preia controlul orașului. Asta-i singura noastră șansă. Va aduce *o*

armată aici. Iar după ce-i vor sosi agenții, nu vom mai putea *niciodată* opri fluxul de oxigen de la Sanchez. Va fi mai bine păzit decât tezaurul Băncii Naționale.

Am făcut o pauză scurtă, pentru eventualitatea în care cineva dorea să mă contrazică. N-a făcut-o nimeni.

— Uite care-i treaba. Avem multe de plănuit, așa că haideți să nu mai pierdem vremea. Bob, tu ești soldat. Ți-ai petrecut jumătate din viață apărând Statele Unite. Acum Artemis este căminul tău și e în pericol. O să-l aperi?

Asta l-a atins acolo unde conta. Am văzut-o pe fața lui.

M-am apropiat de tata.

— Tată, fă-o, fiindcă e unicul fel în care poți salva viața fiicei tale.

El și-a umezit buzele.

— Asta-i o tactică mârșavă, Jasmine.

M-am întors spre Dale.

— Mai e nevoie să-ți explic de ce trebuie s-o faci?

Dale a evitat întrebarea, făcându-i semn lui Billy să-i mai dea o bere.

— Jazz, nu ești chiar o ticăloasă *absolută.* Probabil că ai un plan pentru ca lucrătorii din topitorie să nu fie răniți?

Bob a ridicat mâna.

— Și cum o să intri în bulă? Chiar și fără mafioții ăia care vor sosi în curând, Sanchez are o pază foarte strictă.

— Și sistemele de siguranță? s-a interesat Svoboda. M-am uitat pe planurile trimise de amicul tău de pe Pământ. Topitoria are trei sisteme redundante pentru controlul temperaturilor, plus un dop fuzibil de cupru ca siguranță intrinsecă.

— Și, de fapt, de ce ai nevoie de mine? a întrebat tata.

— Gata, gata, am ridicat brațele. Vă pot răspunde tuturor, dar mai întâi trebuie să știu: Am terminat cu partea de convingere? Suntem toți în aceeași barcă?

S-a făcut liniște. Până și Billy s-a oprit din pregătirea lui pentru deschiderea localului, ca să vadă ce se va întâmpla.

— Eu nu sunt convins că ai dreptate, a spus Bob, dar nici nu pot să risc ca Artemis să aibă viitorul pe care l-ai descris. Iar ei au omorât doi de-ai noștri. Mă bag.

Tata a încuviințat din cap.

— Și eu.

— Știi bine că mă bag, a zis Svoboda. Mă dau în vânt după o poznă bună!

— Și eu, a zis Lene. Vreau să zic… despre partea cu participarea. Nu sunt decisă în privința poznelor.

— Asta m-a decis, a zis Dale. Gata cu vinovăția despre Tyler. Gata cu tâmpenia aia.

M-am încruntat.

— Nu mă poți opri să fiu furioasă.

— Nu, dar te poți opri să te bălăcești întruna în sentimentul ăla. Și-mi poți vorbi ca unui om normal. Și-a legănat berea, fără să-și desprindă privirea din ochii mei. Ăsta-i prețul meu.

— Perfect, am spus.

N-am fost sigură cum am reușit, dar pentru binele orașului a trebuit să-mi înghit mândria.

•

Bob și-a folosit statura impunătoare și ținuta militărească pentru a deschide un drum prin Portul de Intrare. Tata și cu mine l-am urmat, împingând un cărucior plin cu echipamente pentru sudură.

L-am văzut pe Trigger în spațiul lui de parcare. În ultima vreme nu avusesem ocazia să-l folosesc. N-aveam timp de livrări în haosul care devenise viața mea. Îmi lipsea micuțul. Poate c-aveam să-l conduc pur și simplu de plăcere, după ce se va termina totul.

Bob ne-a ghidat într-un colț al sălii mari. Instalase acolo pereți-paravane temporari. I-am ocolit și am intrat în atelierul improvizat.

— Sper că o să fie bun, a zis el și a arătat adăpostul din centrul spațiului acela. E cel mai mare pe care l-am putut găsi.

Containerul cilindric de presiune avea o singură ușă cu acționare manuală și patru butelii cu aer. În partea din spate existau bateriile pentru alimentarea ventilatoarelor interne și un sistem chimic de absorbție a dioxidului de carbon. Deasupra ușii principale, o plăcuță anunța: CAPACITATE MAX.: 4 PERSOANE. DURATĂ MAX.: 72 ORE.

— De unde l-ai luat? a întrebat tata bănuitor.

— De acasă. Este adăpostul familiei mele.

— Rahat! Nu trebuia să faci asta, Bob.

— Știam că Ammar n-ar fi vrut să fur unul. În plus, tu o să-mi cumperi altul nou.

— Așa se pare.
La naiba! Asta avea să-nsemne cu certitudine câteva mii de gat.
Tata a inspectat adăpostul cu ochiul lui experimentat. I-a dat ocol, cercetând fiecare detaliu.
— O să meargă.
— Perfect, a zis Bob, atunci v-am lăsat. Anunțați-mă dacă aveți nevoie de ceva.
A ocolit apoi peretele temporar și a ieșit din „atelier”. Eu și tata am rămas privindu-ne unul pe celălalt.
Am ridicat de pe cărucior o mască de sudor.
— Ca-n vremurile bune de altă dată, este? A trecut ceva timp de când n-am mai lucrat împreună la un proiect.
— Nouă ani. Tata mi-a aruncat o salopetă. Poartă echipamentul de protecție. În întregime.
— Hai, termină. În costumul ăla mori de cald și…
Mi-a retezat cuvintele printr-o simplă privire. Parcă aveam din nou șaisprezece ani. Am îmbrăcat fără chef salopeta și am început să transpir imediat. Bleah!
— Cum o să procedăm? l-am întrebat.
A luat de pe cărucior un teanc de table din aluminiu.
— O să tăiem gaura în spate. Va trebui să mutăm buteliile și bateriile, dar asta nu va fi o problemă.
Mi-am pus masca.
— Și dup-aia? Cum facem un punct de legătură?
El a rezemat tablele de adăpostul cilindric.
— O să le sudăm pe-astea în jurul găurii, ca să avem o manta.
Am ridicat o tablă și am văzut ștanțat în colț logoul producătorului.
— Asta chiar că-i ironia sorții. Tabla asta e făcută de Sanchez Aluminum.
— Da, fac produse de calitate, a încuviințat tata.
— Și Landvik Aluminum va face produse de calitate. Am pus tabla jos. O sudură de colț va rezista în vid?
Tata a luat un marker și i-a scos capacul.
— N-o s-avem colțuri. O să-nmuiem tablele cu suflaiul și-o să le-ndoim peste curba adăpostului. O să le asamblăm într-un cilindru. A ridicat ochii spre mine. De câte table vom avea nevoie?
Mereu și mereu câte un blestemat de test!

— Păi, am răspuns, n-ar trebui să-ndoim tablele groase de cinci milimetri la o rază mai mică de cincizeci de centimetri. Cred că pentru un cerc complet ar fi necesare șase bucăți.

— Șase ar merge, da, totuși vom utiliza opt, ca să fim absolut siguri. Bun, dă-mi ruleta.

I-am întins-o. A măsurat cu atenție și a marcat puncte pe adăpost.

— Când începe mustrarea? am întrebat cu un aer nepăsător.

— Ești adultă. Nu-i rolul meu să-ți țin niciun fel de mustrări.

— Dar o să continui cu înțepăturile pasiv-agresive, este? Mi-ar părea rău să mă lipsești de ele.

Tata s-a ridicat.

— Jasmine, n-am pretins niciodată că ți-aș aproba alegerile. N-am nicio obligație în privința asta. Dar nici nu-ncerc să te controlez. N-o mai fac din clipa în care ai plecat de acasă. Viața ta îți aparține.

— Super! am spus.

— Ai nimerit într-o situație teribilă. Ajutându-te, eu aleg răul cel mai mic. Până acum n-am încălcat legea în viața mea.

Am făcut o grimasă și mi-am studiat vârfurile picioarelor.

— Chiar îmi pare rău că te-am târât în chestia asta.

— Ce a fost, a fost, a zis el. Acum pune-ți masca și dă-mi o duză de tăiere.

Am pus masca și i-am întins piesa dorită din cărucior. A fixat-o și a verificat-o de două ori. După aceea a controlat cu meticulozitate ventilele amestecului de gaze. Apoi a mai verificat o dată duza de tăiere.

— Care-i treaba? l-am întrebat. Te miști ca melcul azi.

— Sunt pur și simplu conștiincios.

— Glumești? Te-am văzut aprinzând suflaiul cu o mână, în timp ce reglai nivelul amestecului cu mâna cealaltă. De ce ești…

Ah! M-am oprit.

Proiectul ăsta nu era unul obișnuit. Mâine, viața fiicei lui avea să depindă de calitatea acestor suduri. Am înțeles cu întârziere că, pentru el, aceasta era treaba cea mai importantă pe care-o făcuse vreodată. Trebuia să dea ce avea mai bun. Iar dacă asta însemna să dureze toată ziua… așa să fie!

M-am retras un pas și l-am lăsat în pace. După alte duble verificări amănunțite, a început să sudeze. L-am asistat și am

făcut ce mi se spunea. Poate că aveam frecușurile noastre, dar când era vorba despre sudare, el era maestrul și eu ucenica.

Foarte puțini oameni au parte de ocazia de a cuantifica măsura în care-i iubesc tații lor. Însă eu am avut. Lucrarea ar fi trebuit să dureze patruzeci și cinci de minute, dar tata a terminat în trei ore și jumătate. Tata mă iubește de 4,66 ori mai mult decât iubește orice altceva.

E bine de știut.

•

Am stat pe marginea patului lui Svoboda și l-am privit pregătind echipamentele.

Era dus de tot. Pe lângă monitorul normal de pe birou, montase alte patru monitoare pe perete.

A început apoi să tasteze și a înviat pe rând monitoarele, ca prin farmec.

— Nu crezi că-i nițel cam mult? l-am întrebat.

A continuat să tasteze.

— Două camere pe costumul tău AEV, două pe costumul lui Dale, plus un ecran pentru diagnostice. Total – cinci ecrane.

— Ai fi putut să ai cinci ferestre pe același ecran, nu?

— Pfoa! Nesofisticat.

M-am trântit pe spate pe pat și am oftat.

— Pe o scară de la unu la „invadarea Rusiei iarna”, cât de idiot ți se pare planul ăsta?

— E riscant ca dracu’, dar nu văd ce altceva poți să faci. În plus – s-a întors spre mine cu un rânjet larg –, îl ai pe propriul tău Svoboda. Cum poți să pierzi?

Am pufnit.

— Dar am acoperit oare toate posibilitățile?

El a înălțat din umeri.

— Așa ceva nu se poate. Însă dacă are vreo importanță, ai prins tot la ce mă pot gândi.

— Asta-nseamnă mult, am comentat eu. Ești un tip destul de meticulos.

— Ar fi totuși o chestie...

— Rahat! Ce?

— Mai degrabă o jumătate de chestie. S-a întors din nou spre computer și a afișat pe un ecran planul Bulei Sanchez. Mă neliniștesc rezervoarele de metan.

— De ce?

M-am ridicat și m-am oprit în spatele lui. Părul meu i-a atins fața, dar n-a părut să fie deranjat.

— Acolo sunt mii de litri de metan lichid.

— Dar de ce au nevoie de metan?

— Combustibilul pentru rachete pe care-l produc conține cam unu la sută metan. Este necesar ca regulator al combustiei. Îl importă de pe Pământ în niște cisterne imense.

— Bun… și care-i îngrijorarea ta?

— Metanul e inflamabil. Mai exact… super-mega-inflamabil. A indicat alt loc al planului. Iar aici există un rezervor uriaș de oxigen pur.

— După care eu o să bag în sala aia oțel topit, am încuviințat. Ce ar putea merge prost?

— Exact, asta mă întreb și eu… Deși n-ar trebui să fie o problemă. Până când va fi distrusă topitoria, nu va mai fi nimeni prin jur.

— Păi? Iar dacă rezervoarele au scurgeri și explodează, asta-i grozav. Și mai multe avarii!

— Cred că da, a zis el în mod clar neconvins. Numai că mă obsedează, știi? Nu face parte din plan. Nu-mi plac chestiile de care nu se ține seama la un plan.

— Dacă ăsta-i lucrul cel mai rău la care te poți gândi, atunci n-am griji.

— Așa cred, a încuviințat Svoboda.

M-am îndreptat și m-am întins.

— Mă-ntreb dac-o să-nchid ochii-n noaptea asta.

— Rămâi aici?

— Ei bine, Ngugi n-o să mă vândă din nou. Ți-am zis că-i o jigodie?

— Ai menționat ceva.

— Oricum, nimeni nu mă poate localiza după gizmo, așa că mă pot duce la un hotel. Probabil c-o să mă culc târziu, tot agitându-mă. N-aș vrea să te țin treaz.

— Bine, a zis el.

Exista oare o undă de dezamăgire în glasul lui?

Mi-am pus mâinile pe umerii lui Svoboda. Nu știu sigur de ce, dar am făcut-o.

— Mulțumesc fiindcă ai fost mereu de partea mea. Înseamnă mult pentru mine.

— Sigur că da. Și-a întors capul ca să mă privească. Voi fi mereu de partea ta.

Pentru o clipă ne-am uitat unul în ochii celuilalt.

— Auzi, a zis el, ai încercat prezervativul ăla?

— Dă-o dracului, Svoboda! am spus.

— Ce-i? Aștept și eu un feedback.

Am ridicat brațele exasperată și am plecat.

•

Ușa uriașă a sasului pentru mărfuri s-a deschis greoi și a dezvăluit dezolantul peisaj selenar din spatele ei.

Dale a controlat un afișaj de pe consola de comandă a roverului.

— Presiunea bună, aerul perfect, absorbția de CO_2 pe automat.

M-am uitat la ecranele din fața scaunului meu.

— Bateriile sută la sută, diagnosticele roții motoare pe verde, comunicațiile perfecte.

El a prins manșa de comandă.

— Sasul Portul de Intrare, solicit permisiunea de ieșire.

— Acordată, a răsunat glasul lui Bob din difuzor. Ai grijă de copilașul meu, Shapiro.

— Așa o să fac.

— Încearcă să n-o dai în bară, Bashara, a mai spus Bob.

— Pupă-mă undeva, am răspuns.

Dale a apăsat prompt butonul de dezactivare a sonorului și m-a fulgerat din ochi.

— Fii atentă aici, Jazz! Noi încălcăm toate regulile din manualul ghildei. Dacă suntem prinși, Bob și cu mine suntem zburați imediat. Pentru totdeauna. Ne riscăm existența aici. Poți să fii *puțin* mai politicoasă, futu-i maica mă-sii?

Am reactivat sonorul.

— Ăăă… mersi, Bob. Pentru… toate astea.

— Recepționat, s-a auzit răspunsul scurt.

Dale a ieșit cu roverul din sas, pe regolit. Mă așteptasem să fim hurducați, dar suspensia era excelentă. De asemenea, zona imediat înconjurătoare fusese netezită și bătătorită de anii de utilizare frecventă.

Ca s-o zic pe scurt, roverul lui Bob era cel mai bun de pe Lună. Nu era o mașinuță de teren, cu locuri incomode pentru pasageri în costume AEV. Era complet presurizat și avea interior

spațios, cu provizii și energie suficientă pentru multe zile. Ambele noastre costume AEV erau fixate în stelaje de-a lungul pereților. Roverul avea până și un sas partiționat în spate, ceea ce însemna că, și dacă ar fi ieșit cineva, cabina nu pierdea niciodată presiune.

Dale privea drept înainte în timp ce șofa. A refuzat până și să se uite la mine cu coada ochiului.

— Știi ceva? am spus. Nu eu sunt o amenințare pentru existența voastră, ci Ghilda AEV. Poate că rahatul protecționist nu-i cea mai bună politică.

— Probabil că ai dreptate. Ar trebui să-i lăsăm pe toți să se joace cu sasurile. Sunt sigur că putem avea încredere că niște inși neinstruiți nu vor distruge orașul prin apăsarea unui buton.

— Termină cu-asta, te rog! Ghilda ar putea avea operatori pentru sasuri și să-i lase pe oameni să-și gestioneze singuri AEV-urile. Sunt pur și simplu niște lacomi ordinari, care conduc un cartel lucrativ. Să știi că vremea proxeneților a trecut de mult.

El a chicotit fără să vrea.

— Mi-era dor de certurile noastre pe teme politice.

— Și mie.

M-am uitat la ceas. Trebuia să respectăm un program foarte strict. Deocamdată, eram în grafic.

Am cotit spre sud-est și ne-am îndreptat către Bermă, care se afla la un kilometru depărtare. Distanța nu era mare, dar ar fi fost mult de mers pe jos, mai ales fiindcă ar fi trebuit să târâm după noi și adăpostul modificat.

Adăpostul a zăngănit pe acoperiș când am intrat pe teren neregulat. Amândoi am ridicat ochii spre sursa zgomotului, după care ne-am privit.

— E fixat bine, da? a întrebat el.

— Ai fost de față când l-am prins.

Zdrang.

Am făcut o grimasă.

— Dacă o să cadă, va trebui să-l ridicăm. O să ne coste ceva timp pe care nu-l avem, dar ne putem grăbi.

— Și să sperăm că n-o să se avarieze.

— N-are cum. Tata a făcut sudurile. Vor rezista până când îngheață soarele.

— Că veni vorba de suduri, a zis Dale, o să te descurci cu seria următoare?

— Da.
— Și dacă n-o să poți?
— O să mor. Așa că sunt destul de motivată să-mi iasă bine.
El a virat ușor spre stânga.
— Ținte bine. Trecem peste conductă.
Conducta de aer care transporta oxigenul proaspăt produs în topitorie spre Bula Armstrong era întinsă pe sol.
Pe Pământ, nimeni n-ar fi nebun să livreze printr-o conductă oxigen în stare gazoasă sub presiune. Dar pe suprafața Lunii nu există nimic care să poată arde. De asemenea, pe Pământ, conductele sunt de obicei îngropate pentru a proteja sistemul împotriva condițiilor meteo, a animalelor și a oamenilor idioți. Aici nu procedăm așa. De ce am face-o? Nu avem condiții meteo sau animale, iar toți oamenii idioți sunt în general restricționați în oraș.
Dale a acționat comenzile, iar botul roverului s-a ridicat și a coborât violent, urmat de partea din spate a vehiculului.
— Nu-i periculos ce-ai făcut? am întrebat. Să treci cu mașina în felul ăsta peste o conductă de înaltă presiune?
El a ajustat comenzile unei roți motoare.
— Conducta aia are pereții groși de opt centimetri. Nu i-am putea face vreun rău nici dacă am încerca.
— Eu am echipamente de sudură. I-aș putea face rău.
— Ești o nemernică pedantă, știi asta?
— Da.
M-am uitat prin hubloul din plafon. Pământul atârna pe cer… de fapt, o jumătate de Pământ, exact așa cum arătase ceasul lui Lene.
Ne îndepărtaserăm suficient de mult de oraș pentru ca terenul să devină complet natural. Dale a ocolit o stâncă.
— Tyler te salută.
— Transmite-i numai bine din partea mea.
— Să știi că el chiar ține…
— Gata!
Gizmoul mi-a sunat. L-am băgat într-o fantă a bordului și s-a conectat cu sistemul audio al roverului. Bineînțeles că roverul avea un sistem audio. Bob călătorea în mare stil.
— Sal’tare.
— Sal’tare, Jazz, s-a auzit vocea lui Svoboda. Pe unde sunteți? N-am flux video de la camere.

— Suntem încă pe drum. Videocamerele costumelor nu sunt activate. Tata-i acolo?

— Da, chiar lângă mine. Salută-i, Ammar!

— Bună, Jasmine, a rostit tata. Prietenul tău este… interesant.

— O să te obișnuiești cu el. Salută-l pe Dale.

— Nu.

Dale a pufnit.

— Sună-mă când vă puneți costumele, a zis Svoboda.

— Da. Vorbim mai târziu.

Am închis.

Dale a clătinat din cap.

— Frate, da' taică-tău chiar mă urăște. Și nu-i vorba despre Tyler. M-a urât dinainte.

— Nu din motivele pentru care crezi tu. Îmi amintesc perfect când i-am spus că ești gay. Crezusem c-o să-l lovească damblaua, dar el a fost ușurat. Ba chiar a zâmbit.

— Hă?

— După ce a aflat că nu mi-o tragi, a fost foarte prietenos față de tine. După care însă, știi și tu, a venit chestia cu furatul prietenului meu.

— Mda.

Am trecut peste o colină scundă și am văzut șesul întinzându-se în fața noastră. Berma era la numai o sută de metri mai departe. Dincolo de ea se găseau complexul reactoarelor și Bula Sanchez.

— Cincisprezece minute până acolo, a zis Dale aparent citindu-mi gândurile. Ești agitată?

— Fac pe mine.

— E bine, a zis el. Știu că te crezi perfectă în AEV-uri, dar nu uita că ai ratat testul ăla.

— Mersi pentru încurajări.

— Vreau să spun doar că-ntr-o AEV este bună puțină umilință.

Am privit pe fereastra din lateral.

— Crede-mă, ultima săptămână a fost pentru mine suficient de umilitoare.

Capitolul 13

Am privit domul argintiu al bulei topitoriei Sanchez. Din nou.

Vizita mea anterioară fusese cu numai șase zile în urmă, dar mi se părea că trecuse o veșnicie. Bineînțeles, de data asta lucrurile erau puțin diferite. Pe teren exista acum un singur recoltator care să aducă minereu. Era în regulă pentru mine, fiindcă oricum nu el constituia ținta mea. Recoltatoarele aparțineau de acum trecutului.

Dale a ajuns lângă bulă, a executat o întoarcere din trei mișcări și s-a oprit cu spatele roverului la perete.

— Distanța? a întrebat el.

Mi-am consultat ecranul.

— Doi virgulă patru metri.

Afișajele de proximitate sunt mai degrabă un moft pentru automobile pe Pământ, dar au o importanță esențială pentru roverele selenare. Izbirea vehiculului tău presurizat de obiecte nu este deloc recomandabilă. Poate duce la decese neprogramate.

Mulțumit, Dale a tras și frâna de mână.

— Bun. Gata de costumare?

— Da.

Ne-am ridicat de pe scaune și ne-am târât spre partea din spate a vehiculului.

Ne-am dezbrăcat amândoi, rămânând doar în lenjeria intimă. (Ce? Ar trebui să fiu sfioasă în preajma unui tip gay?) După aceea ne-am îmbrăcat combinezoanele pentru răcire. Lumina zilei de afară poate fierbe apa, de aceea costumele AEV au nevoie de răcire centrală.

Au urmat costumele presurizate propriu-zise. Eu l-am ajutat pe Dale și el m-a ajutat pe mine. Într-un final, am testat presiunea, buteliile, afișajele și alte rahaturi.

După ce am terminat toate verificările, ne-am pregătit de ieșire.

În sasul roverului puteau încăpea două persoane, deși cam la limită. Ne-am strâns cât am putut și am etanșat ușa.

— Gata pentru depresurizare? a întrebat Dale prin radio.

— Depresurizată, deprimată – tot aia mi-e, am răspuns.
— Te rog să nu mai glumești. Nu cu procedurile din sas.
— Auci, da' chiar că tai cheful oamenilor, știai asta?
— Jazz!
— Recepționat, gata pentru depresurizare.
El a rotit o manivelă. Aerul a șuierat din sas, ieșind în vidul din exterior. Nu era nevoie de un sistem de pompe de înaltă tehnologie. N-aveam probleme cu rezervele de oxigen; grație topitoriei, Artemis avea atât de mult oxigen, că nu mai știam ce să facem cu el…
Pentru moment, oricum (hohot sardonic).
Dale a terminat de rotit manivela, a împins ușa și a ieșit. L-am urmat.
A suit scara spre acoperișul roverului și a desfăcut clemele de fixare. Eu am urcat pe cealaltă parte și am făcut același lucru. Apoi, împreună, am adus pe sol adăpostul modificat.
Cântărea vreo cinci sute de kilograme, așa că ne-am străduit să-l coborâm cât mai lin.
— Încearcă să ții praful departe de manta, i-am spus.
— Recepționat.
Tata lucrase, nu glumă, la adăpost. Cu greu l-ai fi putut recunoaște. Avea în spate un orificiu mare, înconjurat de o manta de aluminiu lată de o jumătate de metru. Semăna cu un clopot de avertizare de pe o locomotivă din vechime. Unii pot spune că-i o idee proastă să dai o gaură mare într-un vas de presiune. Nu-i pot contrazice.
După aceea am suit înapoi pe acoperișul roverului și mi-am luat echipamentele de sudură.
— Gata să prinzi?
Dale s-a poziționat dedesubtul meu și a ridicat brațele.
— Gata.
I-am dat buteliile, arzătoarele, centura pentru scule și alte accesorii de care urma să am nevoie. Le-a depozitat pe rând pe sol. În cele din urmă, am scos o geantă gigantică din containerul ei dedicat.
— Și-acum tunelul gonflabil, am anunțat.
Am împins geanta de pe acoperiș.
El a prins-o și a lăsat-o pe jos.
Am sărit de pe acoperiș și am aterizat lângă Dale.
— N-ar trebui să sari așa departe, mi-a atras el atenția.

— Tu n-ar trebui să te culci cu prietenii altora.

— Mai termină!

— M-aș putea obișnui până la urmă cu noua noastră relație, am spus. Ajută-mă să trag rahaturile astea până la bulă.

— Da, da.

Împreună am dus sau am târât totul până la perete.

Curbura domului, împărțită în triunghiuri de câte doi metri, era verticală la nivelul solului. Am ales un triunghi rezonabil de curat și l-am curățat de praf cu o perie de sârmă. Sigur că da, pe Lună nu există fenomene meteo, dar există electricitate statică. Pulberea selenară extrafină se infiltrează peste tot și se lipește de orice are o sarcină electrică, fie și infimă.

— Gata cu ăsta, am zis. Ajută-mă să mut adăpostul pe poziție.

— Recepționat.

Am ridicat amândoi adăpostul și l-am dus lângă dom. Am presat mantaua de aluminiu de peretele strălucitor, apoi am lăsat adăpostul jos.

— Să dea dracii ce bun e tata, am comentat.

— Isuse, a zis Dale.

Făcuse mantaua absolut *perfectă.* Sigur că da, nu trebuise decât să se asigure ca muchia de contact cu peretele să fie dreaptă, dar… să mă ia naiba! Interstițiul dintre manta și perete nu era de nici măcar un milimetru.

Mi-am privit afișajul de pe braț, care era în esență doar un ecran mai elaborat pentru gizmo. Gizmoul în sine se afla în siguranță în costum împreună cu mine (ele nu sunt construite pentru condițiile din exterior). Am apăsat câteva taste.

— Sal’tare, Jazz, a zis Svoboda. Cum merge?

— Deocamdată e bine. Cum e transmisia video?

— Perfect. Fluxul de la camerele voastre e pe ecrane.

— Să fii atentă, am auzit glasul tatii.

— Da, tată. Nu-ți face griji. Dale, ai audio de la convorbirea telefonică?

— Afirmativ.

M-am întors la manta și mi-am îndreptat casca spre ea.

— Alinierea mantalei este bună. Adică… *super*-bună.

— Hm, a făcut tata. Văd niște interstiții. Sunt totuși mai mici decât punctele pe care-o să le faci tu. N-ar trebui să fie probleme.

— Tată, asta-i una dintre cele mai precise lucrări pe care le-am văzut…

— Dă-i drumul la treabă, m-a întrerupt el.

Am târât până la adăpost buteliile cu oxigen și acetilenă și am fixat duza suflaiului.

— Bun, a spus tata. Știi cum să pornești o flacără în vid?

— Bineînțeles, am răspuns prompt.

În niciun caz n-aveam să recunosc c-o învățasem pe propria piele cu numai câteva zile în urmă. Am reglat o cantitate foarte mare de oxigen în amestecul de gaze, am dat scânteie flăcării și apoi am stabilizat-o.

Când lucrasem la recoltatoare, făcusem îmbinări foarte grosolane. Ele fuseseră necesare să reziste la presiune doar până aveau să sară în aer. Îmbinările de acum aveau să fie mult mai complicate. Lucrarea ar fi fost banală pentru tata, dar el nu știe nimic despre AEV. De aceea trebuia să lucrăm în echipă.

— Flacăra pare bună, a comentat el. Începe de sus și lasă picătura să se acumuleze în jos. Tensiunea superficială o s-o alinieze cu interstițiul.

— Și presiunea fluxului de aer? am întrebat. N-o să sufle picături în manta?

— Ba da, însă nu mult. În vid, în jurul flăcării nu există vârtejuri. Nu-i decât presiunea flăcării în sine.

Am ridicat deasupra mantalei un electrod de aluminiu și am pus flacăra pe el. Era destul de anevoios în costumul AEV, dar se putea face. O picătură de metal topit a apărut în vârful electrodului și s-a prelins în jos. Așa cum prezisese tata, a coborât în interstițiu și l-a umplut.

Din reflex, am coborât flacăra spre locul respectiv, ca să mențin picătura în stare topită.

— Nu-i nevoie, l-am auzit pe tata. Metalul va rămâne lichid mai mult timp decât te aștepți. Nu există aer care să-i transfere căldura. O parte din căldură se pierde prin metal, dar schimbarea stării de agregare absoarbe majoritatea energiei. Nu poate să radieze prea departe.

— O să te cred pe cuvânt, am răspuns și am revenit cu flacăra la electrodul de aluminiu.

Dale stătea la câțiva metri mai departe, gata să-mi salveze viața.

Făceam din nou aceeași chestie. Topeam metal în timp ce mă aflam în vid. Dacă o picătură de metal topit mi-ar fi perforat costumul AEV, viața mea ar fi fost în mâinile lui Dale. Dacă aveam vreo scurgere, el trebuia să mă târască în sasul roverului. Eu n-o puteam face singură, deoarece aș fi fost prea ocupată cu moartea prin asfixiere.

Încet-încet, am descris perimetrul mantalei. Tata îmi spunea dacă mergeam prea repede sau prea încet. Într-un final am revenit în locul de unde începusem cordonul.

— Uau, am spus. A sosit momentul pentru testul de presiune.

— Nu încă, m-a oprit tata. Mai sudează un cordon. De jur-împrejur. Asigură-te că-l acoperi complet pe primul.

— Faci mișto de mine? am zis. Tată, sudura aia e *solidă.*

— Mai sudează un cordon, Jasmine, a repetat el ferm. Nu te grăbești nicăieri, atât doar că n-ai răbdare.

— *De fapt,* mă grăbesc, să știi. Trebuie să termin asta înainte de schimbul de ture din topitorie.

— Mai sudează un cordon.

Am pufnit exasperată ca o adolescentă (tata reușea să-mi facă chestia asta cu regularitate).

— Dale, mai dă-mi niște electrozi.

— Nu, a zis el.

— Poftim?

— Atâta timp cât ții suflaiul ăla, nu-mi iau ochii de la tine. Voi fi la mai puțin de trei metri de tine și nu voi avea absolut nimic în mâini.

Am pufnit încă și mai sonor.

A durat alte douăzeci de minute, dar am sudat alt cordon în jurul mantalei sub privirea atentă a tatii.

— Bine lucrat, a zis el.

— Mulțumesc.

Nu se înșela. Făcusem o treabă bună. Acum aveam un adăpost perfect sudat de peretele bulei topitoriei. Urma doar să tai o gaură dinăuntrul adăpostului și obțineam un sas de sărăntoci.

Am pus suflaiul pe un bolovan din apropiere și mi-am arătat spre Dale degetele rășchirate. Acum, după ce-i satisfăcusem cerințele stringente pentru siguranță, el a pornit spre tunelul gonflabil.

Era exact același model la a cărui montare ajutasem în incendiul din Sticlăria Queensland: un tub-armonică cu câte un conector pentru sas la fiecare capăt. Dale și cu mine am prins de câte un mâner și ne-am îndepărtat unul de celălalt. Eu am pornit spre adăpostul recent sudat de bulă, iar Dale spre rover.

Mi-am pus în tunel toate echipamentele de sudură și buteliile, după care am conectat capătul meu la adăpost. Am revenit apoi la Dale și am intrat amândoi în sasul roverului. Împreună, am tras pe poziție celălalt conector al tunelului.

M-am uitat prin tunel spre ușa încă etanșată a adăpostului.

— Cred că-i momentul pentru testare, am rostit.

Dale s-a întins spre ventil.

— Fii cu ochii-n patru! Dacă purtăm costume AEV, nu-nseamnă că suntem feriți de orice pericol. Dacă am conectat greșit tunelul, ne poate aștepta o depresurizare explozivă.

— Bine că mi-ai spus. O să fiu pregătită să sar într-o parte dacă vine spre mine o undă de presiune care se deplasează cu viteza sunetului.

— Ai putea fi mai puțin nesuferită.

— Aș putea, dar e improbabil.

Dale a răsucit ventilul și un jet încețoșat de aer s-a năpustit din compartimentul presurizat al roverului. Am privit afișajele costumului și am văzut că aveam 2 kPa – cam zece la sută din presiunea artemisiană normală.

O alarmă a zbierat în interiorul roverului.

— Ce dracu-i asta? am tresărit.

— Avertizare de scurgere, a spus Dale. Roverul știe cât aer ar fi necesar pentru umplerea sasului său, iar noi am depășit cu mult volumul respectiv. Trebuie să umplem tot tunelul ăsta.

— Ar fi o problemă?

— Nu, avem destul aer în butelii. Mult mai mult decât ne-ar trebui. Bob s-a-ngrijit în privința asta.

— Grozav!

Lent, tunelul s-a umflat. Păstra presiunea perfectă, bineînțeles. Exact ăsta era și scopul lui – să conecteze în condiții de etanșeitate două uși.

— Pare-n regulă, a zis Dale.

A rotit manivela și a deschis ușa interioară a sasului roverului. A intrat în compartimentul principal și s-a așezat pe scaunul

șoferului. Roverul era conceput să accepte șofer, indiferent dacă avea sau nu costum AEV.

Dale a privit consola de comandă.

— Douăzeci virgulă patru kilopascali, sută la sută oxigen. Putem începe.

— Acum e acum, am spus.

Am deschis clapetele costumului meu AEV. Am respirat de câteva ori.

— Aerul e bun, am anunțat.

Dale mi s-a alăturat în tunelul conector și m-a ajutat să-mi scot costumul.

— I-I-Isuse.

Dârdâiam toată. Prin destindere, aerul comprimat se răcește. Deoarece noi umpluserăm tunelul din buteliile de înaltă presiune ale roverului, îl transformaserăm într-un adevărat congelator.

— Ia!

Dale mi-a întins combinezonul. L-am pus pe mine mai rapid decât mă îmbrăcasem vreodată până atunci. De fapt, a fost pe locul doi ca viteză (într-o zi, părinții prietenului meu din liceu s-au întors acasă mai devreme decât era de așteptat).

După aceea mi-a dat și combinezonul lui. Era un tip îndeajuns de voinic pentru ca hainele lui să încapă cu ușurință peste ale mele. Nici măcar n-am argumentat. L-am îmbrăcat fulgerător. După vreun minut, m-am încălzit cât de cât acceptabil.

— Ești bine? m-a întrebat el. Ai buzele învinețite.

— Sunt perfect, am răspuns clănțănind incontrolabil. După ce dau drumul la suflai, o să se încălzească din plin.

Mi-am scos gizmoul din tocul costumului AEV, apoi mi-am pus o cască într-o ureche.

— Mai sunteți pe-acolo, băieți?

— N-am plecat! a spus Svoboda.

Mi-a venit un gând.

— M-ați văzut dezbrăcându-mă pe camera lui Dale?

— Da! Mersi pentru show!

— Hm, a comentat tata.

— Relaxează-te, domnule B! a chicotit Svoboda. A rămas cu lenjeria intimă pe ea.

— Totuși…, a protestat tata.

— Gata, gata, am intervenit. Svoboda, poți considera că aia a fost răsplata pentru toate favorurile pe care mi le-ai făcut.

Acum, tată – ai să-mi dai vreun sfat preliminar pentru tăietura asta?

— Să ne uităm întâi la material.

Am mers prin tunel spre adăpost, urmată îndeaproape de Dale. I-am aruncat o privire peste umăr.

— O să-mi sufli așa-n ceafă tot timpul?

— În principiu da, a răspuns el. Dacă este vreo breșă, va trebui să-ți transport corpul fără costum prin tunel și în rover. Voi dispune de trei sau patru minute înainte să suferi leziuni cerebrale permanente. Așa că, da, voi fi foarte aproape.

— Bun, dar nu veni nici *prea* aproape. Am nevoie de spațiu să lucrez și nu cred că vrei să-ți ating costumul cu flacăra.

— De-acord.

Am deschis ventilul adăpostului și am lăsat aerul din tunel să intre în adăpost. Am ascultat cu atenție șuieratul. Dacă se oprea, însemna că sudura mantalei era perfect etanșă. Dacă șuiera în continuare, însemna că exista o scurgere și că trebuia să ieșim iarăși, ca s-o căutăm.

Șuieratul a slăbit întruna, dar în cele din urmă s-a oprit. Am deschis complet ventilul și n-am auzit nicio schimbare.

— Sudura e bună, am anunțat.

— Bravo! a zis tata prin radio.

— Mersi.

— Nu, serios, a zis el. Ai făcut o sudură lungă de trei metri, perfect etanșă, în timp ce purtai un costum AEV. Ai fi putut într-adevăr să devii expertă.

— Tată…, am rostit pe un ton de avertizare.

— Bine, bine.

Însă nu-mi putuse vedea rânjetul de mulțumire. Fusese într-adevăr o sudură a dracului de bună.

Am deschis ușa și am pășit înăuntru. În cilindrul din metal înghețai de frig. Pe pereți se condensa apă. I-am făcut semn lui Dale s-o ia înainte. El și-a aprins proiectoarele căștii și s-a apropiat de locul sudurii, pentru ca tata să-l poată examina prin intermediul videocamerei.

— Muchia interioară a sudurii mi se pare bună, am comentat eu.

— De acord, a zis tata, totuși ai grijă ca domnul Shapiro să stea prin preajmă.

— Voi fi imediat în spatele ei, a zis Dale.

A revenit apoi în tubul conector.

Mi-am întors capul spre el.

— Ești sigur că presiunea de aici este *exact* douăzeci virgulă patru kilopascali?

Și-a controlat afișajele de pe braț.

— Da. Douăzeci virgulă patru kilopascali.

Noi ridicaserăm presiunea interioară la 20,4 kPa, în loc de 21 kPa cât era presiunea standard din Artemis. De ce? Fiindcă așa funcționează sistemele cu carcasă dublă.

Între cele două carcase există pietriș (știți asta deja). Dar există totodată și aer. Iar aerul acela se află la presiunea de 20,4 kPa – cam nouăzeci la sută din presiunea lui Artemis. De asemenea, spațiul dintre carcase nu este o cochilie goală gigantică. El este împărțit în sute de triunghiuri echilaterale cu latura de doi metri. Fiecare dintre compartimentele acelea are în interior un senzor de presiune.

Prin urmare, în exterior este vid, între carcase este 90% din presiunea lui Artemis, iar în interiorul bulei este presiunea lui Artemis nominală.

Dacă în carcasa exterioară apare o spărtură, aerul din compartimentul spart se va scurge în vidul din exterior. Dar dacă spărtura apare în carcasa interioară, compartimentul va fi inundat cu aer din bulă, care se găsește la presiune mai mare.

Este un sistem elegant. Dacă presiunea din compartiment scade, știi că există o spărtură în carcasa exterioară. Dacă presiunea crește, știi că există o spărtură în carcasa interioară.

Nu doream însă ca în toiul operațiunii mele să răsune o alarmă de străpungere a carcasei, așa că ne-am asigurat ca presiunea noastră să fie egală cu aceea dintre carcase.

Am inspectat rapid duza suflaiului, ca să mă asigur că nu se deformase din cauza modificărilor de temperatură la care fusese expusă. N-am zărit nicio problemă.

— Tată, potrivit specificațiilor, carcasa va fi la fel ca o bulă de oraș – șase centimetri de aluminiu, un metru de regolit sfărâmat, apoi alți șase centimetri de aluminiu.

— Perfect, a spus tata. Din cauza grosimii materialului, străpungerea inițială nu va fi ușoară. Stai fermă și încearcă să nu te miști. Cu cât ții mâna mai nemișcată, cu atât vei străpunge mai repede.

Am tras în adăpost buteliile de oxigen și de acetilenă și am pregătit suflaiul.

— Nu uita masca de respirat, a spus tata.

— Știu, știu.

Uitasem complet. Oxiacetilena umple aerul cu fum toxic. În mod uzual, nu-i suficient ca să conteze, dar într-un recipient presurizat și etanș ai nevoie de un aparat pentru respirat. Desigur, mi-aș fi reamintit asta odată ce începeam să tușesc incontrolabil.

Am scotocit prin geantă și am scos o mască. Butelia ei de aer avea două curelușe cu care s-o prind pe spate, ca să nu mă împiedice în timp ce lucram. Mi-am pus-o și am respirat de câteva ori, ca să mă asigur că funcționa.

— Sunt gata, am anunțat după aceea. Alte sfaturi?

— Da, a spus tata. Regolitul are un conținut mare de fier. Încearcă să nu zăbovești prea mult cu flacăra în același loc, pentru că este posibil să se facă bulgărași în jurul tăieturii. Iar dacă se acumulează prea mulți, o să-ți fie foarte greu să scoți dopul ăla.

— Am înțeles, i-am zis.

Mi-am pus masca de sudor și am aprins flacăra. Dale s-a retras un pas. Oricât de neînfricați pot fi experții AEV, în toți oamenii există un instinct profund, fundamental, de evitare a focului.

Am rânjit. În sfârșit aveam să mă răzbun. Era momentul să dau o gaură în burdihanul lui Sanchez.

Capitolul 14

Am reglat amestecul de gaze până am obținut o flacără mare. Am ales un punct de pe perete, m-am apropiat și am ținut suflaiul cât puteam de neclintit. Căldura uriașă, plus alimentarea permanentă cu oxigen au săpat în metal, sfredelind o gaură tot mai adâncă.

În cele din urmă am străpuns carcasa. Nu vă pot spune exact cum am știut asta. Am știut pur și simplu. Poate din cauza zgomotului? A sfârâitului flăcării? Nu-s sigură. În tot cazul, începuse tăietura.

— Nu există curent de aer în niciun sens, am anunțat. Se pare că avem presiuni egale. Bine lucrat, Dale!

— Mulțumesc.

Am deplasat suflaiul lent, dar continuu, și am tăiat un cerc cu diametrul de un metru. Am avut grijă ca marginile să fie înclinate, astfel încât dopul să poată cădea mai ușor când tăietura era completă.

— Puțin în urmă față de grafic, a rostit Dale.

— Recepționat, am zis.

Totuși nu m-am grăbit. Și așa lucram cât de repede puteam. Dacă aș fi încercat să iuțesc, aș fi stricat tăietura, ceea ce ar fi sfârșit prin a mă costa și mai mult timp.

Am terminat în cele din urmă cercul și dopul s-a înclinat în față. Am stins flacăra și am sărit îndărăt, când o avalanșă de regolit cenușiu s-a revărsat în adăpost.

Am aruncat cât colo masca de sudor și mi-am apăsat-o cu putere pe față pe cea respiratorie. În niciun caz nu doream să respir praful ăla. Mersi tare mult, dar prefer ca plămânii să nu-mi fie umpluți cu particule ghimpate letale.

Ochii m-au usturat și s-au umplut de lacrimi. M-am strâmbat de durere.

— Ești OK? a întrebat Dale.

Masca mi-a înăbușit vocea.

— Trebuia să fi purtat ochelari, am spus.

Am ridicat o mână să mă frec la ochi, însă Dale m-a prins de braț.

— Nu!

— Așa-i, am încuviințat.

Știți ce-i mai nașpa decât să-ți intre particule ghimpate în ochi? *Să-ți freci* în ochi particule ghimpate. Mi-am stăpânit imboldul, deși cu mare greutate.

Am așteptat să se depună praful. După aceea, cu ochii usturându-mă și cu vederea împăienjenită, am pășit spre gaură. În clipa aceea, scântei electrice au țâșnit de pe corpul meu.

Am țipat, mai degrabă de surprindere decât de durere.

Dale și-a verificat afișajele.

— Ai grijă. Umiditatea este aproape zero.

— De ce?

— Habar n-am.

Am mai făcut un pas și a urmat altă salvă de descărcări statice.

— La dracu'!

— Chiar nu ești în stare să-nveți nimic? a zis Dale.

— Ah, băga-mi-aș, am spus și am arătat movilița de regolit care creștea încet în fața găurii din carcasă. E de la materialul de umplutură. Aerul din Artemis e umidificat, dar cel din compartimentele carcasei e total uscat.

— De ce?

— Apa e corozivă și scumpă. De ce-ai vrea s-o bagi în carcasă? Pietrișul ăsta a acționat ca deshidratant și a absorbit toată umezeala din aer.

Dale a desprins unitatea de stocare a apei a costumului său, a deschis-o și a scos o pungă de plastic plină pe un sfert cu apă. I-a rupt colțul și apoi a strâns-o între degete. Este incredibil câtă dexteritate manuală poate dobândi un adevărat expert AEV cu mănușile alea masive.

M-a împroșcat cu apă în față.

— Ce dr...

— Ține ochii deschiși. Și privește spre jet.

Am făcut așa cum spusese. La început a fost greu, dar m-a ajutat simpla ușurare cauzată de spălarea prafului din ochi. După aceea Dale mi-a stropit hainele, brațele și picioarele.

— Ești mai bine? m-a întrebat.

Am scuturat din cap, ca să-mi alung apa de pe față.

— Da, mersi, am zis.

Concursul nostru ad-hoc de tricouri ude avea să mă protejeze de orice alte descărcări statice ulterioare. Cel puțin pentru o vreme. Bineînțeles, praful s-a colectat pe mine și a devenit un noroi cenușiu dezgustător. În mod clar n-aveam să câștig niciun concurs de frumusețe, dar cel puțin mă simțeam confortabil.

Pasul următor: să scot materialul de umplutură ca să ajung la senzorul de presiune și, mai important, ca să ajung la carcasa interioară a bulei.

Mi-am apăsat cu un deget casca auriculară.

— Svoboda și tata: o să sap pentru o vreme. Vă apelez eu dup-aia.

— Suntem aici, a zis Svoboda.

Am întrerupt legătura.

— Dă-mi o mână de-ajutor, am spus.

Dale mi-a întins un hârleț.

— În lumea asta există două tipuri de oameni: cei cu costume AEV și cei care sapă.

Am pufnit.

— Bun, în primul rând, dacă vrei să ne jucăm de-a *Cel bun, cel rău, cel urât,* eu o să fiu Clint Eastwood, nu tu. Și-n al doilea rând, pune-ți curu’ puturos în mișcare și-ajută-mă!

— Eu trebuie să fiu pregătit să-ți târăsc curu-amărât înapoi în rover dacă se-ntâmplă ceva rău. Mi-a întins din nou hârlețul. Haide, acceptă-l pe Eli Wallach din tine și dă-i drumul la săpat.

Am mârâit și am luat hârlețul. Avea să dureze ceva.

— Știi că suntem în urma graficului, da? a zis el.

— Știu.

•

Cam tot pe atunci, Bob era o pacoste, ca de obicei. Atât doar că de data asta o făcea *pentru mine,* în loc să mi-o facă *mie.* N-am fost de față la cele întâmplate, fiindcă eram ocupată să scot pământ dintre doi pereți. Dar am auzit povestea ulterior.

Sanchez Aluminum deținea o cale ferată dedicată, care făcea legătura între Portul de Intrare Aldrin și topitorie. De trei ori pe zi, trenul încărca douăzeci și patru de angajați și pornea spre fabrică. Drumul lung de numai un kilometru dura câteva minute. Avea loc schimbarea de ture și cei care-și terminaseră programul se întorceau în Artemis cu același tren.

Eu îmi aranjasem acțiunea astfel încât să coincidă cu schimbarea de ture. Dar rămăsesem în urma graficului de timp.

Trebuia să fiu *în* topitorie înainte ca trenul să fi ajuns acolo, însă nici măcar nu tăiasem carcasa interioară.

Lucrătorii din Sanchez se adunaseră în stația din Artemis. Trenul andocase deja și ușa era deschisă. Conductoarea și-a scos gizmoul de scanare, pregătindu-se să încaseze banii pentru călătorie. Exact, Sanchez Aluminum îi taxa pe angajații lui Sanchez Aluminum ca să călătorească într-un tren Sanchez Aluminum până la topitoria Sanchez Aluminum. În esență, rahaturile alea gen „magazinul companiei” din anii 1800.

Bob s-a apropiat de conductoare și și-a pus mâna pe scanerul ei.

— Stai așa, Mirza.

— Probleme? s-a încruntat ea.

— Efectuăm o inspecție anti-scurgeri a sasului pentru mărfuri. Potrivit protocoalelor de securitate, în timpul inspecției nimeni nu poate opera alt sas din port.

— Faci mișto de mine? a zis Mirza. Inspecția aia trebuie să aibă loc chiar acum?

— Îmi pare rău. S-a detectat o anomalie și testarea trebuie făcută înaintea aselenizării de mâine.

— Pentru Dumnezeu, Bob! Mirza a arătat mulțimea adunată lângă vagon. Am aici douăzeci și patru de oameni care trebuie să ajungă la muncă. Iar în topitorie sunt alți douăzeci și patru care așteaptă să se întoarcă acasă.

— Da, îmi pare rău. Testarea a durat mult. Crezusem că vom termina până acum.

— Și cât mai ține?

— Nu știu sigur. Zece, poate cincisprezece minute? Nu pot să promit absolut nimic.

Ea s-a întors spre mulțime.

— Îmi pare rău, oameni buni. Avem o întârziere. Faceți-vă confortabili – va dura în jur de cincisprezece minute.

Un oftat general s-a ridicat din mulțime.

— Eu în niciun caz n-o să stau peste program ca să recuperez asta, a mormăit o lucrătoare spre alta.

— Îmi pare rău, a repetat Bob. Hai să te-mbunez: am trei bilete la spectacolul Artemis Acrobats din Playhouse. Sunt ale tale. Luați-vă soții și distrați-vă.

Mirza s-a luminat la chip.

— Uau! Grozav atunci. Totul se iartă!

Un bacșiș ridicol de mare dacă mă-ntrebați pe mine. Biletele alea costau 3.000 de gat fiecare! În fine, erau banii lui Bob, nu ai mei.

•

După ce am săpat o veșnicie și am rostit un număr impresionant de înjurături, am golit în cele din urmă compartimentul dintre carcase. M-am lăsat să cad pe spate și am gâfâit.

— Cred c-ai inventat înjurături noi, a comentat Dale. De exemplu… ce este o „fuizdă”?

— Cred că era destul de clar din context.

S-a apropiat de mine.

— Haide sus. Suntem în întârziere, iar Bob nu poate reține la infinit trenul ăla.

I-am arătat degetul mijlociu.

El mi-a tras un șut.

— Scularea, putoare.

Am gemut și m-am ridicat.

Descoperisem senzorul de presiune al compartimentului în etapa „săpării până-n China” a operațiunii. (Da, da, expresia aia veche continuă să se aplice pe Lună. Mă simțeam de parcă săpasem realmente un puț adânc de 384.000 de kilometri.)

Până acum, „păcăleala” pe care i-o trăsesem senzorului de presiune funcționase, dar în clipa în care aveam să străpung carcasa interioară, presiunea în partea noastră avea să crească la cea standard din Artemis. Atunci senzorul ar fi țipat: „Aoleu! Aer la presiunea douăzeci și unu kPa! O gaură-n carcasa interioară!”

Alarma s-ar fi declanșat, oamenii s-ar fi panicat și experții AEV ar fi venit să vadă despre ce era vorba, iar noi am fi fost prinși. Dale și Bob ar fi fost dați afară din ghildă, însă eu n-aș fi trăit destul de mult ca să văd asta, deoarece lucrătorii loiali lui Sanchez m-ar fi lichidat rapid.

Cum? Nu credeți că un grup de tocilari timizi din camera de comandă ar face așa ceva? Mai gândiți-vă! *Cineva* din Sanchez încercase să mă omoare cu un recoltator, mai țineți minte?

Senzorul în sine era un cilindru metalic din care porneau două fire. Firele erau destul de lungi, ceea ce însemna un avantaj. Am scos din geantă un termos metalic cu capac filetant. Anterior îl

modificasem exact în scopul pentru care urma să-l folosesc, făcându-i o crestătură în capac.

Am băgat senzorul în termos și i-am trecut firele prin crestătură. După aceea am înșurubat capacul. Am aplicat apoi șase straturi de bandă adezivă izolatoare peste locul pe unde firele intrau în capac. Nu eram foarte încântată de partea asta. Numai un idiot se poate baza pe bandă adezivă izolatoare pentru a menține o etanșare presurizată, însă nu aveam de ales. Cel puțin presiunea mai mare avea să fie în exterior, așa că banda urma să fie apăsată peste crestătură.

— Crezi c-o să meargă? a întrebat Dale.

— O să știm într-un minut. Ridică presiunea la Artemis standard.

Dale a tastat niște comenzi de pe braț. Bineînțeles, roverul lui Bob putea fi comandat de la distanță. Nu exista o caracteristică de lux pe care roverul lui Bob să n-o aibă.

Aer proaspăt a reverberat prin tunelul gonflabil și urechile mi s-au înfundat de la modificarea ușoară de presiune.

Am privit termosul cu multă atenție. Banda de peste crestătură s-a curbat puțin spre interior, dar a rezistat. Mi-am lipit urechea de carcasa interioară.

— Nicio alarmă, am zis.

L-am apelat pe Svoboda.

— Sal'tare, a zis el. Echipa de Asistență a Infractorilor este pregătită și-așteaptă.

— Nu sunt sigur că-mi place denumirea asta, a anunțat tata.

— Mă pregătesc să tai carcasa interioară, le-am spus. Tată – ceva sfaturi de ultim moment?

— Nu te lăsa prinsă.

Mi-am coborât masca.

— Toți sunteți puși pe bancuri.

Am început să tai. Carcasa interioară era identică cu cea exterioară: aluminiu gros de șase centimetri. Și la fel ca la aceea, tăietura a durat numai vreo două minute. De data asta i-am înclinat marginile, astfel încât dopul să cadă spre exterior, nu spre interior. În cazul carcasei exterioare, nu avusesem alternativă, dar ca regulă generală prefer ca un metal fierbinte care te poate arde până la os să cadă *dinspre* mine.

Am așteptat ca dopul să-și termine căderea lentă spre sol, după care am tras cu ochiul înăuntru.

Hala era o emisferă mare, plină cu utilaje industriale. Centrul îi era dominat de topitoria propriu-zisă. Era înaltă de zece metri și înconjurată de conducte, cabluri și sisteme de monitorizare.

Din locul în care mă aflam nu puteam să văd camera de comandă. Se afla în spatele topitoriei. Și că veni vorba, să nu credeți că era o coincidență. Alesesem locul acela specific de pe carcasă tocmai pentru că se găsea într-un unghi mort. Indiferent cât de absorbit de muncă ar fi fost personalul, este improbabil ca din douăzeci și patru de oameni niciunul să nu observe apariția pe perete a unui cerc arzător.

Am scos capul prin orificiul decupat, ca să privesc în jur. Fără să mă gândesc, am pus palma pe marginea lui ca să mă sprijin.

— Futu-i!

Mi-am tras mâna înapoi și am scuturat-o repede.

— Aparatele de sudură încing metalul, a rostit Dale.

M-am strâmbat și am examinat dezastrul. Palma îmi era roșie, totuși nu se întâmplase nimic grav.

— Ești OK?

— Da, am zis. Regret doar că m-ai văzut făcând asta.

— Și noi am văzut! a anunțat Svoboda.

— Super, am spus. Acestea fiind zise, eu închid. O să v-anunț când am terminat treaba.

Am întrerupt legătura.

Am ieșit prin deschidere, având multă grijă să nu mai ating iarăși marginile. Dale mi-a întins geanta. Dar când am încercat s-o iau, nu i-a dat drumul.

— Trebuie să știi, mi-a spus, că gaura asta nu-i destul de mare ca să pot trece prin ea cu costumul AEV. Dacă se întâmplă ceva rău, n-o să te pot ajuta.

— Știu.

— Fii atentă!

Am încuviințat din cap și i-am smucit geanta din mâini. M-a privit de dincolo de gaură în timp ce m-am furișat spre topitorie.

În sine, topitoria propriu-zisă nu avea vreun aspect futurist. Era pur și simplu un paralelipiped mare, din care plecau conducte solide de metal. Un transportor cu cupe se ridica printr-o deschidere din podea și alimenta cu pietriș de anortit buncărul din vârful ei. La interior, un ciclon de căldură, electricitate și reacții chimice transforma rocile în metale. Dar exteriorul era calm, ușor călduț la atingere și zumzăia blând.

M-am întins pe jos și am tras cu ochiul după colț.

Camera de comandă era sus, de cealaltă parte a topitoriei. Prin ferestrele mari din sticlă îi puteam vedea pe lucrători, care-și vedeau de treburile lor. Unii stăteau în fața computerelor, iar alții umblau de colo până colo cu tablete. Peretele îndepărtat era acoperit în întregime de monitoare ce prezentau toate detaliile fabricii și procesele.

O femeie era în mod clar șefa. Oamenii veneau la ea, îi vorbeau scurt, iar ea răspundea prompt. Așa face un șef. Am estimat că avea în jur de cincizeci de ani și ten măsliniu. S-a întors să vorbească cu cineva și atunci i-am zărit în cele din urmă chipul. Era Loretta Sanchez. Am recunoscut-o din fotografiile pe care le văzusem online, când mă documentasem despre companie.

Ea proiectase topitoria. Ea pornise Sanchez Aluminum. Și era ea însăși în asemenea măsură proprietatea lui O Palácio, încât ar fi putut la fel de bine să aibă o zgardă pe care să fie gravat numele acela. Interesant că se găsea în „tranșee” alături de angajați, în loc să fie într-un birou confortabil din Aldrin.

Ceilalți angajați erau pur și simplu... oameni. N-aveau nici coarne, nici mantii negre. Nimeni nu hohotea cavernos cu vârfurile degetelor adunate laolaltă. Pur și simplu, un grup de lucrători banali.

M-am târât până în colțul opus al topitoriei, însă mai departe de atât nu puteam să mă duc. Sistemele de control termic erau vizibile din camera de comandă. L-am apelat pe Bob prin gizmo.

— Ascult, a spus el.

— Sunt pe poziție. Dă drumul trenului.

— Afirmativ.

A închis.

Am așteptat în spatele topitoriei. După zece minute în care m-am foit nerăbdătoare, am auzit într-un final un zăngănit care a reverberat prin pereți. Sosise trenul. Deocamdată, cei ce ieșeau din schimb îi informau pe nou-veniți despre cele întâmplate în decursul turei lor. Dispuneam de o fereastră scurtă – poate zece minute – înainte ca trenul să fie încărcat și să plece.

Continuam să port masca respiratorie și butelia portabilă cu oxigen. Acum le-am adăugat și o pereche de ochelari din geantă. Ei aveau să fie importanți pentru ce urma. Folosind

bandă adezivă, mi-am lipit de față atât masca, cât și ochelarii; de data asta, aveam nevoie de o etanșare perfectă.

Așadar, acum eram o ciudată acoperită de noroi și cu chestii lipite pe față. Probabil că arătam ca desprinsă dintr-un film horror. Foarte bine, atunci. Urma să mă comport cu adevărat oribil.

Am scos din geantă o butelie micuță de gaz. I-am apucat ventilul, apoi m-am oprit și mi-am verificat încă o dată etanșările făcute cu bandă adezivă. Perfect, totul era în regulă, înapoi la ventil. L-am deschis pe sfert.

Din butelie a ieșit un gaz – clor pur.

Sub formă de gaz, clorul este enorm de periculos, deoarece practic dizolvă plămânii. A fost utilizat ca armă în Primul Război Mondial și a funcționat foarte bine. De unde obținusem o canistră cu moarte comprimată? Pentru asta trebuia să-i mulțumesc amicului Svoboda. El o șterpelise din laboratorul de chimie ASE.

Procesul FFC Cambridge implica și soluție topită de clorură de calciu. În teorie, aceasta se găsea în siguranță în interiorul cuvei de topire, care este etanșă și extraordinar de fierbinte. Dar pentru eventualitatea în care cuva suferea vreo avarie, în fabrică existau detectoare de clor gazos. Niște detectoare foarte sensibile, trebuie menționat, concepute să dea alarma cu mult înainte ca gazul toxic să-i poată vătăma pe oameni.

Am lăsat ventilul deschis doar puțin, apoi l-am închis. În câteva secunde, alarma de clor gazos s-a declanșat. Și ce mai spectacol a urmat!

Lumini galbene au început să pâlpâie în douăzeci de locuri diferite. O sirenă incredibil de sonoră a urlat în hală. Am simțit un curent de aer. Ventilatoarele de circulație pentru situații de urgență intraseră în funcțiune. Ele aveau să înlocuiască tot aerul din interiorul fabricii cu oxigen proaspăt dintr-o rezervă pentru urgențe.

În camera de comandă, angajații au șters-o către siguranță. În mod normal, procedura le cerea să intre în adăpostul din fundul camerei, dar de ce ar fi făcut asta când aveau un tren la doar câțiva pași? E mult mai bine într-un tren care se poate întoarce în oraș decât să stai în adăpost și să aștepți sosirea salvatorilor. Nu le-a trebuit mult să ia decizia – s-au înghesuit în tren și i-au etanșat ușa.

Probabil că stăteau claie peste grămadă. Ambele ture se aflau simultan în tren, adică patruzeci și opt de persoane.

Am aruncat o privire spre camera de comandă și am strâns mulțumită pumnul când am văzut că era pustie. Cei dinăuntru procedaseră exact așa cum dorisem.

În mod evident, trebuia să-i evacuez pe toți înainte de a distruge topitoria. Aș fi putut lăsa alarma să zbiere pe când tăiam carcasa interioară, ceea ce i-ar fi determinat să fugă-n goana mare. Dar o pierdere de presiune ar fi adus echipele de urgențe la breșa din perete. Și niște sprâncene s-ar fi ridicat când ar fi văzut roverul, sasul improvizat, pe Dale roșu la față și stânjenit și așa mai departe. O scurgere de gaze toxice era net superioară. Acesta era un incident pur intern.

Am redeschis ventilul buteliei cu clor – doar puțin. În felul acesta, sistemul de ventilație nu-l putea curăța din sală. Și atâta timp cât alarma de clor urla, lucrătorii aveau să stea în tren.

De acum nu mai trebuia să mă mai ascund. Am ieșit de după topitorie și m-am dus în fața ei. Apoi m-am strecurat sub cuvă, în bazinul de captare de dedesubt.

Ca ultimă măsură de apărare împotriva dezastrelor, topitoria era prevăzută cu un dop de cupru în fundul cuvei sale. Cuprul are punctul de topire mai ridicat decât temperatura de operare a băii, dar mai mic decât punctul de topire al oțelului. De aceea, dacă situația devenea prea fierbinte (mai exact 1085° C), cuprul se topea. Soluția salină supraîncălzită avea să curgă în bazinul de beton de dedesubt. După aceea avea să urmeze o operațiune de curățare a naibii de păcătoasă, dar topitoria în sine ar fi fost salvată.

Nu acceptam așa ceva!

Am tras după mine în puț echipamentul de sudură și geanta. O dată în plus trebuia să sudez deasupra capului. Uf! Iar de data asta sudam oțel de oțel, utilizând electrozi din oțel. Așadar, dacă n-ați înțeles bine: oțel. Da! Măcar de data asta nu mai purtam costumul AEV. Orice picătură de oțel topit care m-ar fi atins doar m-ar fi desfigurat pe viață, nu m-ar fi omorât. Așa că beneficiam de un avantaj.

M-am apucat de treabă. Am stat mult în lateral în timp ce am prins placa de partea de dedesubt a cuvei. Recunosc, am pierdut picătura de câteva ori, trimițând un strop de moarte

arzătoare spre sol. Însă nu m-am oprit. După cincisprezece minute, o placă solidă din oțel acoperea dopul de cupru.

Nu știam din ce fel de oțel erau făcuți pereții cuvei, totuși majoritatea oțelurilor se topesc la 1450° C sau sub temperatura asta. De aceea, ca să fiu sigură, placa mea și electrozii erau din inox 416, al cărui punct de topire este de 1530° C. Cuva de topire avea să se dezintegreze înaintea peticului meu.

Peticul era subțire, așa că ați crede că s-ar fi topit primul, dar fizica nu lucrează așa. Înainte ca temperatura să poată ajunge la 1530° C, punctul de topire al peticului, se va topi mai întâi tot ce se poate topi la o temperatură mai scăzută. Iar punctul de topire al pereților cuvei era de 1450° C. De aceea, chiar dacă peticul era subțire și pereții erau groși, fundul cuvei ar fi cedat mult înainte ca peticul să se fi apropiat măcar de punctul său de topire.

Nu mă credeți? Puneți apă înghețată într-o cratiță și așezați-o pe foc. Temperatura apei va rămâne 0° C până când se va topi și ultimul cub de gheață.

M-am târât afară din puț și am privit spre camera de comandă. Era tot pustie. Dar nu pentru mult timp. Trenul plecase.

Întrucât clorul continua să fie prezent în aer, trimiterea înapoi în oraș a muncitorilor era întemeiată. Însă odată ce aceștia ajungeau acolo, în tren avea să se îmbarce o echipă de ingineri în costume de protecție speciale, care să revină aici. Trenul avea să ajungă în oraș în zece minute; până coborau unii și suiau ceilalți, mai treceau vreo cinci minute, apoi alte zece minute până la sosirea cavaleriei inamice. Cu totul, douăzeci și cinci de minute.

M-am grăbit spre caseta de comandă termică. Am scos patru șuruburi și am înlăturat capacul de acces. Am smuls placa de management cu termocuplu și am luat una înlocuitoare din geanta mea. Svoboda o construise seara trecută. De fapt, era destul de simplă. Avea să se comporte exact ca placa normală, dar urma să raporteze greșit temperatura băii, pe care s-o anunțe apoi mereu mai mică. Am înfipt-o în soclu.

În scopul verificării, placa înlocuitoare a lui Svoboda avea afișaje LCD care arătau temperatura reală și pe cea falsă, raportată computerului de management termic. Temperatura reală era de 900° C, iar cea raportată, 825° C. Computerul a

crezut că temperatura era prea mică și de aceea a activat rezistența principală de încălzire.

S-a auzit un „clic” perfect clar, deși nu existau relee. Cablul de putere – apropo, cel mai gros cablu electric pe care-l văzusem în viața mea – a început să vibreze când a pornit curentul. Prin cablul acela trecea atâta electricitate, încât câmpul magnetic rezultat îl făcea să tresară, în vreme ce curentul creștea. S-a liniștit doar după ce a ajuns la amperajul maxim.

Am privit placa lui Svoboda. Curând, temperatura reală a ajuns la 901 grade. Apoi, foarte repede, la 902. După care direct la 904. După aceea, 909.

— Rahaaat, am șuierat.

Era mult, mult mai repede decât mă așteptasem. Se dovedea că un cablu electric masiv care transporta grosul outputului a două reactoare nucleare poate încinge lucrurile foarte rapid.

Am lăsat pe podea capacul de acces și am pornit în goană spre intrarea mea privată.

Dale mă aștepta în conectorul gonflabil.

— Deci? a întrebat el.

Am închis după mine ușa adăpostului.

— Misiune încheiată. Topitoria se încinge *rapid.* S-o ștergem de aici.

— În regulă!

Dale și-a ridicat mâna înmănușată.

Am bătut Cuba (nu-l pot lăsa pe niciun tip să aștepte așa). El s-a întors și a început să țopăie prin tunel spre rover.

M-am uitat din nou la ușa adăpostului, ca să mă asigur că fusese etanșată corect. După aceea m-am întors să plec prin tunel… stai așa!

Am revenit spre ușă. Aș fi putut jura că văzusem o mișcare în spatele meu.

Ușa avea un hublou micuț. M-am apropiat de el și m-am uitat. În halã, inspectând echipamentele de pe peretele îndepărtat al bulei, se afla Loretta Sanchez.

Mi-am pus ambele palme pe cap.

— Dale! Avem o problemă.

Capitolul 15

Sanchez examina sistemul de urgență pentru aer. Purta ochelari și mască respiratorie. Se părea că puțin clor gazos n-o speria.

Ajuns la jumătatea tunelului gonflabil, Dale a arătat spre rover.

— Haide, Jazz! Hai de-aici!

— Loretta Sanchez e-năuntru!

— Poftim?!

Am arătat spre hubloul sasului.

— Se plimbă pe-acolo de parc-ar fi proprietatea ei.

— Păi, chiar este proprietatea ei, a zis Dale. Hai să plecăm!

— N-o putem lăsa acolo.

— Este o femeie inteligentă. Când va-ncepe topirea în masă, va pleca.

— Și unde-o să se ducă? am întrebat.

— La tren.

— Trenul a plecat.

— Atunci în adăpost.

— Adăpostul n-o s-o protejeze de oțelul topit! M-am întors spre ușă. Trebuie s-o scot.

Dale s-a apropiat tropăind de mine.

— Ți-ai pierdut mințile?! Jazz, oamenii ăia au încercat să te *omoare*!

— Nu contează. Am verificat banda adezivă de pe mască și ochelari. Du-te-n rover. Fii pregătit să plecăm rapid.

— Jazz…

— Du-te! m-am răstit.

El a șovăit o clipă – probabil pentru a decide dacă mă putea târî cu forța înapoi la rover. A hotărât în mod înțelept să n-o facă și a pornit prin tunel.

Am rotit maneta ușii și m-am împleticit înapoi în fabrică. Sanchez nu m-a observat din prima clipă – era concentrată asupra sistemului de urgență pentru aer. Probabil că încerca să înțeleagă de ce nu purifica hala.

Cum te prezinți într-o situație ca asta? Nu cred că Emily Post a prevăzut, în cartea ei de maniere elegante, și „salvarea vieții unui inamic în timpul unui sabotaj industrial”. De aceea am recurs la o metodă mult utilizată și verificată.

— Hei! am zbierat.

Ea s-a întors fulgerător și și-a dus palma la piept.

— Dumnezeule!

A gâfâit de câteva ori, apoi și-a regăsit calmul. Era nițel mai vârstnică și mai fanată decât în fotografiile pe care le văzusem. Continua totuși să fie vioaie și cu aspect sănătos pentru cineva de cincizeci de ani.

— Pe luna sură a Domnului, tu cine mai ești?

— Nu-i important, am răspuns. E periculos aici. Vino cu mine.

Nici măcar nu s-a clintit.

— Nu ești din personalul meu. Cum ai intrat?

— Am tăiat o gaură-n perete.

— Poftim? A cercetat pereții cu privirea, dar în zadar; gaura era în spatele topitoriei față de ea. Ai tăiat o gaură? În fabrica mea?

— De ce nu ești în tren? am țipat. Ar trebui să fii în tren!

— Am vrut să văd dacă pot repara problema. I-am trimis pe ceilalți în siguranță și... S-a oprit și a ridicat un deget. Ia stai așa. Nu trebuie să-ți dau eu ție explicații. *Tu* trebuie să-mi dai *mie* explicații!

Am făcut un pas spre ea.

— Ascultă-mă, idioato! Toată fabrica asta se va topi foarte rapid. Trebuie să vii cu mine *imediat, futu-i*!

— Ai grijă cum vorbești! Ia stai așa... te știu. Ești Jasmine Bashara. M-a ațintit cu un deget acuzator. Tu ești huliganul care mi-a distrus recoltatoarele!

— Da, am zis. Și eu sunt huliganul care ți-a sabotat topitoria. Chiar în timp ce vorbim, se apropie de punctul critic.

— Prostii! Am proiectat-o eu personal. Are protecții infailibile.

— Rezistența principală de încălzire este la maximum, sistemul termic a fost spart și am sudat o placă de oțel peste dopul de topire a cuvei.

A căscat gura și a rămas cu ea așa.

— Trebuie să plecăm, am continuat. Haide!

Ea s-a uitat la topitorie, apoi la mine.

— Sau... aș putea s-o repar.

— N-o să se-ntâmple asta, am spus.

— Intenționezi să mă oprești?

Mi-am proptit mai bine picioarele în podea.

— Nu te pune cu mine, mamaie. Am jumătate din vârsta ta și am crescut în gravitația asta. Dacă va fi nevoie, te iau pe sus de aici.

— Interesant, a zis ea. Eu am crescut pe străzile din Manaus. Și obișnuiam să tâlhăresc bărbați de două ori cât tine.

Bun, nu mă așteptasem la asta.

Ea s-a repezit spre mine.

Nu mă așteptasem nici la asta.

M-am lăsat în jos și am privit-o trecând pe deasupra mea. Pământenii subestimează întotdeauna cât de departe îi va duce o săritură. Așa că era ușor să…

Sanchez s-a aplecat, m-a prins de păr și m-a izbit cu capul de pământ odată cu aterizarea ei. După aceea s-a suit călare pe pieptul meu și și-a retras brațul ca să-mi tragă un pumn în nas. M-am împins în sus din picioare, am împins-o de pe mine și m-am ridicat.

Înainte de a mă putea orienta, m-a atacat din nou. De data asta a venit din spate, încercând să mă stranguleze de gat.

Am multe defecte, dar machismul nu-i unul dintre ele. Știu când sunt depășită clar. S-a dovedit că Manaus e un oraș mult mai dur decât Artemis. Într-o luptă cinstită, femeia asta mă putea face praf.

De aceea evit luptele cinstite.

Am dus mâna peste umăr și i-am smuls masca respiratorie. Mi-a dat drumul imediat și s-a retras. Și-a ținut respirația și a bâjbâit în căutarea măștii care-i atârna. În felul ăsta am câștigat o ocazie de a acționa.

M-am rotit, m-am aplecat și am înhățat-o de picioare. După aceea am ridicat-o în aer cu toată puterea mea. S-a înălțat pe puțin vreo patru metri.

— Poți face asta-n Manaus?! am zbierat spre ea.

A fluturat din brațe cu disperare și a ajuns în vârful curbei ascendente. Pe când începea să coboare, eu mi-am luat de jos butelia cu acetilenă. Nu avea cum să evite ceea ce urma să se întâmple.

Am izbit cu toată puterea de care eram în stare. Am avut grijă să n-o lovesc în cap, pentru că nu voiam s-o omor. Am sfârșit

prin a-i ținti piciorul stâng. A zbierat de durere și a căzut grămadă. Spre cinstea ei însă, s-a ridicat imediat. A pornit spre mine.

— Stop! Am oprit-o cu mâna. E ridicol. Topitoria ta se-ncinge întruna. Ești chimistă. Poți calcula și singură. Nu vrei pur și simplu să vii cu mine?

— Nu cred...

S-a oprit și s-a întors încetișor spre topitorie. Jumătatea ei inferioară strălucea roșu-închis.

— Oh... Doamne...

A revenit spre mine.

— Pe unde-i ieșirea aia?

— Pe-aici, i-am arătat.

Am pornit amândouă în goană spre gaură. Ea alerga ceva mai încet, pentru că o lovisem zdravăn în picior.

A trecut prin gaură și am urmat-o. Am traversat amândouă adăpostul și am intrat în tunelul conector. Am închis ușa în urma noastră.

— Unde duce asta? a întrebat ea.

— Departe, i-am răspuns.

Am fugit prin tunel.

Dale a scos capul prin sasul roverului. Își dezbrăcase costumul AEV.

Sanchez a sărit în rover și am urmat-o imediat. Am trântit ușa roverului și am asigurat-o.

— Trebuie să detașăm tunelul! a zis Dale.

— Nu mai avem timp, i-am răspuns. Pentru așa ceva, ar trebui să ne punem costumele. Dă-i drumul la cuplu motor maxim, ca să rupem tunelul.

— Țineți-vă bine, a zis Dale și a cuplat diferențialul.

Roverul s-a smucit spre înainte. Sanchez a căzut de pe locul ei. Eu mi-am păstrat poziția la geamul din spate.

Roverul avea un cuplu motor imens, dar capacitatea de tracțiune pe regolitul selenar e limitată. Am parcurs doar un metru înainte ca tunelul să ne oprească. Sanchez, care tocmai se ridica, a căzut în față, peste Dale. S-a prins de umerii lui, ca să se sprijine.

— Trebuie să fugim de-aici, a zis ea. Înăuntru sunt rezervoare cu metan și cu oxigen...

— Știu! am spus.

Am privit prin geamul lateral. Am văzut aproape imediat un pietroi înclinat ca o trambulină. Am sărit în partea din față a roverului și m-am așezat în scaunul de lângă șofer.

— Am o idee, dar n-am timp de explicații. Transferă-mi controlul.

Dale a acționat un comutator de pe joystick-ul central, astfel încât acum puteam șofa. Fără argumente, fără întrebări – a executat pur și simplu comanda. Experții AEV sunt foarte buni în păstrarea rațiunii în momente de criză.

Am băgat în marșarier și m-am retras vreo patru metri.

— Direcție greșită, a comentat Sanchez.

— Gura! Am virat spre pietroiul înclinat și am cuplat diferențialul. Țineți-vă bine!

Ea și Dale s-au ținut pur și simplu unul de celălalt. Am accelerat la maximum.

Ne-am năpustit spre bolovan. Am virat astfel încât să trecem cu roata din dreapta-față peste el și roverul s-a înclinat mult pe o parte. Am izbit solul pe latura din stânga a reverului și ne-am rostogolit. Ba pot spune chiar că ne-am rostogolit serios. În cabină te simțeai ca în tamburul unei mașini de spălat rufe – m-am străduit să nu vomit.

Iată ce am crezut că se va întâmpla: Tunelul gonflabil se va torsiona mult, adică ceva pentru care nu fusese proiectat, și se va rupe. După aceea, aveam să alternez între manevre de mers înainte și înapoi, ca să mă desprind complet. După care am fi fost eliberați.

Iată ce s-a întâmplat de fapt: Tunelul gonflabil a rezistat ca un campion. Fusese proiectat să aibă ocupanți umani, așa că – să dea dracii! – îi proteja cu orice preț. Nu s-a rupt. Punctul de conexiune cu sasul reverului nu era totuși la fel de puternic. Torsiunea cauzată de răsucirea tunelului a forfecat pur și simplu bolțurile.

Aerul dinăuntrul tunelului a răbufnit exploziv, împingând roverul și mai departe (notă: proiectanții roverurilor selenare nu sunt interesați ca acestea să fie aerodinamice). Am derapat încă un metru pe o latură, după care am căzut greoi pe propriile noastre roți.

Eram eliberați.

— Să-mi bag picioarele! a exclamat Dale. A fost genial!

— Ăăă, da.

Am șofat mai departe.

Bum!

Huruitul surd a durat o fracțiune de secundă. A fost unul dintre sunetele alea pe care mai degrabă le simți decât le auzi.

— A fost puternic, a comentat Sanchez.

— Nu, n-a fost. Dale i-a dezlipit brațele de pe umerii lui. Abia l-am putut auzi.

— Ea are dreptate, am zis rămânând cu ochii asupra terenului în timp ce conduceam. Sunetul ăla a călătorit prin sol, în sus prin roțile noastre și în cabină. Doar faptul că am auzit ceva înseamnă ca fost puternic ca naiba.

Am privit imaginile transmise de videocamera din spate. Bula era intactă, bineînțeles. Ar fi fost necesară o explozie nucleară ca s-o crape. Surprinzător era că adăpostul meu se afla în același loc în care-l lăsasem.

Am frânat brusc.

— Să-mi bag picioarele! Ai văzut? Sudura mea a rezistat la explozie!

Sanchez a făcut o grimasă.

— Îmi cer scuze dacă nu te felicit.

— Serios? a intervenit Dale. Acum ți se pare momentul potrivit să te lauzi?

— Ziceam și eu. O sudură dată dracului.

— Dă-o naibii, Jazz, a spus Dale și a preluat conducerea roverului.

Ne-am îndreptat spre oraș.

— Ar trebui să-i suni pe Svoboda și pe tatăl tău, ca să-i anunți că ești OK.

— Ar trebui să suni și un avocat, a zis Sanchez. O să am grijă să fii deportată în Brazilia, ca să fii judecată.

— Așa crezi?

Am scos gizmoul și l-am sunat pe Svoboda. Nu mi-a răspuns, iar mesajul a intrat în căsuța vocală.

— Hopa! am mormăit.

— Probleme? a întrebat Dale.

— Svobo nu răspunde.

Am repetat apelul. Căsuța vocală, din nou.

— Poate c-a ajuns cineva la el? a zis Dale.

M-am întors către Sanchez.

— Mai ai și-alte gorile-n Artemis?

— Nu văd niciun motiv ca să cooperez cu voi.

— Nu te pune cu mine-n privința asta. Dacă tata sau prietenul meu pățește ceva, o să te trimit eu în Brazilia, dar câte o bucată pe rând.

— Eu nu am niciun fel de „gorile”. Ei nu ascultă de mine.

— Rahat, am spus. Ai nasu’ atât de băgat în curu’ lui O Palácio, că le poți vedea și dinții.

S-a strâmbat.

— Ei sunt proprietarii. Eu nu sunt una dintre ei.

— Sunteți *parteneri*!

— Piața aluminiului s-a prăbușit când Artemis a încetat să construiască bule noi. Eu aveam nevoie de fonduri ca să continui. Ei mi-au oferit finanțarea salvatoare. Am acceptat-o. Își fac treaba lor și nu se bagă peste felul cum îmi conduc topitoria. O topitorie în care mi-am investit viața și sufletul și pe care tocmai ai distrus-o – tu, o băltoacă iresponsabilă de exsudat!

— Să nu crezi că n-o să caut cuvântul ăsta-n dicționar!

Am format numărul tatii și am ținut gizmoul la ureche. Fiecare țârâit succesiv îmi creștea tensiunea.

— Nici tata nu răspunde.

Am răpăit cu degetele pe consola de comandă.

Dale conducea cu o mână, iar cu mâna cealaltă și-a scos propriul gizmo.

— Încearcă la Lene, eu o să-ncerc la Bob.

Am sunat la numărul lui Lene. A sunat și a sunat. Am închis când a intrat mesageria vocală.

— Nimic, am spus.

— Nici Bob nu răspunde, a zis Dale.

Am schimbat priviri neliniștite.

— Poate că Rudy a aflat despre ce-i vorba și i-a arestat pe toți.

Am stat cu degetele încordate deasupra gizmoului și am țuguiat buzele. Să sun poliția în toiul comiterii unei infracțiuni nu era chiar ideea cea mai strălucită. În mod logic, ar fi trebuit să aștept până reveneam în oraș – dacă fuseseră arestați, oricum nu le-aș fi putut schimba soarta. Dar nu puteam să aștept.

L-am sunat. Patru țârâituri, apoi s-a întrerupt. Am închis.

— Isuse, am rostit.

— Serios?! a făcut Dale. Nici Rudy nu răspunde? Ce dracu’ se-ntâmplă?

Sanchez și-a scos de asemenea gizmoul și a atins ecranul.

— Hei! Am vrut să i-l iau din mână, dar ea l-a retras înainte s-o pot face. Dă-mi-l!

— Nu! Trebuie să știu dacă oamenii mei s-au întors în siguranță.

— Aiurea! Vrei să chemi ajutoare!

M-am repezit spre ea. M-a prins și am căzut amândouă pe podeaua vehiculului.

— Terminați! s-a răstit Dale.

Sanchez a încercat să mă pocnească, dar n-o putea face decât cu o mână – în cealaltă strângea cu disperare gizmoul. I-am parat lovitura și i-am tras o palmă. Doamne, ce bine m-am simțit!

— Terminați cu idioțeniile! a zbierat Dale. Idioatelor, dacă atingeți un buton greșit, murim toți!

— Tu ai comandat recoltatorul ăla să m-omoare! Recunoaște!

M-am năpustit asupra ei.

S-a eschivat și mi-a blocat brațul, prinzându-l.

— Bineînțeles că eu am făcut-o! Cum ai *îndrăznit* să-ncerci să-mi distrugi munca de-o viață?

— La dracu'!

Dale a frânat și ne-am oprit printr-un derapaj.

S-a ridicat, a intervenit în încăierare și ne-a despărțit pe mine și pe Sanchez. În ciuda a ceea ce vedeți în filmele de acțiune și în benzile desenate, mărimea chiar contează. Un bărbat de aproape doi metri se impune fără discuții între două femei subțirele și micuțe.

— Ascultați, idioatelor! Sunt prea gay ca să-mi placă bătăile între femei. Terminați imediat, altfel vă dau cap în cap.

— Ai grijă cum vorbești, a zis Sanchez și a început din nou să-și folosească gizmoul.

— Da' chiar n-ai de gând s-o oprești? i-am zis lui Dale.

— Aș fi încântat dacă ar putea lua legătura cu *oricine.*

Ne-a dat drumul la amândouă, dar a rămas cu ochii pe mine. Cumva presupunea că eu eram agresoarea. Aiurea! Nu voiam decât să-i scot ochii cățelei ăleia și să-i îndes în uretră!

Sanchez stătea cu gizmoul la ureche, așteptând un răspuns. Expresia îi devenea tot mai îngrijorată de la o secundă la alta. În cele din urmă a închis.

Dale m-a privit.

— Și-acum?
— Mă-ntrebi pentru că eu sunt șefa?
— Toată afacerea asta e planul tău. Ce facem acum?
— Ăăă… Am comutat pe frecvența radio generală. Sunt Jazz Bashara și apelez orice experți AEV. Mă recepționați?
— Da! am primit imediat un răspuns. Sunt Sarah Gottlieb. Sunt împreună cu Arun Gosal. Nu putem lua legătura cu nimeni. Ce se-ntâmplă?
Îi cunoșteam pe amândoi. Sarah era expertă, iar Arun – cursant. Cu câteva zile în urmă participaserăm împreună la stingerea incendiului din Sticlăria Queensland.
— Nu știu, Sarah. Eu sunt într-un rover în exterior și nu pot primi niciun răspuns din oraș. Unde sunteți voi?
— Pe terenul de recoltare de la dealurile Moltke.
Am tăiat sonorul microfonului.
— Ah, da. Ei păzesc recoltatorul de mine.
— Destul de irelevant în clipa asta, a comentat Sanchez. Mă bucur totuși să văd că Ghilda AEV a privit cu seriozitate contractul.
Am redeschis microfonul.
— Vă puteți întoarce în oraș?
— Intenționaserăm să revenim cu recoltatorul la topitorie și de acolo să mergem pe jos. Dar nu putem contacta Sanchez Aluminum ca să le cerem să-l trimită acasă.
— Probabil c-ar fi mai bine să porniți pe jos, am spus.
Am încercat să ignor privirea sfredelitoare a lui Sanchez.
— Negativ, a zis Sarah. Ar putea fi o distragere care să ne îndepărteze de aici. Nu plecăm.
— Am recepționat.
— Auzi…, a zis ea, tu ești încă cursantă. N-ar trebui să fii de una singură în exterior. Ești cu un expert? Cine-i cu tine?
— Ăăă… te-aud cu-ntreruperi…
Am comutat pe frecvența noastră radio privată.
— Mai târziu va trebui să dăm niște explicații, a zis Dale.
— Câte un bucluc pe rând, am spus. Eu zic să mergem la Portul de Intrare și să vedem ce se-ntâmplă acolo.
— Da, a încuviințat Sanchez. Acolo va fi trenul… cu oamenii mei.
Dale s-a întors la volan și am pornit din nou. Sanchez și cu mine am rămas tăcute, evitând să ne privim tot restul drumului.

Dale a gonit cât a putut de repede spre oraș. Când ne-am apropiat de Portul de Intrare, am văzut că trenul era andocat la sasul lui.

Sanchez s-a îndreptat brusc în scaun.

— Cum intrăm?

— În mod normal, este contactat expertul AEV care-i de serviciu la sasul pentru mărfuri, a explicat Dale. Dar pentru că ei n-au răspuns, va trebui să-mi pun costumul și să acționez comenzile manuale din exterior.

— Întâi să mergem la tren, am spus eu. Prin ferestrele lui, ar trebui să putem vedea în port.

M-a aprobat și a traversat terenul care fusese aplatizat de trafic. Am trecut de sasul pentru mărfuri și ne-am oprit lângă trenul andocat. Ferestrele îi erau considerabil mai sus decât ale noastre. Din poziția noastră nu puteam vedea decât plafonul interior al vagonului.

— Țineți-vă bine, a zis Dale. O să vă ofer o imagine mai bună.

A tastat ceva la comenzi și cabina a început să se ridice. S-a dovedit că roverul lui Bob avea și un lift telescopic. Normal că avea. De ce n-ar fi avut? Avea toate celelalte caracteristici pe care ți le-ai fi putut dori.

Am ajuns la nivelul ferestrelor trenului și Sanchez a icnit. Aș fi icnit și eu, însă nu în fața ei.

Corpuri zăceau peste tot – unele în scaune, altele căzute grămadă pe coridor. Cineva avea o baltă de vomă în jurul gurii.

— Ce…, a reușit Dale să șuiere.

— Oamenii mei!

Sanchez s-a agitat disperată, ca să vadă din diverse unghiuri.

Mi-am lipit nasul de sticlă, ca să văd mai bine.

— Încă respiră, am rostit.

— Da? a întrebat Sanchez. Ești sigură?

— Da. Uită-te la ăla în cămașă albastră. Îi vezi stomacul?

— Michael Mendez. Sanchez s-a mai destins puțin. Da, așa e. Văd mișcare.

— Au căzut exact acolo unde se aflau, am spus. Nu sunt îmbulziți în fața sasului ori altceva de felul ăsta.

Dale a arătat ușa rotundă care conecta trenul de port.

— Sasul trenului este deschis. Vezi steagul kenyan din stație?

M-am încruntat.

— Aerul, am spus.

Sanchez și Dale s-au uitat la mine.

— Este-n aer. Ceva nu-i în regulă cu aerul. Cei din tren n-au avut nimic până când conductoarea a deschis ușa. Atunci și-au pierdut cunoștința.

Dale și-a frânt mâinile.

Și tocmai când am operat noi la topitorie. Asta nu poate fi o coincidență.

— Bineînțeles că nu-i o coincidență! a zis Sanchez. Topitoria mea are o conductă de aer directă cu Susținerea Vieții din Bula Armstrong. De unde credeți că vă vine aerul?

Am prins-o de umeri.

— Dar conductele tale au dispozitive de siguranță, nu? Ventile și chestii!

Ea mi-a îndepărtat mâinile.

— Ele au rolul de a stopa pierderile, nu de a rezista unei *explozii masive*!

— Rahat, rahat, rahat..., a făcut Dale. Explozia a fost restricționată în bula topitoriei. Nu avea unde să scape. Sudura ta era prea bună. Singurul loc prin care putea ieși presiunea era conducta de aer. Rahat!

— Stai, am zis, nu-i așa. Nu, nu, nu. Nu se poate. Susținerea Vieții are senzori de securitate pe fluxul de aer care sosește în Artemis. Ei nu-l pompează direct în oraș, nu?

— Da, ai dreptate, s-a mai calmat Sanchez. Se verifică dacă există dioxid și monoxid de carbon. Se verifică, de asemenea, existența clorului și a metanului, pentru eventualitatea unei scurgeri în topitoria mea.

— Cum se verifică? am întrebat.

Sanchez s-a dus la altă fereastră, ca să-și poată vedea mai bine angajații căzuți în tren.

— Au componente lichide care-și schimbă culoarea în prezența unor molecule nedorite. Iar acestea sunt monitorizate de computere, care reacționează instantaneu.

— Deci chimie, am spus. Asta-i specialitatea ta, este? Ești chimistă, da? N-ar fi posibil ca explozia din topitorie să fi produs și altceva? Ceva ce nu putea detecta Susținerea Vieții?

— Păi... A căzut pe gânduri. Ar fi calciu, clor, aluminiu, siliciu...

— Metan, am adăugat.

— Bun, să-l adăugăm și pe ăsta și am putea obține clormetan, diclormetan, cloro... o, Doamne!

— Ce-i? Ce-i?!

Sanchez și-a lăsat capul în mâini.

— În prezența căldurii, metanul și clorul se pot combina formând diverși compuși, care în majoritate sunt inofensivi. Dar pot produce totodată *cloroform.*

Dale a răsuflat ușurat.

— Slavă cerului!

Sanchez și-a pus palmele peste gură și și-a stăpânit un suspin.

— Vor muri! Vor muri toți!

— Ce tot spui? m-am încruntat. Nu-i decât cloroform. Un gaz care adoarme. Nu-i așa?

Ea a scuturat din cap.

— Te-ai uitat la prea multe filme. Cloroformul nu-i deloc un anestezic inofensiv. Este foarte, *foarte* letal.

— Dar ei continuă să respire.

Și-a șters lacrimile cu o mână tremurătoare.

— Și-au pierdut cunoștința instantaneu. Asta înseamnă o concentrație de minimum cincisprezece mii de părți la un milion. La concentrația asta vor muri toți în mai puțin de o oră. Iar ăsta este scenariul *cel mai favorabil.*

Cuvintele ei m-au lovit ca niște baroase. Am încremenit pur și simplu ca un bloc de gheață. Am început apoi să dârdâi în scaun și mi-am stăpânit imboldul de a vomita. Privirea mi s-a încețoșat. Am încercat să inspir profund, iar expirația s-a auzit ca un suspin.

Creierul parcă mi-a intrat în priză.

— Bun… ăăă… bun… stați așa…

Atuuri valorificabile: eu, Dale și o scârbă care nu-mi plăcea. Un rover. Două costume AEV. Multe rezerve de aer, deși insuficiente pentru alimentarea unui oraș. Echipament de sudură. Mai existau un expert AEV și un cursant (Sarah și Arun), dar ei erau prea departe ca să poată fi realmente de folos. Dispuneam de o oră ca să rezolvăm problema asta, iar cei doi nu puteau ajunge până atunci aici.

Dale și Sanchez mă priveau cu disperare.

Atu suplimentar: întregul oraș Artemis, minus oamenii din el.

— B-bun… Susținerea Vieții de pe Solul Armstrong. E vizavi de Șirul Agenției Spațiale. Dale, andochează-ne la sasul ȘASI.

— Am înțeles!

A călcat accelerația la maximum. Am țopăit peste teren și am ocolit curbura Bulei Aldrin.

Am intrat în sasul din spate al roverului.

— După ce intru, mă duc direct în Susținerea Vieții. Ei au *tone* de aer în rezervoarele pentru situații de urgență. O să le deschid pe toate.

— Nu poți să diluezi pur și simplu cloroformul, a intervenit Sanchez. Molaritatea din aer va fi aceeași.

— Știu, am spus, dar bulele au supape de siguranță pentru cazuri de suprapresiune. Când voi deschide rezervoarele pentru situații de urgență, presiunea din oraș va crește și supapele de siguranță vor începe să purjeze aer. Aerul curat îl va înlocui pe cel toxic.

A căzut pe gânduri, apoi a aprobat din cap.

— Da, s-ar putea să meargă.

Ne-am oprit derapând imediat în fața sasului ȘASI. Dale a dat în marșarier și a executat cea mai rapidă și iscusită manevră de andocare pe care o văzusem vreodată. Abia dacă a încetinit la cuplarea celor două sasuri.

— Frate, da’ ești priceput la asta, nu glumă, am spus.

— Du-te! m-a implorat el.

Mi-am pus masca respiratorie.

— Voi rămâneți aici. Dale, dacă o încurc și mă doboară cloroformul, trebuie s-o faci în locul meu.

Am rotit maneta sasului. Șuieratul aerului care anunța egalizarea presiunilor a umplut cabina.

— Sanchez, dacă Dale o încurcă, tu ești următoarea pe listă. Sper să nu fie…

Mi-am aplecat capul puțin spre un umăr.

— Nu vi se pare ciudat șuieratul ăsta?

Dale s-a uitat la ușa sasului.

— Rahat! Smulgerea tunelului gonflabil a avariat sasul roverului! închide ventilul, trebuie…

Șuieratul a devenit atât de puternic, încât nu l-am mai putut auzi. Sasul nu mai funcționa.

Mintea-mi s-a înfierbântat: dacă închideam ventilul, ce puteam face după aceea? Dale și cu mine aveam costume AEV, așa că am fi putut merge pe jos la sasul ȘASI, pe care să-l utilizăm în mod normal. Dar asta ar fi însemnat să ieșim din rover, ceea ce ar fi însemnat să utilizăm sasul roverului, ceea ce

ar fi ucis-o pe Sanchez. Unica soluție ar fi fost să intrăm cu roverul însuși în oraș prin sasul pentru mărfuri de la Portul de Intrare. Însă în oraș nu era nimeni treaz care să ne dea drumul înăuntru. Trebuia să deschidem sasul manual, ceea ce ar fi însemnat să ieșim din rover, ceea ce ar fi ucis-o pe Sanchez.

Am luat o decizie fulgerătoare și am deschis ventilul la maximum.

— Ce dracu' fa..., a început Dale.

Roverul s-a cutremurat sub forța aerului care-l părăsea. Urechile mi s-au înfundat. Ăsta era un semn prost – aerul ieșea mai rapid decât îl putea înlocui roverul.

— Închide sasul după mine! am urlat.

Patru uși. Trebuia să trec prin *patru uși blestemate* ca să intru în Artemis. Sasul roverului avea două, iar sasul ȘASI avea alte două. Până nu treceam prin ultima dintre ele, aș fi fost în pericol. Dale și Sanchez aveau să fie în regulă imediat ce închideam după mine prima ușă.

Am deschis ușa unu și am intrat în sasul roverului. Ușa doi era cea care încerca să ne ucidă. Gheața se condensa pe conturul ei, pe unde scăpa un jet continuu de aer. Exact așa cum spusese Dale, se deformase porțiunea unde fusese racordat tunelul gonflabil.

Am rotit maneta și am tras cu putere de ușă. Oare avea măcar să se deschidă după ce fusese avariată? M-am rugat lui Allah, lui Iehova și lui Cristos să se deschidă. Probabil că unul sau mai mulți dintre ei m-au auzit, fiindcă s-a întredeschis puțin. Mi-am folosit toată puterea ca să lărgesc interstițiul acela, iar în cele din urmă s-a deschis îndeajuns ca să mă strecor afară. Uneori este minunat să fii micuță. Ajunsesem în „guler" – tunelul de un metru dintre cele două sasuri.

Atât ușa exterioară a roverului, cât și gulerul fuseseră deformate serios. Prin ambele, aerul se scurgea ca prin sită. Cel puțin nu existau găuri mari. Rezervoarele de aer ale roverului îl mențineau presurizat deocamdată, deși pierdeau treptat bătălia. Iar dacă vă întrebați despre masca mea respiratorie, răspunsul este – nu, nu era de niciun folos în vid. N-ar fi făcut decât să-mi sufle oxigen peste fața lipsită de viață.

Am rotit maneta ușii exterioare a lui ȘASI și am deschis-o. M-am împleticit în sasul ȘASI și am privit în urmă, să văd ce făceau ceilalți.

Bănuisem că Dale închisese deja ușa interioară a roverului. Bănuisem greșit. Dacă ar fi închis ușa, rezerva mea de aer ar fi fost consumată până ajungeam în Artemis. La asta se gândise? Idiotul ăla dădea dovadă de noblețe?

— Închide dracu’ ușa! am urlat peste șuierul curentului de aer.

Apoi i-am văzut. Amândoi arătau palizi și amețiți. Dale a căzut pe podea. Rahat! Sasul ȘASI avea cloroform în aerul lui. În agitația de moment și cu toate planurile mele profunde, uitasem detaliul acela mărunt.

Bun. S-o luăm pe rând. Mai întâi, să deschid ultima ușă. Aerul din rover era limitat, dar în Artemis exista din belșug. Am descris ultima rotație a manetei, după care am împins ușa. Nici nu s-a clintit.

Bineînțeles că nu se clintea. Din cauza scurgerii constante de aer din rover, interiorul se găsea la presiune mai mică decât orașul.

— Futu-i! am urlat.

Am deschis ventilul central al ușii, ca să egalizez presiunea din sas cu cea a aerului aflat de cealaltă parte a ușii. Supapa de egalizare ȘASI se lupta cu scurgerea. Care avea un debit mai mare de aer? N-am așteptat să aflu.

M-am rezemat cu spatele de peretele exterior al sasului și am folosit ambele picioare ca să lovesc ușa. Primele două tentative au clintit-o, dar n-au dezlipit etanșările între ele. A treia lovitură a fost cea decisivă.

Ușa a zăngănit și s-a deschis. Un val de aer a pătruns șuierând în sas și în roverul de după el. Am strecurat un picior în interstițiu, ca să împiedic ușa să se închidă, împinsă de curent.

Dale și Sanchez erau salvați… cumva. Dacă putem considera „salvare” respirarea de aer toxic într-o incintă presurizată care prezintă scurgeri.

Spatele mă durea îngrozitor. Mâine aveam să plătesc din plin pentru toate astea. Dacă avea să mai existe un „mâine”…

Mi-am scos gheata și am lăsat-o acolo, ca să țină ușa deschisă. M-am întors în rover. Dale și Sanchez erau de acum complet inconștienți. La naiba! Mi-am notat în minte, apăsat: Să nu scoți masca!

Amândoi respirau egal. Am închis ușa interioară a sasului roverului, ca să-i etanșez acolo, apoi am revenit la ușa interioară

a lui ȘASI. Am deschis-o din nou (mult mai ușor, pentru că încălțămintea mea o împiedica să re-etanșeze) și am căzut în laborator.

Mi-am recuperat gheata și ușa s-a închis automat, împinsă de curent.

Eram înăuntru.

M-am așezat pe podea și m-am încălțat. După aceea mi-am verificat masca respiratorie. Părea în regulă. Și nici nu vomitam, nici nu aveam amețeli, ceea ce am bănuit că era un semn bun.

În laboratorul ȘASI zăceau câțiva cercetători leșinați. Imaginea era cu adevărat stranie. Patru dintre ei căzuseră cu capetele pe birouri, iar unul se prăbușise pe podea. Am pășit peste acesta din urmă și m-am îndreptat spre coridor.

M-am uitat la gizmo. De la infiltrarea cloroformului în Artemis trecuseră douăzeci de minute. Prin urmare, dacă estimarea lui Sanchez fusese corectă, dispuneam de patruzeci de minute ca să repar sistemul de furnizare a aerului din oraș, altfel toți aveau să moară.

Și era numai din vina mea.

Capitolul 16

Aveam nevoie de Rudy. Sau, ca să fiu mai exactă, aveam nevoie de gizmoul lui Rudy.

Dacă vă amintiți, Susținerea Vieții este o zonă de securitate. Ca să intri acolo, trebuie să lucrezi acolo – ușile nu se deschid dacă nu-ți recunosc gizmoul. Pe de altă parte, gizmoul lui Rudy deschide absolut toate ușile din oraș. Zone de securitate, locuințe, săli de baie – nu contează. Nu există *niciun loc* în care Rudy să nu poată intra.

Biroul lui din Armstrong-sus 4 se găsea la numai câteva minute în pas alergător de laboratorul ȘASI. Și pe cuvântul meu dacă n-a fost un drum suprareal. Corpuri zăceau peste tot pe coridoare și în dreptul ușilor. Era o scenă ca desprinsă din Apocalipsă.

Nu sunt morți. Nu sunt morți. Nu sunt morți... Repetam întruna mantra aceea ca să nu-mi pierd cumpătul.

Am mers pe rampe, ca să ajung de la un nivel la altul. Probabil că ușile lifturilor erau blocate de corpuri.

Armstrong-sus 4 are un spațiu deschis chiar în apropierea rampelor, care se numește Parcul Bolovanilor. De ce i se zice așa? Habar n-am. Când am trecut prin el, m-am împiedicat de un bărbat care zăcea pe o parte, cu fața lipită de o turistă ce-și ținea în brațe pruncul lipsit de cunoștință. Femeia își ghemuise trupul în jurul băiețașului – un ultim zid de apărare matern. M-am ridicat și mi-am continuat alergarea.

Am alunecat, m-am oprit la ușa biroului lui Rudy și m-am năpustit înăuntru. Rudy era prăbușit peste masa lui; părea cumva stăpân pe sine, chiar și când era leșinat. L-am scotocit prin buzunare. Gizmoul trebuia să-i fie pe acolo pe undeva.

Ceva mi-a atras privirea și mi-a transmis o stare de neliniște. Nu-mi puteam da seama despre ce putea fi vorba. Era unul dintre avertismentele acelea pe care le primești și care-ți dau mai degrabă senzația că ceva nu-i în regulă. Dar, ce naiba, nimic nu era în regulă în momentul ăla. N-aveam timp de aiureli subconștiente. Trebuia să salvez orașul.

Am găsit gizmoul lui Rudy și l-am băgat în buzunar. O părticică ascunsă din Jazz m-a apelat iarăși, de data asta mult mai insistent. *Ceva nu-i în regulă, la dracu*’! a urlat.

Am irosit o secundă ca să privesc în jur. Nimic anormal. Micul birou spartan era exact așa cum fusese dintotdeauna. Îl cunoșteam bine – fusesem aici de zeci de ori când eram o adolescentă afurisită și am o memorie foarte bună. Nimic nu era anormal. Nici măcar un singur lucrușor.

Apoi însă, când am dat să ies din birou, m-a lovit. Un obiect contondent m-a lovit în ceafă.

Capul mi-a amorțit și ochii mi s-au împăienjenit, dar nu mi-am pierdut cunoștința. Lovitura doar îmi ștersese capul. Dacă m-ar fi nimerit cu câțiva centimetri mai la stânga, mi-ar fi împrăștiat creierii. M-am împleticit spre înainte, după care m-am răsucit ca să-mi înfrunt atacatorul.

Alvarez ținea într-o mână o țeavă lungă de oțel și în cealaltă o butelie de oxigen. Un furtun pleca din butelie, direct în gura lui.

— Faci mișto de mine?! am exclamat. Adică un singur om e treaz și ăla ești *tu*?!

A lansat altă lovitură spre mine. Am eschivat-o.

Bineînțeles că era Alvarez. Aia încercase subconștientul să-mi transmită. Biroul lui Rudy era la fel cum fusese de când îl știam. Dar *ar fi trebuit* ca Alvarez să fie închis în adăpost.

Toată succesiunea evenimentelor mi s-a derulat prin minte. Adăpostul îl protejase pe Alvarez de cloroform. După ce Rudy leșinase, ucigașul acum nesupravegheat smulsese o bucată de țeavă, cu ajutorul căreia forțase mânerul ușii adăpostului. Lacătul și lanțul din partea cealaltă a ușii nu avuseseră nicio șansă împotriva unei asemenea torsiuni.

Poate că Alvarez nu era inginer chimist, totuși nu trebuia să fii vreun geniu ca să-nțelegi că ceva era în neregulă cu aerul. Fie asta, fie că avusese parte de aproape o secundă de amețeală pentru a înțelege cum stăteau lucrurile. În tot cazul, în adăpost existau butelii cu oxigen și furtunuri. Așa că el improvizase un sistem de susținere a vieții.

Și, ca să vezi, țeava avea ca bonus un capăt neregulat și ascuțit, acolo unde o rupsese. Minunat! Nu avea doar o bâtă. Avea o suliță.

— E o scurgere de gaze, am rostit. Toți din oraș vor muri dacă n-o repar.

El s-a repezit spre mine fără cea mai mică ezitare. Era un asasin și avea de îndeplinit o treabă. Trebuia să-i admir profesionalismul.

— Mai du-te dracului! i-am zis.

Era mai mare decât mine, mai puternic, știa să se lupte și era înarmat cu o țeavă metalică ascuțită.

M-am răsucit, ca și cum aș fi dat să fug, după care m-am împins brusc înapoi. M-am gândit că-l voi lua prin surprindere și am avut dreptate. A sfârșit prin a-și roti țeava pe lângă mine și prin fața mea, în loc să-mi facă zob țeasta. Acum mâna lui era în fața mea, iar spatele meu era lângă pieptul lui. N-aveam să obțin niciodată o șansă mai bună de a-l dezarma.

I-am prins mâna cu mâinile mele și am răsucit-o spre exterior. O manevră clasică de dezarmare, care ar fi trebuit să funcționeze naibii, atât doar că... n-a funcționat. El și-a întins pur și simplu celălalt braț pe lângă mine și a tras țeava spre beregata mea.

Era puternic. *Foarte* puternic. Deși avea brațul rănit, m-a copleșit cu ușurință. Mi-am strecurat mâinile între țeavă și gat, dar continua să apese peste ele. N-am mai putut să respir. Când se întâmplă așa ceva, o panică aparte pune stăpânire pe tine. M-am zvârcolit inutil câteva clipe, după care mi-am folosit toate fărâmele de voință ca să mă controlez.

Alvarez fie îmi rupea gâtul, fie mă sugruma și apoi îmi rupea gâtul. Masca respiratorie era inutilă – nu putea împinge aerul printr-un laringe strangulat. Totuși, butelia de aer de pe șoldul meu îmi putea fi de folos. Era un obiect de metal, solid și contondent. Mai bun decât nimic. Mi-am coborât mâna spre ea.

Durere!

Desprinderea mâinii de pe țeavă fusese o idee proastă. Îmi anulase jumătate din rezistență. Alvarez a apăsat mai tare pe beregata mea. Picioarele mi-au cedat și am căzut în genunchi. El m-a urmat, păstrând țeava exact în același loc.

Întunericul a început să se comprime în jurul meu. Dacă aș mai fi avut o mână...

Încă o mână...

Gândul a reverberat prin mintea mea tot mai încețoșată.

Altă mână.

Altă mână.

Prea multe mâini.

Alvarez avea prea multe mâini.

Poftim?

Ochii mi s-au deschis larg. Alvarez avea prea multe mâini!

Cu o secundă în urmă, avusese țeava într-o mână și o butelie cu aer în cealaltă. Dar acum ambele mâini îi erau pe țeavă. Asta însemna că lăsase butelia *pe podea*!

Mi-am apelat grăuntele infim de putere ce-mi rămăsese, mi-am încordat picioarele și m-am silit să mă aplec în față. Țeava mi-a intrat și mai adânc în gât, dar asta era bine, fiindcă durerea ajuta să mă țină trează. M-am forțat din nou, cu și mai multă insistență, și am reușit în cele din urmă să-l dezechilibrez. Am căzut amândoi în față, eu dedesubt și el peste mine.

După care am auzit sunetul cel mai minunat din viața mea.

Alvarez a tușit.

Strânsoarea i s-a destins foarte puțin și a tușit din nou. Mi-am băgat bărbia sub țeavă și beregata mi-a fost liberă! Am hârâit și am tras guri adânci de aer din mască în piept. Negurile din jurul meu s-au îndepărtat.

M-am prins de țeavă cu ambele mâini și m-am împins înainte, târându-l pe Alvarez cu mine. El s-a ținut, dar strânsoarea îi slăbea de la o clipă la alta.

M-am zbătut ca să ies de sub el și într-un final l-am răsturnat. A rămas ghemuit pe podea, tușind violent.

Exact așa cum sperasem, lăsase butelia din mână ca să mă sugrume. Când îl târâsem în față, furtunul de aer îi ieșise din gură. Putea fie să țină țeava, fie să ia furtunul. Alesese țeava. Sperase probabil că mă va putea strangula și apoi să revină la aer înainte de a-și pierde el însuși cunoștința.

A întins un braț în spate, bâjbâind după furtun, dar l-am prins de guler și l-am târât pe podea. A horcăit din nou și s-a schimbat la față. M-am aplecat și i-am luat țeava din mâini, odată și pentru totdeauna.

Capul i-a căzut cu fața în jos; pentru el, numărătoarea ajunsese la sfârșit. Am gâfâit câteva secunde, după care m-am ridicat.

Furia clocotea în mine. Am înaintat ținând îndreptat spre el capătul ascuțit al țevii. Zăcea neajutorat pe jos – un asasin recunoscut ca atare, care tocmai încercase să mă omoare. O împlântare între coastele patru și cinci… drept în inimă… M-am

gândit la asta. M-am gândit *cu adevărat.* N-a fost un gând de care să mă simt mândră.

După aceea l-am călcat violent cu tocul ghetei pe antebrațul drept. Osul a trosnit sub călcâiul meu.

Ăsta era mai degrabă stilul care mă caracteriza.

N-aveam timp de pierdut, dar nu-l puteam lăsa pe netrebnicul ăsta să evadeze din nou. I-am târât corpul inconștient în camera lui Rudy. L-am împins pe Rudy într-o parte și i-am cotrobăit prin birou până am găsit cătușe. Am prins brațul sănătos al lui Alvarez de maneta adăpostului și am aruncat cheia pe coridor. Cu plăcere, Rudy!

M-am uitat la gizmo, ca să văd cât timp îmi mai rămăsese: treizeci și cinci de minute.

Iar asta nu însemna deloc că aș fi avut fix treizeci și cinci de minute. Durata aceea fusese doar o estimare. Speram să fi fost cu o marjă de siguranță. Cu toate acestea, deoarece în oraș locuiau peste două mii de oameni, era clar că unii aveau să moară înainte de termenul acela limită.

Am băgat țeava în „teacă”, strecurând-o între centură și combinezon. Alvarez zăcea inconștient și respira de acum cloroform, avea un braț rupt și era încătușat. Nu voiam totuși să risc nimic. Adio oricăror ambuscade nenorocite!

Am pornit în fugă spre Susținerea Vieții. Gâfâiam tot mai rău și gâtul mi se umflase, iritat de strangularea recentă. Probabil că aveam să mă aleg cu niște vânătăi de toată frumusețea, dar nu se umflase într-atât încât să nu mai pot respira. Asta era tot ce conta.

Am simțit în gură gust de fiere, însă nu aveam timp de odihnă. Am străbătut parcursul de obstacole cu corpuri. Am mărit debitul buteliei de aer, ca să mi se oxigeneze mai bine plămânii care mă dureau. Nu m-a ajutat cine știe ce (șmecheria asta nu funcționează când tot aerul este deja oxigen). Cel puțin însă, suprapresiunea ușoară mă împiedica să absorb aerul plin de cloroform pe lângă marginile măștii. Tot era ceva.

Am ajuns la Susținerea Vieții și am fluturat gizmoul lui Rudy în fața ușii. S-a deschis cu un clic.

Peste tot zăceau vietnamezi lipsiți de cunoștință. Am privit ecranele principale de statut de pe perete. Din partea sistemelor automate, totul era în regulă! Presiune bună, oxigen suficient,

separarea dioxidului de carbon se derula perfect… ce putea cere mai mult un computer?

Scaunul domnului Đoàn de la panoul central era gol. M-am așezat și am privit comenzile de management al aerului. Etichetele erau în vietnameză, dar am prins ideea generală. În primul rând, fiindcă un perete afișa o diagramă cu toate conductele și țevile de aer din sistem. Așa cum vă puteți închipui, era o schemă destul de vastă.

Am privit-o concentrată, încruntându-mă. Am descoperit sistemul de aer pentru situații de urgență. Toate traseele lui erau marcate cu roșu.

— Bun… și unde-i valva de acționare? am rostit cu glas tare.

Am urmărit cu degetul diverse linii roșii, până am găsit-o pe cea care intra chiar în Susținerea Vieții. După care am zărit și ceva care părea pictograma unei valve.

— Colțul nord-vestic…

Sala era un labirint de conducte, rezervoare și robinete. Acum însă știam care era cel căutat. Al treilea din stânga în colțul nord-vestic. Pe drum într-acolo am trecut pe lângă domnul Đoàn, care zăcea pe podea. După cum se părea, încercase el însuși să ajungă la valvă, dar nu izbutise.

Am apucat cu ambele mâini roata robinetului și am învârtit-o. Mugetul surd al eliberării presiunii a reverberat prin sală.

Gizmoul mi-a sunat în buzunar. A fost ceva atât de neașteptat, încât am smuls brusc țeava de la brâu, gata să mă lupt. Am scuturat apoi din cap înaintea gestului acela prostesc și am vârât-o înapoi în „teacă”. Am răspuns apelului.

— Jazz? am auzit glasul lui Dale. Ești OK? Noi ne-am pierdut cunoștința aici vreun minut.

— Dale! Da, sunt bine. Sunt în Susținerea Vieții și tocmai am deschis valva. Sunteți bine?

— Suntem treji. Ne simțim însă ca naiba. Habar n-am de ce ne-am trezit.

Sanchez a vorbit din fundal.

— Plămânii noștri au absorbit cloroformul din aerul din rover. După ce a scăzut sub două mii cinci sute de părți la milion, a încetat să mai funcționeze ca anestezic.

— Te-am pus pe speaker, să știi, a zis Dale.

— Salut, Sanchez, am rostit sec. Mă bucur că ești bine.

Ea mi-a ignorat împunsătura.

— Purjarea aerului funcționează?

Am fugit înapoi la ecranele de statut. În fiecare bulă pâlpâiau acum lumini galbene, care nu existaseră anterior.

— Așa cred, am spus. Văd luminițe de avertizare peste tot. Dacă le-am descifrat corect, sunt probabil supapele de evacuare. Aerul dinăuntru este purjat.

Am înghiontit un tehnician de pe scaunul de lângă mine. Nici nu s-a clintit. Bineînțeles, chiar și cu aer respirabil, ar fi durat o vreme până s-ar fi trezit. Respirase pentru o jumătate de oră anestezic din secolul al XIX-lea.

— Stai așa, am zis. O să iau personal o mostră.

Mi-am luat masca de pe față pentru o clipă și am tras foarte puțin aer pe nas. Am căzut *imediat* pe podea. Eram prea slăbită să pot sta în picioare. Mi-a venit să vomit, dar am reușit să mă stăpânesc. Am pus masca înapoi pe față.

— … nu-i… bine… aerul… tot… rău…

— Jazz? a spus Dale. Jazz! Nu leșina!

— … sunt bine, am șuierat și m-am ridicat în genunchi. Fiecare respirație de aer din butelie mă făcea să mă simt mai bine. Sunt… bine… Cred că va trebui să așteptăm pur și simplu. Înlocuirea în întregime a aerului va dura o vreme. E bine. Suntem pe calea cea bună.

Cred că zeii au auzit asta și au râs de n-au mai putut. Abia terminasem de rostit cuvintele alea, când șuieratul aerului prin țevi s-a diminuat și apoi a încetat.

— Ăăă…, am zis. S-a oprit aerul!

— De ce? a întrebat Dale.

— Asta-ncerc să aflu!

Am privit ecranele de statut. Nimic evident acolo. Am revenit după aceea la diagrama conductelor de pe perete. Valva principală era chiar acolo în Susținerea Vieții și venea de la un rezervor de stocare din aceeași sală. Indicatorul rezervorului arăta „gol”.

— Au! am spus. Nu mai avem aer! Nu-i suficient!

— Poftim?! a exclamat Dale. Nu se poate așa ceva. Susținerea Vieții are rezerve de aer pentru câteva luni.

— Nu-i chiar așa, l-am contrazis. Are suficient aer să reumple una sau două bule și are destulă energie în baterii ca să transforme dioxidul de carbon în oxigen pentru câteva luni. Dar

n-are destul oxigen ca să-l înlocuiască în tot orașul. Pur și simplu nimeni nu s-a gândit la situația asta.

— Dumnezeule..., a icnit Dale.

— Mai avem totuși o șansă, am zis. Trond Landvik a stocat volume uriașe de oxigen. Se află în rezervoarele din exterior.

— Ticălosul! a strigat Sanchez. *Știam* eu că urmărea contractul meu de oxigen pentru curent electric.

M-am uitat din nou la consola de comandă. Slavă cerului că vietnamezii utilizează un subset al alfabetului latin! Una dintre secțiunile diagramei era etichetată LANDVIK.

— Rezervoarele lui Trond figurează pe schemă! am anunțat.

— Normal, a comentat Sanchez. Trond trebuia să colaboreze cu ei, ca să se asigure că sistemul lui de aer poate interfața cu al lor.

Am urmărit harta cu degetul.

— Potrivit schemei, rezervoarele lui Trond sunt deja conectate la sistem. Între ele și sistem există un set de valve complicat, dar se poate face.

— Atunci, fă-o! a zis Dale.

— Valvele alea sunt robinete acționate manual și se află în exterior, am spus.

— Cum?! De ce dracu' există în exterior, pe suprafața Lunii, robinete manevrate manual?!

— Din motive de siguranță, am răspuns. Trond mi-a explicat asta mai demult. Nu contează. Am memorat planul conductelor. E complicat ca dracu' și nu știu în ce stare vor fi supapele. O să văd ce pot face când o s-ajung acolo.

Am ieșit în goana mare din Susținerea Vieții pe coridoarele din Armstrong.

— Stai! Ce faci? Te duci afară? a țipat Dale. Ce-o să porți? Costumul tău AEV i-aici.

— Mă duc la sasul Conrad și am cu mine o țeavă solidă. O să forțez dulăpiorul lui Bob și-o să îmbrac echipamentul lui.

— Dulăpioarele alea sunt din aluminiu gros de un centimetru, a spus Dale. N-o să poți ajunge la timp.

— Da, ai dreptate. Ăăă...

Am alergat prin Conectorul Armstrong-Conrad și mi-am verificat gizmoul. Mai rămăseseră douăzeci și cinci de minute.

— O să folosesc o bulă pentru hamsteri.

— Și cum o să învârți robinetele?

La dracu', așa era. Bulele pentru hamsteri nu aveau brațe, nu aveau mănuși și de fapt nu aveau niciun fel de puncte de articulații. Nu puteam să pun mâna pe nimic din exteriorul bulei.

— Cred că tu va trebui să fii mâinile mele. Rezervoarele sunt în triunghiul dintre Armstrong, Shepard și Bean. Ne întâlnim la Conectorul Bean-Shepard. O să am nevoie de ajutorul tău să intru în triunghi.

— Am înțeles. Pornesc spre conector. O să mă apropii cât pot de mult și o să merg pe jos restul drumului.

— Cum o să ieși din rover fără s-o omori pe Sanchez?

— Și eu vreau să știu asta, a intervenit Sanchez.

— O îmbrac în costumul tău înainte să deschid sasul, a zis el.

— În costumul *meu*?!

— Jazz!

— Da, bine. Scuze.

Am traversat cât am putut de repede Solul Conrad. Bula în care locuiesc are unele dintre cele mai labirintice pasaje din tot orașul. Când plasezi un grup de meseriași într-un singur loc, unde nu există reguli de urbanism, atelierele lor se vor extinde ca să umple toate colțișoarele și ungherele. Eu însă știam pe dinafară configurația zonei.

Bineînțeles, sasul pentru turiști era punctul *cel mai îndepărtat* de tunelul de legătură cu Armstrong. Cum altfel ar fi putut să fie?

În cele din urmă am ajuns acolo. Doi experți AEV zăceau pe podea în fața a șaisprezece turiști care leșinaseră în scaune. Cloroformul îi surprinsese în toiul prezentării cunoștințelor introductive.

— Dale, am ajuns la sas.

— Recepționat, s-a auzit glasul lui; era departe de microfonul gizmoului. Durează puțin s-o îmbrac pe Sanchez cu costumul tău. E cam înaltă...

— Scuze, a intervenit ea, dar am un metru și șaizeci și patru – adică exact înălțimea medie a femeilor. Nu eu sunt înaltă, ci amica ta sabotoare este scundă.

— Să nu-mi deformezi costumul, am rostit.

— O să defechez în costumul tău!

— Hei!

— Sanchez, gura! a zbierat Dale. Jazz, salvează orașul!

M-am repezit în sasul mare și am smuls din locașul ei o bulă pentru hamsteri.

— Te anunț când am ieșit.

Am întins pe jos plasticul flacid, cu fermoarul intrării orientat înainte, am luat de pe perete o trusă bazică și mi-am fixat-o. Era momentul gizmoului fermecat al lui Rudy. Am închis ușa interioară a sasului, am trecut gizmoul peste panoul de control al sasului și am căpătat acces înăuntru.

Problema următoare: sasurile sunt concepute pentru a fi operate de experți AEV îmbrăcați în costume cu mănuși. Operațiunea avea să necesite destulă dibăcie.

Am dezactivat comenzile computerului și am comutat pe manual. Primul lucrul pe care l-am făcut a fost să rotesc maneta ușii exterioare. Ca toate ușile de sasuri, și aceasta era de tip „dop” – presiunea aerului de dincolo de ea o apăsa în etanșare. Așadar, deși era perfect posibil s-o descui, trebuia să fii Superman ca s-o poți trage și deschide împotriva presiunii. Cel puțin deocamdată înlăturasem toate restricțiile ei fizice.

După aceea am deschis, foarte încet, ventilul de purjare. Imediat ce am auzit șuierul aerului care ieșea, m-am oprit. Dacă era complet deschis, ventilul ar fi evacuat tot aerul din sas în mai puțin de un minut. Așa cum îl fixasem acum, avea să dureze ceva mai mult – suficient ca să nu mor eu… așa speram.

M-am grăbit la bula pentru hamsteri și m-am târât înăuntru. Nu era deloc ușor, parcă aș fi intrat într-un cort care se prăbușise pe sol, dar așa funcționau chestiile astea.

Am închis etanșările cu fermoare (din motive de securitate, sunt trei straturi), după care am deschis pentru câteva secunde ventilul de aer al trusei bazice. Sfera s-a dilatat suficient în jurul meu ca să mă pot mișca mai ușor.

În mod normal, faci toate chestiile astea când sasul *nu* purjează aerul în exterior. Operezi pe îndelete, umfli bula, apoi aștepți expertul AEV să-ți verifice etanșările. Eu n-aveam să mă bucur de luxul ăsta.

Presiunea din sas a scăzut, așa că bula mea a crescut ca un balon într-o cameră de vid. Asta n-a fost o analogie. Era literalmente un balon într-o cameră de vid.

Am înaintat târâș (este greu să te miști într-o sferă parțial umflată) și m-am întins spre mânerul ușii. Deoarece bula mea nu era complet rigidă, îi puteam deforma învelișul atât cât să

prind mânerul. L-am ținut și tras cu ambele mâini, în timp ce presiunea încerca să mă desprindă.

Bula a devenit tot mai rigidă pe măsură ce sasul se golea de aer, astfel că-mi era din ce în ce mai greu să țin mânerul. Cauciucul ăla *chiar* voia să fie o sferă. Nu era de acord cu faptul că-l deformam în jurul unui mâner.

De două ori a fost cât pe aici să scap priza, dar am reușit totuși s-o păstrez. Într-un final, presiunea din sas a scăzut suficient ca să pot trage ușa spre mine și s-o deschid.

Aerul rămas înăuntru a răbufnit afară și bula mi-a devenit complet rigidă. Mi-a respins mâinile de mâner cu atâta forță, încât am căzut în fund. Nu conta însă. Mă aflam în siguranță în bula pentru hamsteri, iar sasul se deschisese.

M-am ridicat și ceva mi s-a frecat de picior. Era țeava pe care i-o confiscasem Stângaciului. În toată agitația aia, uitasem complet de existența ei. În general nu-i o idee deloc bună să aduci un obiect ascuțit în sistemul tău gonflabil de susținere a vieții, dar acum era prea târziu ca să mai pot face ceva în privința asta. Mi-am strâns centura, ca să mă asigur că țeava nu-mi va cădea de la brâu. Era exact ultimul lucru de care aveam nevoie acum.

Am verificat trusa bazică. Totul era în regulă. Nu uitați că trusele astea sunt concepute pentru a fi purtate de turiști. Ele se îngrijesc singure de tot ce-i nevoie.

Am pășit afară din sas, pe suprafața Lunii.

În ciuda limitărilor ei, bula pentru hamsteri este excelentă pentru alergare. N-ai cizme greoaie, n-ai pantaloni masivi de costum pe care să-i miști cu stângăcie, n-ai în spate echipamente de o sută de kilograme. Nimic din toate astea. Doar eu, în haine perfect normale, cu o raniță moderat de grea.

Am băgat viteză și bula s-a rostogolit peste teren. De câte ori dădeam peste o ridicătură, țopăiam în aer (mă rog, nu era „aer”, dar înțelegeți ce vreau să spun). Exista un motiv pentru care turiștii plăteau mii de gat pentru asta. În alte circumstanțe ar fi fost superdistractiv.

Am alergat pe lângă circumferința Bulei Conrad până am zărit-o pe Bean. Am mers apoi în linie dreaptă spre Bean, după care i-am dat ocol.

Am ciocănit cu degetul în casca din ureche, ca să mă asigur că era activată.

— Cum merge, Dale?

— Sanchez e-n costum și am ajuns la Conectorul Shepard Bean. Acum ies din rover. Tu?

— Aproape am ajuns.

Am ocolit Bula Bean și am văzut-o pe Shepard. Am continuat să merg pe lângă peretele lui Bean spre tunelul conector. Dale, aflat lângă peretele conectorului, m-a văzut și a fluturat din braț. Roverul lui Bob staționa în apropiere. Prin fereastra lui o puteam zări pe Sanchez, care stătea stângace în costumul meu. M-am grăbit spre conector, uitându-mă la gizmo. Mai erau cincisprezece minute.

Dale s-a lăsat pe vine și și-a pus ambele brațe sub bula mea.

— La trei! a anunțat el.

M-am încordat, gata să sar.

— Unu… doi… *trei*!

Ne-am sincronizat perfect. Eu am sărit cu o fracțiune de secundă înainte ca el să ridice bula cu toată puterea. Așa că m-am propulsat în sol, m-am ridicat, iar Dale a aruncat bula. Bula și cu mine am trecut cu ușurință peste conector. Bineînțeles, când am aterizat de cealaltă parte, am ricoșat și am țopăit rânjind ca o idioată.

Dale a escaladat conectorul cu ușurința ce dovedea o practică îndelungată, folosindu-se de numeroasele sale mânere. A aterizat lângă mine, exact când reveneam pe sol.

Având în spatele nostru bulele Bean și Shepard, în față se ridica domul mai scund al lui Armstrong. Rezervoarele externe se găseau într-o parte, parțial mascate de rețeaua lor complexă de conducte și robinete.

— Mă mănâncă fața, a anunțat Sanchez prin radio.

— Nașpa să fiu în locul tău, am zis și am pornit împreună cu Dale spre rezervoare.

— Costumul ăsta nu-i deloc confortabil, a continuat Sanchez. Nu pot mai bine să-nchid sasul reverului, să presurizez interiorul și să v-aștept în condiții mai umane?

— Nu, a răspuns Dale. Roverul trebuie să fie mereu pregătit pentru o intrare rapidă. Așa facem noi treaba.

Ea a mormăit nemulțumită, dar n-a mai insistat.

M-am rostogolit până la primul șir de conducte. Trei rezervoare de presiune gigantice dominau structura. Pe flancul fiecăruia scria cu litere de o șchioapă LANDVIK.

Am arătat una dintre cele patru valve de pe conducta cea mai apropiată.

— Închide-o pe-asta complet, am spus.

— S-o-nchid?! a zis Dale.

— Da, s-o-nchizi. Ai încredere în ce-ți spun. Conductele astea au zone pentru protecție în caz de explozie, acces în vederea curățării și multe alte chestii cu care ne-am complica în mod groaznic.

— Bine.

A apucat roata cu mănușile lui groase și a învârtit-o, închizând robinetul.

Am arătat altul, de data asta pe o conductă la trei metri deasupra solului.

— Pe ăla deschide-l la maximum.

A sărit iute și s-a prins cu ambele brațe de conductă. S-a cățărat după aceea pe ea, și-a proptit picioarele în două conducte aflate mai jos și a rotit robinetul. A icnit de efort.

— Valva asta e *înțepenită,* s-a plâns.

— Păi, da, fiindcă nu și-au schimbat niciodată starea, am răspuns. Noi le folosim pentru prima dată.

Roata robinetului a cedat până la urmă și Dale a răsuflat ușurat.

— Gata!

— Bun. Acum aici jos, am arătat un grup de conducte cu patru valve. Închide-le pe toate, mai puțin pe a treia. Aia trebuie să fie complet deschisă.

M-am uitat la gizmo, în timp ce Dale lucra. Zece minute.

— Sanchez, am rostit, cât de precisă este estimarea aia de o oră privind toxicitatea cloroformului?

— Destul de precisă. Unele persoane vor fi deja în stare critică.

Dale și-a iuțit ritmul.

— Gata! a anunțat. Mai departe?

— Mai e doar un robinet, am zis.

L-am condus afară din labirintul de țevi până la o conductă de evacuare cu diametrul de o jumătate de metru și am indicat valva care o controla.

— Deschide-o pe aia complet și am terminat.

A prins robinetul și a încercat să-l miște. Nici măcar nu s-a clintit.

— Dale, trebuie să-l *rotești.*
— Tu ce dracu’ crezi că-ncerc să fac?
— Încearcă mai tare!
Și-a schimbat poziția, a prins cu ambele mâini și s-a proptit cu tălpile în pământ. Robinetul refuza să se rotească.
— La dracu’! a mârâit Dale.
Inima îmi bătea gata să sară din piept. Mi-am privit mâinile inutile. Fiind în interiorul bulei pentru hamsteri, nu aveam cum să-l ajut să răsucească roata valvei. Nu puteam decât să mă uit la el.
Dale s-a forțat cât a putut.
— Lua… l-ar… dracu’!
— În rover nu există o trusă de scule? am întrebat. O cheie franceză sau altceva?
— Nu, a scrâșnit el printre dinți. Am scos-o ca să fac loc tunelului gonflabil.
Asta însemna că cea mai apropiată cheie franceză se găsea în oraș. Ar fi durat mult prea mult să luăm una de acolo.
— Dar eu? a întrebat Sanchez prin radio. Nu pot s-ajut?
— Nu, a răspuns Dale. Sunt necesare câteva ore pentru a învăța cum să intri într-un costum AEV. Ar trebui să vin după tine și să te aduc aici. Asta ar dura mult și nu ești foarte puternică. N-ai fi de mare ajutor.
Asta fusese. Până aici reușiserăm s-ajungem. La o valvă depărtare de victorie, dar nu mai mult. Două mii de oameni aveau să moară. Poate că ne-am fi putut întoarce în oraș și să salvăm câțiva, târându-i în adăposturi? Probabil că nu. Până ajungeam noi, toți ar fi fost morți.
Am privit în jur, căutând orice ar fi putut să fie de folos. Dar suprafața din jurul lui Artemis este definiția perfectă pentru „nimic”. O grămadă de regolit și de praf. Nici măcar o piatră prietenoasă cu care să lovești valva. Nimic.
Dale a căzut în genunchi. Nu-i puteam zări fața prin vizor, dar i-am auzit în căști suspinul.
Am simțit cum stomacul mi se face ghem. Îmi venea să vomit. Ochii mi s-au umplut de lacrimi… eram gata să izbucnesc în plâns. Asta a făcut să mă doară și mai rău gâtul. Țeava aia mă apăsase rău de tot…
Și…
Și atunci am știut ce trebuia să fac.

Ar fi trebuit să fiu copleșită de panică la acel gând. Nu știu de ce nu s-a întâmplat așa. În loc de panică am simțit doar un calm atotstăpânitor. Problema era rezolvată.

— Dale, am rostit încet.

— Oh, Doamne…

— Dale, vreau să faci ceva pentru mine.

— C-ce?

Mi-am tras țeava de la centură.

— Vreau să le spui tuturor că-mi pare rău. Îmi pare foarte rău pentru tot ce-am făcut.

— Ce tot spui acolo?

— Și vreau să-i spui tatii că-l iubesc. Da, asta-i de fapt cel mai important. Să-i spui tatii că-l iubesc.

— Jazz. S-a ridicat în picioare. Ce faci cu țeava aia?

— Avem nevoie de o pârghie. Am apucat țeava cu ambele mâini, astfel încât capătul ascuțit era îndreptat înainte. Și eu am o pârghie. Dacă nici asta nu merge, atunci nimic nu va merge.

Mi-am rostogolit bula spre valvă.

— Dar țeava e-n interiorul bulei ta… oh… Nu!

— Probabil că n-o să rezist suficient ca să rotesc robinetul. Va trebui ca tu să prinzi țeava și să termini pentru mine.

— Jazz!

S-a întins spre mine.

Era acum sau niciodată. Dale își pierduse concentrarea. Nu-l pot învinovăți. E greu să vezi cum îți moare prietena cea mai bună, chiar dacă o face pentru un scop măreț.

— Te iert, tipule. Pentru toate. Adio!

Am împins capătul ascuțit al țevii prin învelișul bulei. Aerul a șuierat afară prin țeavă – îi oferisem vidului un pai prin care să tragă. Țeava mi-a devenit rece în palme. Am împins cu și mai multă putere și am vârât-o prin spițele roții robinetului.

Bula pentru hamsteri s-a întins și s-a rupt lângă punctul unde fusese străpunsă. În cazul cel mai fericit, mai dispuneam de o fracțiune de secundă.

Cu toată puterea de care eram în stare, am împins țeava într-o parte și am simțit roata mișcându-se.

După care legile fizicii s-au manifestat răzbunătoare.

Balonul meu s-a făcut bucățele. Acum împingeam cu toate puterile în țeavă și peste o secundă zburam prin vid.

Toate zgomotele au încetat brusc. Lumina solară orbitoare mi-a izbit ochii – pe care i-am închis instinctiv, din cauza durerii. Plămânii mi s-au golit de aer. Am horcăit, încercând să aspir. Îmi puteam dilata pieptul, dar nu intra nimic. Un sentiment oribil.

Am căzut cu fața în jos pe sol. Palmele și gâtul parcă îmi luaseră foc, în timp ce restul corpului, care era protejat de haine, ardea mai lent. Fața mă durea sub asaltul luminii arzătoare. Gura și ochii mi se inflamaseră – fluidele fierbeau în vid.

Lumea a devenit neagră și mi-am pierdut cunoștința. Durerea a încetat.

Dragă Jazz,

Potrivit știrilor, ceva este în neregulă cu Artemis. Se spune că tot orașul este offline. Nu s-a putut stabili niciun fel de contact. Nu știu de ce e-mailul meu ar fi excepția, dar trebuie să-ncerc.

Ești acolo? Ești bine? Ce s-a întâmplat?

Capitolul 17

M-am trezit în beznă.

Ia stai așa. M-am trezit?

„Cum de nu sunt moartă?” am încercat să spun.

— Cm den sn moa? am zis de fapt.

— Fata mea! Era glasul tatii. Mă poți auzi?

— Mmm.

El mi-a prins mâna. Ceva nu era totuși în regulă. Senzația mâinii lui era îndepărtată.

— *N*… *nu pot*… *vedea*…

— Ai bandaje peste ochi.

Am încercat să-i strâng mâna, dar m-a durut.

— Nu, a zis el. Nu-ți folosi mâinile. Și ele sunt rănite.

— N-ar trebui să fie trează, s-a auzit glasul unei femei. Era Doc Roussel. Jazz? Mă auzi?

— *Cât e de rău*? am întrebat-o.

— Vorbești în arabă, a zis ea. Nu te înțeleg.

— A întrebat cât este de rău, a spus tata.

— Va fi o refacere chinuitoare, dar o să supraviețuiești.

— N… nu eu… orașul. Cât e de rău?

Am simțit o înțepătură în braț.

— Ce faci? a întrebat tata.

— N-ar trebui să fie trează, a zis Roussel.

Și după aceea n-am mai fost.

•

O zi întreagă am alternat între treziri și pierderea cunoștinței. Îmi amintesc doar frânturi. Testări ale reflexelor, cineva care-mi schimba bandajele, injecții și așa mai departe. Eram însă doar pe jumătate conștientă până ce ei încetau să mă atingă, după care reveneam în neant.

— Jazz?

— Hă?

— Jazz, ești trează?

Era Doc Roussel.

— Da.

— O să-ți scot bandajele de pe ochi.

— Bine.

I-am simțit mâinile pe cap. Straturile groase de pe fața mea au fost îndepărtate treptat și am putut să văd în cele din urmă. M-am crispat din cauza luminii. Pe măsură ce ochii mi s-au adaptat, am văzut mai mult din camera în care mă aflam.

Era micuță, ca de spital. Am spus „ca de spital”, fiindcă Artemis nu are spital. Doar infirmeria lui Doc Roussel. Asta era o încăpere de altundeva.

Mâinile continuau să-mi fie bandajate. Le simțeam groaznic. Mă dureau, dar nu insuportabil.

Doctorița, o femeie de vreo șaizeci de ani cu păr cărunt, mi-a băgat raza unei lanterne într-un ochi, apoi în celălalt. După aceea a ridicat trei degete.

— Câte degete vezi?

— Orașul e bine?

Ea a fluturat din degete.

— Câte un lucru pe rând. Câte degete vezi?

— Trei?

— E bine. Ce-ți amintești?

Am coborât ochii spre propriul meu corp. Totul părea să fie la locul lui. Purtam cămașă de noapte de spital și eram întinsă pe un pat. Mâinile îmi erau încă bandajate.

— Îmi amintesc c-am spart o bulă pentru hamsteri. Mă așteptam să mor.

— În mod normal, așa ar fi trebuit să se întâmple, a zis ea. Te-au salvat însă Dale Shapiro și Loretta Sanchez. Din câte am auzit, el ți-a aruncat corpul peste conectorul Armstrong-Shepard. Sanchez era de partea cealaltă. Te-a târât într-un rover și l-a presurizat. Ai fost expusă la vid trei minute.

Mi-am examinat mănușile de tifon.

— Și asta nu m-a omorât?

— Corpul omenesc poate rezista în vid câteva minute. Presiunea aerului din Artemis este îndeajuns de joasă ca să nu suferi rău de decompresie. Principalul pericol îl reprezintă lipsa de oxigen – la fel ca în cazul înecării în apă. Te-au salvat la timp. Încă un minut și ai fi murit.

Și-a pus vârfurile degetelor pe gâtul meu și a privit un ceas de pe perete.

— Ai arsuri de gradul al doilea pe mâini și pe partea din spate a gâtului. Presupun că au intrat în contact direct cu suprafața

Lunii. Și ai pe față o arsură solară destul de urâtă. Pentru o vreme va trebui să te controlăm lunar pentru cancerul de piele, dar vei fi bine.

— Și orașul? am întrebat.

— Despre asta ar trebui să vorbești cu Rudy. Este afară. Mă duc să-l chem.

Am prins-o de mânecă.

— Dar…

— Jazz, eu sunt doctorul tău, așa că mă voi ocupa de sănătatea ta. Nu suntem însă prietene. Dă-mi drumul.

I-am dat drumul. A deschis ușa și a ieșit.

L-am întrezărit pe Svoboda dincolo de ușă. Și-a întins gâtul ca să privească înăuntru. După aceea, statura impresionantă a lui Rudy a blocat totul.

— Bună, Jazz, a spus el. Cum te simți?

— A murit cineva?

— Nu. N-a murit nimeni, a zis închizând ușa în urma lui.

Am suspinat ușurată și capul mi-a căzut înapoi pe pernă. Abia atunci mi-am dat seama cât de încordată fusesem.

— Slavă cerului!

— Tu însă ai încurcat-o rău.

— Mă gândeam eu…

— Dacă asta s-ar fi întâmplat în orice alt loc, ar fi murit oameni. Rudy și-a încrucișat mâinile la spate. Așa însă, totul a acționat în favoarea noastră. Nu avem automobile, astfel că nimeni nu conducea vehicule în momentul acela. Mulțumită gravitației mici, nimeni nu s-a rănit când a căzut. Câteva julituri și vânătăi – nimic mai mult.

— Dacă n-a pățit nimeni nimic, înseamnă că nici nu s-a-ntâmplat nimic.

El m-a străpuns cu privirea.

— Trei persoane au făcut preinfarct din cauza intoxicației cu cloroform. Toate trei erau în vârstă și aveau antecedente pulmonare.

— Dar acum sunt bine, da?

— Da, însă numai pentru că au avut noroc. Când s-au trezit, oamenii s-au uitat imediat în jur să vadă ce se-ntâmplă cu cei de lângă ei. Dacă n-ar fi comunitatea noastră atât de strâns unită, probabil că n-ar fi fost la fel de norocoși. În plus, în condițiile noastre de gravitație, este ușor să cari o persoană inconștientă.

Iar doctorița Roussel se află exact în mijlocul lui Artemis, deci la îndemâna tuturor. A arătat din cap spre ușă. Că veni vorba, nu-i deloc încântată de ceea ce-ai făcut.

— Am observat.

— Privește cu multă seriozitate sănătatea publică.

— Mda.

Rudy a rămas tăcut câteva clipe.

— Vrei să-mi spui cine a fost băgat în chestia asta cu tine? a întrebat el.

— Nu.

— Știu c-a fost implicat Dale Shapiro.

— Nu știu despre ce vorbești. S-a întâmplat ca Dale să fie tocmai atunci afară.

— În roverul lui Bob Lewis?

— Sunt prieteni. Își împrumută chestii unul altuia.

— Cu Loretta Sanchez?

— Poate sunt împreună.

— Shapiro e gay.

— Poate că nu-i prea priceput.

— Am înțeles, a zis Rudy. Poți să-mi explici de ce Lene Landvik ți-a transferat în cont azi-dimineață un milion de gat?

Asta chiar că era o veste minunată! Mi-am păstrat însă fața impasibilă.

— Este un mic împrumut pentru afaceri. Investește în compania mea de tururi AEV.

— Ai picat la examenul AEV.

— E o investiție pe termen lung.

— Asta-i în mod clar o minciună.

— Cum spui tu. Sunt obosită.

— O să te las să te odihnești. Rudy a pornit spre ușă. Administratoarea vrea să te vadă imediat ce poți să te miști. Ar fi bine să-ți iei niște haine mai subțiri – în Arabia Saudită este vară acum.

Svoboda a intrat aproape imediat după plecarea lui.

— Bună, Jazz! Și-a tras un scaun lângă pat și s-a așezat. Doc zice că vindecarea merge excelent!

— Bună, Svobo. Îmi pare rău de povestea cu cloroformul.

— Eh, n-a fost mare chestie, a răspuns el ridicând din umeri.

— Cred că restul orașului nu-i la fel de iertător.

— Oamenii nu mi se par chiar așa furioși. Mă rog, unii sunt… Dar majoritatea nu.

— Serios? m-am mirat. Am trimis tot orașul la culcare.

A fluturat din mână.

— N-a fost vorba numai despre tine. Au existat multe disfuncționalități inginerești. De exemplu: de ce nu există în conducte detectoare pentru toxine complexe? De ce a depozitat Sanchez metan, oxigen și clor într-o incintă cu un cuptor? De ce n-are Susținerea Vieții propria alimentare cu aer, pentru a ne asigura că va rămâne funcțională chiar dacă restul orașului are o problemă? De ce este centralizată Susținerea Vieții, în loc să existe zone separate pentru fiecare bulă în parte? Astea sunt întrebările pe care le pun oamenii.

Și-a pus mâna pe brațul meu.

— Mă bucur că ești teafără.

Mi-am pus și eu mâna peste mâna lui. Cu atâtea bandaje, efectul s-a pierdut cumva.

— Oricum, a urmat Svoboda, episodul ăsta m-a ajutat să mă apropii de tatăl tău.

— Serios?

— Da! După ce ne-am revenit, am format o echipă de doi oameni și am verificat soarta vecinilor. A fost cool. După aia el mi-a cumpărat o bere.

Am căscat ochii.

— Tata… a cumpărat bere?

— Pentru mine, da. El a băut suc. Am petrecut o oră discutând despre metalurgie. E un tip senzațional.

Am încercat să mi-i imaginez pe tata și pe Svoboda petrecând timp împreună. N-am izbutit.

— Un tip senzațional, a repetat Svoboda, ceva mai încetișor de data asta.

Zâmbetul i-a dispărut.

— Svobo? am zis.

A coborât privirea.

— O să… pleci, Jazz? Te vor deporta? Aș detesta să se-ntâmple așa.

Mi-am pus pe umărul lui mâna superbandajată.

— O să fie bine. N-o să plec nicăieri.

— Ești sigură?

— Da. Am un plan.

— Un plan? A părut îngrijorat. Planurile tale sunt... ăăă... ar trebui să m-ascund pe undeva?

Am izbucnit în râs.

— Nu de data asta.

— Bine... În mod clar nu-l convinsesem. Dar cum vei scăpa din asta? Vreau să spun că... ai scos din circulație *tot orașul.*

I-am zâmbit.

— Nu-ți face griji. Am situația sub control.

— Bine.

S-a aplecat și m-a sărutat pe obraz, aproape ca un gând care-i sosise ulterior. Habar n-aveam ce-l împinsese să facă asta; să fiu sinceră, nu credeam că are sânge în instalație. Curajul i-a dispărut însă repede. După ce și-a dat seama ce făcuse, chipul i-a devenit o mască a terorii.

— Ah, rahat! Scuze! Nu m-am gândit...

Am izbucnit în râs. Ce privire avea săracul... Nu m-am putut abține.

— Stai cuminte, Svobo. N-a fost decât un pupic pe obraz. N-are ce să te-aprindă.

— D-da, așa-i.

Mi-am pus mâna după gâtul lui, i-am tras capul spre mine și l-am sărutat din plin pe buze. Un sărut lung și lipsit de ambiguitate. Când ne-am desprins, el părea complet zăpăcit.

— Eh, *ăsta* însă, am spus eu, *ăsta* te poate aprinde.

•

Așteptam pe un coridor gri și lipsit de orice însemne, lângă o ușă pe care scria CJ2-5186. Conrad-jos 2 era ceva mai elegant decât Conrad-jos în general, dar nu prea mult. Strict clasă muncitoare, totuși fără izul de disperare de pe nivelurile inferioare.

Mi-am încleștat și descleștat pumnii de câteva ori. Nu mai aveam bandaje, dar ambele mâini erau acoperite de bășici roșii. Arătam ca o leproasă. Sau ca o prostituată care le-o lua în mână exclusiv leproșilor.

Tata a apărut de după colț, urmând instrucțiunile gizmoului său. M-a zărit în cele din urmă.

— Ah! Aici ești.

— Mulțumesc c-ai venit, i-am spus.

Mi-a luat mâna dreaptă și a cercetat-o. A făcut o grimasă la vederea rănilor.

— Cum te simți? Te doare? Dacă te doare, ar trebui să mergi la doctorița Roussel.

— E-n regulă. Arată urât, dar nu mă doare așa de tare.

Iar îl mințeam pe tata…

— Am venit unde ai zis, a rostit el și a arătat spre ușă. CJ2-5186 – ce-i aici?

Mi-am trecut gizmoul prin fața lectorului și ușa s-a deschis.

— Intră.

Atelierul mare, în mare parte gol, avea pereți metalici simpli. Pașii noștri au reverberat în interior. În centru se afla un banc de lucru acoperit cu echipamente de putere industriale. Butelii pentru gaze montate pe pereți alimentau țevi ce se răspândeau prin toată incinta. În colț exista un adăpost standard.

— O sută patruzeci și unu de metri pătrați, am rostit. Anterior a fost brutărie. Complet anti-incendii și certificată de oraș pentru utilizarea de temperaturi înalte. Sistem de filtrare a aerului autonom și adăpost pentru patru persoane.

M-am dus lângă butelii.

— Astea au fost instalate chiar acum. Alimentare centrală cu acetilenă, oxigen și neon, accesibilă din orice punct al atelierului. Buteliile sunt pline, bineînțeles.

Am indicat bancul de lucru.

— Cinci suflaiuri, douăzeci de metri de furtunuri de alimentare și patru brichete. De asemenea, trei seturi complete de echipamente de protecție, cinci măști și trei kituri cu filtre de culoare.

— Jasmine, a spus tata, eu…

— Sub banc: douăzeci și trei de bare de aluminiu, cinci bare de oțel și o bară de cupru. Nu știu de ce aveai pe atunci bara aia de cupru, dar o aveai, așa că iat-o. Chiria este achitată anticipat pentru un an, iar panoul ușii a fost deja setat să-ți accepte gizmoul.

Am ridicat din umeri și mi-am lăsat brațele să cadă pe lângă corp.

— Asta e: tot ce am distrus în ziua aia.

— Prietenul tău idiot le-a distrus.

— Eu sunt responsabilă, am zis.

— Da, ești. Tata și-a plimbat mâna peste bancul de lucru. Toate astea trebuie să fi costat foarte mult.

— Patru sute șaisprezece mii nouă sute douăzeci și doi de gat.

El s-a încruntat.

— Jasmine… ai cumpărat astea cu banii care…

— Tată… te rog, nu mai… M-am gârbovit și m-am așezat pe podea. Știu că nu-ți place de unde au venit banii, dar…

— Tatăl meu – bunicul tău – a suferit o depresie gravă. S-a sinucis când aveam opt ani.

Am încuviințat din cap. Un ungher neguros din istoria familiei noastre. Tata discuta rareori despre el.

— Chiar și când era viu, de fapt nu era „viu”. N-am crescut având alături un tată. Nu știu nici măcar ce înseamnă asta. Așa că am încercat tot ce am putut…

— Nu ești un tată rău. Eu sunt însă o fiică de rahat…

— Lasă-mă să termin. S-a așezat în genunchi, apoi s-a lăsat în spate, pe călcâie. Se rugase în poziția asta de cinci ori pe zi timp de șaizeci de ani, așa că știa cum să stea confortabil. Eu am improvizat, înțelegi? Ca tată, vreau să zic. Nu aveam nimic de la care să plec. Nicio schemă generală. Și am ales o viață dură pentru noi. O viață de imigrant într-un orășel de frontieră.

— N-am de făcut nicio plângere, am zis. Prefer să fiu o sărăntoacă muncitoare în Artemis decât o bogătană pe Pământ. Ăsta-i căminul meu…

El a ridicat mâna, cerându-mi să tac.

— Am încercat să te pregătesc pentru lume. Să te bazezi pe forțele proprii. Nu te-am menajat niciodată, fiindcă lumea în niciun caz nu te va menaja și am vrut să fii pregătită. Am avut dispute uneori, sigur că da – dă-mi un exemplu de părinți și de copii care n-au avut. Și există cu siguranță aspecte ale vieții tale care aș fi vrut să fi fost altfel. Dar pe ansamblu ai devenit o femeie puternică și independentă, ceea ce mă face să fiu mândru de tine. Și prin extensie sunt mândru de mine că te-am crescut așa.

Buza inferioară mi-a tremurat puțin.

— Mi-am trăit viața după învățăturile lui Mahomed, a urmat tata. Încerc să fiu cinstit în toate deciziile mele. Și totuși, la fel ca toți oamenii, am defecte. Păcătuiesc. Dacă liniștea minții tale sosește cu prețul unei pete mărunte pe sufletul meu, atunci așa să fie. Nu pot decât să sper că mi-am clădit destulă bunăvoință din partea lui Allah încât să mă ierte.

Mi-a prins ambele mâini în ale lui.

— Jasmine, îți accept recompensa, deși știu că sursa ei nu este cinstită. Și te iert.

I-am strâns ferm mâna și am terminat pe ziua aceea.

De fapt, n-a fost tocmai așa. M-am prăbușit în brațele lui și am plâns ca o fetiță. Însă nu vreau să vorbesc despre asta.

•

Sosise momentul să dau socoteală pentru faptele mele. Așteptam în fața ușii lui Ngugi. Următoarele minute urmau să decidă dacă aveam să rămân ori să plec.

Lene Landvik a ieșit țopăind pe cârjele ei.

— Ah, bună Jazz! Ți-am transferat banii în cont acum câteva zile.

— Am văzut. Mersi.

— Azi-dimineață, O Palácio mi-a vândut Sanchez Aluminum. Va mai dura câteva săptămâni până vor fi gata actele, dar am căzut de acord asupra prețului și putem începe. Loretta proiectează deja noul furnal. S-a și gândit la unele îmbunătățiri. Va avea ca prioritate extracția siliciului și...

— O păstrezi pe Loretta Sanchez?!

— Ah, a făcut Lene. Da.

— Ești nebună la cap?!

— Tocmai am plătit o jumătate de miliard de gat pentru o companie metalurgică ce nu poate topi. Am nevoie de cineva s-o reconstruiască. Cine poate fi mai bun decât Sanchez?

— Dar ea este inamicul!

— Oricine îți aduce bani este un prieten, a zis Lene. Am învățat asta de la tata. În plus, Sanchez a ajutat la salvarea vieții tale acum *patru* zile. Poate că în felul ăsta voi două sunteți chit?

Mi-am încrucișat brațele pe piept.

— Ascultă-mă pe mine, Lene, asta o să se-ntoarcă împotriva ta. Nu poți să ai încredere în ea.

— Stai așa, dar nici n-am încredere în ea. Am doar nevoie de ea. Este o mare deosebire. A arătat din cap spre ușă. Ngugi zice că CSK este nerăbdătoare să reînceapă producția de oxigen. Orașul nu va fi foarte strict cu reglementările de securitate. Bizar, nu? Ai fi zis că va fi *mai* scrupulos, nu invers.

— Sanchez la conducere... Am suspinat. Nu asta avusesem în minte când îmi făcusem planul.

— Nu avuseseși în minte nici să adormi tot orașul. Planurile se mai schimbă. Și-a privit ceasul. Trebuie să mă duc la o

videoconferință. Baftă acolo! Anunță-mă dacă te pot ajuta cu ceva.

S-a îndepărtat țopăind pe cârje. Am privit câteva clipe după ea. Părea mai înaltă decât altă dată. Probabil din cauza luminii.

Am tras adânc aer în piept și am intrat în cabinetul lui Ngugi.

Administratoarea era la birou. M-a privit peste ochelari.

— Ia loc.

Am închis ușa și m-am așezat pe scaunul din fața ei.

— Cred că știi ce trebuie să fac, Jasmine. Și nu mi-e ușor.

A împins peste birou o coală de hârtie. Am recunoscut formularul – îl văzusem cu câteva zile în urmă în biroul lui Rudy. Era o dispoziție oficială de deportare.

— Da, am spus, știu ce trebuie să faci. Trebuie să-mi mulțumești.

— Ce-a fost asta – o glumă?

— Mulțumesc, Jazz, am urmat eu. Îți mulțumesc fiindcă i-ai oprit pe cei de la O Palácio să preia controlul întregului Artemis. Îți mulțumesc pentru c-ai rupt un contract expirat, care ar fi stat în calea unei dezvoltări economice masive. Mulțumesc pentru că te-ai sacrificat ca să-i salvezi pe oamenii din Artemis. Poftim o medalie.

— Jasmine, te întorci în Arabia Saudită. Ngugi a bătut cu degetul în dispoziția de deportare. Nu vom depune plângere și-ți vom achita cheltuielile de subzistență până te vei adapta la gravitația Pământului. Dar asta-i tot ce pot face.

— După tot ce tocmai am făcut pentru tine? M-arunci pur și simplu cu gunoiul pe care l-ai măturat?

— Să nu crezi că-i ceva ce *doresc* să fac. *Trebuie* s-o fac. Suntem obligați să ne prezentăm ca o comunitate care trăiește sub domnia legii. Iar asta-i mai important acum decât oricând, pentru că sosește industria FOZA. Dacă oamenii vor crede că investiția lor poate fi aruncată în aer fără ca făptașul să fie adus în fața justiției, atunci nu vor mai investi deloc aici.

— N-au de ales, am spus eu. Suntem singurul oraș de pe Lună.

— Nu suntem de neînlocuit, a răspuns administratoarea. Ne aflăm, pur și simplu, într-un moment favorabil. Dacă companiile FOZA apreciază că nu pot avea încredere în noi, își vor construi propriul oraș selenar. Unul care să le protejeze afacerile. Îți sunt

recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut, dar trebuie să te sacrific pentru binele orașului.

Am scos și eu o foaie de hârtie și am împins-o spre Ngugi.

— Ce-i asta? a întrebat ea.

— Mărturia mea. Poți vedea că nu te-am menționat deloc pe tine, nici pe familia Landvik sau pe oricine altcineva. Nu sunt decât eu aici. Am semnat-o la sfârșit.

Ngugi m-a privit nedumerită.

— Ce faci? Mă ajuți să te deportez?

— Nu. Îți dau „Deportarea în alb a lui Jazz”. O s-o pui într-un sertar și-o s-o păstrezi pentru situații de urgență.

— Atât doar că eu te deportez chiar acum.

— Ba n-o s-o faci.

M-am lăsat pe spate în scaun și am încrucișat picioarele.

— Și de ce, mă rog?

— Toți par să uite o chestie: eu sunt contrabandistă. Nici sabotoare, nici supereroină, nici urbanist. O *contrabandistă.* Am lucrat din greu să-mi pun la punct lanțul operațional și funcționează perfect. La început am avut concurență. Dar acum nu mai există. I-am scos din competiție, pentru că am avut prețuri mai mici, servicii mai bune și reputația că mă țin de cuvânt.

Ngugi a mijit ochii.

— Cred că intenționezi să ajungi undeva cu tot preambulul ăsta, dar nu-mi dau seama unde anume.

— Ai văzut vreodată arme în Artemis? Cu excepția celei pe care o ai tu în sertar, desigur.

A clătinat din cap.

— Nu.

— Dar droguri puternice? Heroină? Opiu? Chestii de-astea?

— De niciun fel, a zis ea. Rudy mai prinde uneori câte un turist care are o rezervă personală, dar sunt cazuri rare.

— Te-ai întrebat vreodată de ce chestiile astea nu intră în oraș? Am arătat apoi cu degetul spre pieptul meu. Pentru că eu nu le las. Fără arme, fără droguri. Și mai am câteva reguli. Un minimum de materiale inflamabile. Fără plante vii. Ultimul lucru de care avem nevoie este infestarea scăpată de sub control a unui mucegai.

— Da, văd că ții la etică, dar…

— Ce se va-ntâmpla după ce eu nu voi mai fi aici? am continuat. Crezi că se va opri contrabanda? Va urma un scurt vid de putere, după care altcineva va prelua conducerea. Habar n-am cine va fi. Dar va avea oare aceeași mentalitate civică? Probabil că nu.

Nu m-am oprit însă acolo.

— Orașul e pe punctul de a se bucura de o explozie FOZA. Vor apărea o mulțime de locuri de muncă, construcții și o afluență de lucrători. În Artemis vor sosi clienți noi pentru toate afacerile imaginabile. Se vor deschide companii noi pentru a face față cererii. Populația va crește. Ai deja estimări în privința asta, nu?

Ngugi m-a privit fix un minut.

— Cred că în mai puțin de un an vor fi zece mii de oameni.

— Poftim! am încuviințat din cap. Mai mulți locuitori înseamnă mai multă cerere pentru mărfuri de contrabandă. Mii de oameni care s-ar putea să dorească droguri. Tone de bani care vor pluti în jur, ceea ce va însemna înmulțirea delictelor. Toți infractorii ăia vor dori să aibă arme. Ei vor încerca să le strecoare prin sistemul de contrabandă și piață neagră existent deja. Ce fel de oraș vrei să fie Artemis?

S-a frecat ușor pe bărbie.

— Este o… ipoteză foarte corectă.

— Bun. Așadar, tu ai acum mărturisirea mea. Asta mă va împiedica să sar calul în orice privințe. Verificări și balanțe de conturi și toate alea.

Administratoarea a rămas pe gânduri un timp inconfortabil de lung. Fără să-și desprindă ochii de la mine, a luat de pe birou dispoziția de deportare și a pus-o într-un sertar. Am suspinat ușurată.

— A mai rămas totuși problema pedepsei…

S-a aplecat peste tastatura ei antică de computer și a început să scrie. A trecut apoi cu degetul în lungul unui rând de pe ecran.

— Potrivit acestui extras, contul tău bancar este de 585.966 de gat.

— Mda… De ce?

— Crezusem că Lene ți-a plătit un milion.

— De unde știi… Nu contează. Am achitat recent o datorie. De ce-i relevantă chestia asta?

— Cred că ar fi corectă o restituire. O amendă, dacă vrei să-i zici așa.

— Poftim?! Am tresărit și m-am îndreptat în scaun. În Artemis nu există amenzi!

— Atunci poți s-o numești „contribuție voluntară la fondurile orașului”.

— Cuvântul „voluntar” n-are ce căuta aici!

— Ba cum să nu. Ngugi s-a lăsat pe spate în scaun. Poți să alegi să-ți păstrezi banii și să fii deportată.

Uh! Ei bine, asta însemna totuși o victorie pentru mine. Puteam oricând câștiga alți bani, dar nu puteam risca deportarea. Iar administratoarea avea dreptate. Dacă nu m-ar fi pedepsit, atunci orice găozar ar fi putut să facă ce făcusem eu și să scape cu fața curată. Trebuia să fiu plesnită cu nuiaua.

— Bine. Cât?

— Păi, cred că cinci sute cincizeci de mii de gat ar acoperi totul.

Am icnit.

— Faci mișto de mine?

A rânjit.

— Ai spus-o chiar tu. Am nevoie de tine să controlezi contrabanda. Dacă ai un cont gras, s-ar putea să ieși la pensie. Și atunci ce m-aș face? Mai bine să te țin flămândă.

În mod logic, ieșeam în câștig. Îmi liniștisem conștiința. Totuși mă durea ideea ca bilanțul meu de cont să scadă de la șase cifre la numai cinci.

— A! Ngugi a surâs, amintindu-și ceva. Și-ți mulțumesc că te-ai oferit voluntar ca organism neoficial și neplătit de reglementare a importurilor în Artemis. Bineînțeles, vei fi responsabilă pentru orice obiect periculos de contrabandă introdus în oraș, indiferent de felul în care ajunge aici. De aceea, dacă apare vreun alt contrabandist și aduce aici arme sau droguri, te poți aștepta la o discuție cu mine.

Am privit-o inexpresiv. Ea m-a privit în același fel.

— Aștept transferul de gat în cursul zilei de azi, a adăugat Ngugi.

Fanfaronada mea dispăruse complet. M-am ridicat de pe scaun și am pornit spre ușă. Am întins mâna spre clanță, după care m-am oprit.

— Care-i etapa finală a jocului ăsta? am întrebat. Ce se va-ntâmpla după ce companiile FOZA vor începe să lucreze?

— Următoarea etapă importantă o constituie taxele.

— Taxe? am pufnit. Oamenii vin aici tocmai pentru că nu vor să plătească taxe.

— Plătesc deja, sub forma chiriilor către CSK. Trebuie să trecem la un model de proprietate asupra bunurilor și de impozitare, astfel ca bogăția orașului să fie direct legată de economie. Dar asta nu se va întâmpla pentru o vreme.

Și-a scos ochelarii.

— Totul face parte din ciclul de viață al unei economii. Mai întâi este capitalismul sălbatic și fără legi, până când asta începe să impieteze asupra creșterii. Urmează reglementările, aplicarea forțată a legilor și taxele. Iar după aceea, beneficiile și drepturile publice. Desigur, finalul va fi dominat de supraconsum și de colaps.

— Stai așa! Colaps?

— Da, colaps. O economie este un organism viu. Ea se naște plină de vitalitate și moare după ce devine rigidă și uzată. Apoi, prin necesitate, oamenii se fragmentează în grupări economice mai mici și ciclul reîncepe, dar cu mai multe economii. Economii în fază de pruncie, așa cum este Artemis chiar acum.

— Hm, am mormăit. Iar dacă vrei să faci prunci, cineva trebuie să fie regulat.

Ngugi a chicotit.

— Noi două ne vom înțelege excelent, Jasmine.

Am plecat fără alte comentarii. Nu doream să mai petrec nicio altă secundă în mintea unei economiste. Era întunecată și tulburătoare.

•

Aveam nevoie de o bere.

Nu eram cea mai populară tipă din oraș. Pe coridoare mi se aruncau destule priviri încruntate. În același timp însă, am văzut și câteva degete mari ridicate încurajator de către susținătorii mei. Am sperat că surescitarea se va domoli în timp. Nu-mi doresc faimă, ci doar să trec neobservată.

Am intrat în Hartnell’s, nefiind foarte sigură la ce să mă aștept. Clienții obișnuiți ocupau locurile lor obișnuite… până și Dale.

— Hei, uite-o pe Jazz! a strigat Billy.

Brusc, toți „și-au pierdut cunoștința”. Fiecare client a încercat să-i întreacă pe ceilalți prin etalări ridicole ale unor stări de leșin. Unii au scos limbile și au rămas cu ele atârnate afară, alții au sforăit cu fluierături deliberat exagerate la expirare, iar câțiva s-au întins pur și simplu pe podea, cu toate membrele rășchirate.

— Ha-ha, am comentat eu. Foarte amuzant, ce să zic!

Odată ce au recunoscut gluma lor, farsa a luat sfârșit. Au revenit la consumul obișnuit, în tăcere, cu doar câteva chicoteli înăbușite.

— Bună! a zis Dale. Pentru că m-ai iertat, m-am gândit că pot să apar la orice oră și să mai beau o bere cu tine.

— Te-am iertat doar pentru că am crezut că voi muri, am precizat. Dar ai dreptate, așa este – nu-mi iau vorba înapoi.

Billy a pus în fața mea o bere proaspătă, cu sonda aburită.

— Clienții au votat și au decis că tu faci cinste cu rândul ăsta. Ca să compensezi că ai fost aproape gata să-i omori pe toți.

— Ah, da, chiar așa? M-am uitat prin bar. Cred că n-am de ales. Trece toate consumațiile în contul meu.

Billy și-a umplut prompt o halbă și a ridicat-o.

— Pentru Jazz, care a salvat orașul!

— Pentru Jazz! au strigat clienții și au ridicat toți paharele.

Erau încântați să toasteze pentru mine dacă le plăteam consumația. Presupun că era un început bun.

— Cum ești cu mâinile? a întrebat Dale.

— Sunt arse, bășicate și mă dor ca dracu’. Am sorbit din bere. Apropo, mersi că mi-ai salvat viața.

— Nicio problemă. Ar trebui să-i mulțumești și lui Sanchez.

— Nț.

A ridicat din umeri și a sorbit iarăși.

— Tyler a fost serios îngrijorat în privința ta.

— Mmm.

— Ar dori să te vadă cândva. Poate c-am putea lua prânzul toți trei? Eu fac cinste, bineînțeles.

Mi-am stăpânit comentariul sarcastic ce-mi apăruse pe buze. Ar fi avut și un caracter destul de incorect politic. În loc de așa ceva, m-am auzit spunând:

— Da, bine.

În mod clar nu se așteptase la răspunsul acela.

— Serios? Pentru că… Stai așa – serios?

— Da. M-am uitat la el și am încuviințat din cap. Da. Putem face chestia asta.

— Uau, a zis el. G-grozav! auzi, vrei să-l aduci și pe tipul ăla… Svoboda?

— Pe Svobo? De ce l-aș aduce?

— Păi, voi doi sunteți pe felie, nu? El este clar în limbă după tine, iar tu pari nițel…

— Nu! Vreau să zic… Nu, nu-i așa.

— Ah. Atunci sunteți doar prieteni?

— Ăăă…

Dale a rânjit.

— Am înțeles.

Pentru o vreme am băut amândoi în tăcere. Apoi el a zis:

— Ești ferm decisă să ți-o pui cu el.

— Mai tacă-ți fleanca!

— Pe o mie de gat că voi doi o să faceți năzbâtii în mai puțin de o lună.

L-am fulgerat cu privirea. Mi-a susținut-o surâzător.

— Deci? a zis Dale.

Mi-am terminat berea.

— Nu fac niciun pariu.

— Ha!

Dragă Kelvin,

Scuze pentru întârzierea cu care îți răspund. Sunt sigură că ai aflat deja de la știri despre scurgerea de cloroform. Cei de-aici o numesc „Siesta”. N-au fost decese și nici vătămări grave, dar îți trimit un e-mail pur și simplu ca să confirm că sunt OK.

Am petrecut într-adevăr trei minute perpelindu-mă fără costum spațial pe suprafața Lunii. A fost nașpa, ce să mai... De altfel, toți de-aici știu că eu am fost responsabilă pentru Siestă.

Ceea ce mă aduce la următoarea problemă: sunt falită. Din nou. Ca să scurtez povestea, orașul mi-a luat majoritatea banilor, ca să mă penalizeze pentru neglijență. Din păcate, luna asta nu ți-am transferat cota din profitul nostru, așa c-o să-ți rămân datoare. O să-ți achit în momentul în care pot. Îmi dau cuvântul.

Am și o trebușoară pentru tine: în clipa de față, spre Pământ se îndreaptă un tip pe nume „Jin Chu” (poate fi o identitate falsă). El afirma că ar fi din Hong Kong, iar asta poate fi adevărat. Lucrează pentru o companie chinezească de cercetare în domeniul materialelor. Nu știu care anume.

A fost expediat acasă din Artemis pentru c-a făcut prostioare. L-au trimis acum câteva zile, așa că trebuie să fie la bordul lui *Gordon.* Asta înseamnă că dispui de patru zile până sosește la CSK. Angajează un detectiv sau pe altcineva, ca să afli unde lucrează. Avem nevoie de numele companiei respective.

Asta pentru că, bunul și vechiul meu prieten Kelvin, asta-i o ocazie cum apare doar o singură dată în viață. Compania aia va câștiga miliarde. Vreau să investesc cât pot de mult în ea și-ți sugerez să faci la fel. Este o poveste mult mai lungă – mai târziu o să-ți trimit un e-mail mai detaliat.

În altă ordine de idei, ne continuăm afacerea ca până acum. Trimite în continuare produse. De asemenea, în curând vom crește volumul mărfurilor de contrabandă. Artemis va cunoaște o creștere mare a populației. Mai mulți clienți se îndreaptă spre noi!

Vom fi bogați, prietene. Putred de bogați.

Odată ce se va-ntâmpla asta, ar trebui să vii aici în vizită. În ultima vreme am aflat multe despre valoarea prietenilor, iar tu ești unul dintre cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată. Mi-ar plăcea să te întâlnesc în persoană. Și-n plus, cine nu-și dorește să vină în Artemis?

Este cel mai măreț orășel din toate lumile.

ANDY WEIR

ARTEMIS

virtual-project.eu

virtual-project.eu

